

Phía Dưới Cây Tầm Gửi

Contents

Phía Dưới Cây Tầm Gửi	1
1. Nhân Vật Đặc Biệt	2
2. Nhân Vật Đặc Biệt	5
3. Cái Lộn	8
4. Cái Lộn	11
5. Cõi Như Hòa	15
6. Suy Nghĩ	18
7. Bạn	21
8. Nên Tự Lo Cho Bản Thân	25
9. Hẹn	28
10. Sợ Ma	31
11. Khó Trả Lời	35
12. Tuyệt	37
13. Nói Dối	42
14. Đôi Hài Đồ (1)	45
15. Đôi Hài Đồ (2)	48
16. Đôi Hài Đồ (3)	51
17. Radio Số 405	54
18. Yêu	56
19. Kẻ Điện Yêu	60
20. Nên Học Cách Đối Mặt	63
21. Chi Tội Nghiệp	66
22. Một Nửa	68
23. Tình Yêu, Thời Gian, Sự Sống	71
24. Chấp Nhận	74
25. Vụng Trộm	77
26. Cố Để Làm Gì?	80
27. Tuyệt Màu Đen	83
28. Triệu Chứng	86
29. Phỏng Đoán	88
30. Trương Minh Nguyệt Và Nguyễn Dương Dương	91
31. Ảo Giác	95
32. Personality Disorders	98
33. Đâu Là Màu Hồng?	102
34. Vách Đá	105
35. Broken Heart	108
36. Cuộc Gọi	111

Phía Dưới Cây Tầm Gửi

Giới thiệu

Nguyễn Thùy Chi: 29 tuổi, là một nhân viên thiết kế đồ họa game tự len chân mình lên được chức pl

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-duoi-cay-tam-gui>

1. Nhân Vật Đặc Biệt

Chap 1

6:45 am.

Khu chung cư cao cấp L. Tầng 12. Căn hộ 1206...

- Chi, dậy đi chị!

Dương Dương, em gái nuôi của Nguyễn Thùy Chi, cô vừa tròn 25 cách đây không lâu. Thùy Chi năm nay cô đã 29 tuổi, cô là một nghệ sĩ vì cô vẽ rất đẹp, trí óc tưởng tượng tuyệt vời, nhưng chức vụ của cô trong cuộc sống đời thường chỉ là một cô gái làm chuyên ngành thiết kế đồ họa game. Tuổi tác không là vấn đề với Chi bởi gương mặt Chi như một tân sinh viên đang lao lực với việc học của ngưỡng cửa đại học. Còn nữa, Chi đã có gia đình.

Dương Dương đến với gia đình cô rất đơn giản. Ba cô là giám đốc xí nghiệp may mặc. Gia đình cô thuộc dạng giàu có và tiếng tăm ở Hà Nội. Ba cô hay đi làm từ thiện và đã gặp Dương Dương tại một cô nhi viện. Nhưng mọi người ít ai biết đến cô hay Dương Dương. Cuộc sống của hai chị em rất êm đềm, trái ngược hẳn với người anh cả tên Hoài Nam và được mệnh danh là cậu ấm Hà Thành.

- Cho chị thêm ít phút thôi Dương à. Em có thể làm bữa sáng được không?

Chi ngái ngủ.

- Bữa sáng em sẽ làm... nhưng chị nên chuẩn bị cho buổi sáng chứ...? - Dương mỉm cười. Cô rất hiền lành, sống hướng nội. Ngoài Thùy Chi, cô không thể tin tưởng ai để chọn người đó làm bạn. Bởi ba mẹ đẻ của cô đã từng vứt bỏ cô ở lề đường lạnh lẽo.

- Phải rồi, bé Đan và bé Linh. Chị còn chuẩn bị cho hai đứa đi học nữa...

Chi vội vàng bật dậy, cô chạy thẳng vào nhà tắm.

Dương Dương mỉm cười, chị gái cô gần 30 rồi đó. Sao chị ấy vẫn trẻ con như bé Đan và bé Linh thế nhỉ?

...

- Anh Mạnh đưa Đan và Linh đi học rồi sao? - Chi rời khỏi nhà tắm, nhìn xung quanh nhà thật vắng vẻ.

- Vâng. Chị quên sao? Bọn nhóc vào học lúc 7h15 mà. Chúng nó phải đi sớm, ai có thời gian ngủ nướng như chị đâu?

Dương nhìn đồng hồ rồi quở trách chị gái.

- Đáng nhẽ em nên gọi chị sớm hơn. Chị cần chuẩn bị cho bọn trẻ đi học...

Chi ngồi vào bàn ăn sáng.

- Cái đó phải trở thành khung giờ sinh lý của chị! Sao có thể đổ lỗi cho em chứ? Ăn sáng đi kéo mỳ nở hết chị ạ!

Dương Dương lễ phép mời chị gái ăn sáng.

Chi mỉm cười cầm đũa lên và hít lấy hít để mùi thơm của mỳ. Đây không phải mỳ gói. Dương Dương học làm đầu bếp và đã trở thành bếp chính 2 cho nhà hàng 4 sao rồi. Dương Dương làm mỳ và chế biến nó rất ngon. Ở với một đầu bếp có tay nghề đã khiến Chi có thói làm biếng ...

- Khó hiểu thật đấy, chị nghĩ chị nên mang điện thoại đi sửa thôi! - Chi đang ăn dường như nhớ tới một việc quan trọng và nói cho Dương Dương biết.

- Em thấy nó bình thường mà. Hơn nữa quà anh Nam mới mua cho hai chị em mình. Máy em còn ổn, sao máy chị hư được? Chị giữ đồ hơn em đó!

Dương Dương cũng thấy khó hiểu. Cô và Chi được Nam tặng cho hai chiếc điện thoại giống nhau. Tuy Nam mang tiếng chơi bời nhưng lại rất yêu thương hai em gái.

- Chị cũng không rõ. Chị nhớ chị đã cài báo thức từ 6h15 và để nó lặp lại vào hàng ngày. Nhưng chẳng hôm nào nó có ích hoặc có thể loa đã hỏng??? - Chi cầm điện thoại lên xem xét xung quanh.

- Chị làm thiết kế đồ họa game mà không thể nhờ mấy ông anh kỹ thuật trong công ty trợ giúp được sao? - Dương Dương cũng nhòm ngó theo Chi.

- Vấn đề là chị không muốn bỏ lỡ việc chăm sóc Đan và Linh vào buổi sáng. Tối nào cũng đọc truyện cho hai đứa, thế nhưng sáng sớm toàn ngủ nướng quá nhiều... hai đứa nó sẽ học theo thói xấu đó... hơn nữa, công ty chị mấy ông anh đó chuyên về máy tính thôi, điện thoại đắt tiền như thế này đâu có thể tùy tiện giao cho họ??

Chi bần khoản nói tiếp. Chi không mang thói quen phung phí giống Nam. Cả Dương cũng vậy. Hai người rất tiết kiệm và luôn trân trọng những gì họ được tặng.

- Vậy hôm nào em và chị rảnh, hai đứa mình đi sửa nhé? Chị hôm nay có lịch trong công ty không? Em muốn đi xem chút đồ...

Dương Dương vốn là đầu bếp nên cô chỉ tới nhà hàng lúc 9h sáng hoặc 4h chiều tùy vào ca làm của mình. Cô luôn rảnh rỗi về thời gian.

- Không được rồi. Hẹn em chủ nhật vậy... hôm nay công ty chị có tuyển người làm. Chị phải tới, chị nằm trong ban đánh giá đấy nhé!

Nói tới đây Chi hát hàm tỏ vẻ kiêu ngạo. Dương quá quen với việc này rồi nên thay vì tỏ thái độ, cô chỉ đảo mắt một vòng về người chị của mình!

Bữa sáng xong xuôi, Chi và Dương loay hoay chọn quần áo cho Chi bởi vì hôm nay Chi được mang danh là cán bộ cấp trên người ta một chút. Hai chị em rất khéo trong khoản ăn mặc. Không có mặc đồ mặc mớ nhưng chưa bao giờ để người khác phải chê bai về phong cách thời trang của mình.

Chi đi xe tới chỗ làm, cô cẩn thận cất mũ bảo hiểm cùng đồ chống nắng vào ngăn tủ của nhân viên. Sau đó chỉnh trang lại mái tóc cùng lớp make up nhẹ của mình. Cô cần sự hoàn hảo trước khi bắt đầu làm việc.

- Hôm nay gặp đám người làm mới nên em ăn diện đấy à?

Đồng nghiệp của Chi dùng túm ngay bên cạnh và lên tiếng trêu ghẹo Chi.

- O cái anh này... ngày nào em chẳng thế? Khéo xuyên tạc lung tung!

Chi gân cổ cãi lại Tuấn Anh.

- Anh nghe nói trong đám nộp hồ sơ hôm nay sẽ có lịch sử lặp lại đấy Chi!

Tuấn Anh và Chi nghiêm túc vào chủ đề bởi hôm nay cả hai đều trong ban đánh giá.

- Nghe có vẻ nghiêm trọng vậy anh? Tuyển nhân sự ở khu vực nào ấy nhỉ?

Chi cùng Tuấn Anh đi vào thang máy...

- Tầng 4, khu B. Đúng là nghiêm trọng mà. Cách đây 5 năm, phòng thiết kế đồ họa bọn anh lần đầu tiên tuyển một nữ game thủ vào chức vụ thiết kế đồ họa mang tên là Nguyễn Thùy Chi. Sau 5 năm, là bây giờ, phòng mình lại có thêm một hồ sơ mới, là một nữ game thủ mang tên Lê Thanh Trúc. Nói cho em nghe, đứng đầu serve miền Nam đấy nhé!

Tuấn Anh dùng giọng điệu hơi lạ thường để nói về sự kiện ngày hôm nay.

- Xem anh như đang nhập vai vào Once Upon A Time vậy. Đứng đầu serve miền Nam game gì vậy?

Chi tò mò về hồ sơ này.

Chi cũng từng là hiện tượng lạ bởi rất ít con gái mê ngành thiết kế đồ họa. Mà thậm chí cô còn là một nữ game thủ có tiếng ở Hà Nội nữa.

- Anh đang nói đùa thế chứ, cô gái ấy là thủ khoa đại học kiến trúc. Con gái như tụi em, giống như thể mang gen lạ trong người ấy nhỉ?

Tuấn Anh lắc đầu khó hiểu. Ngày trước, anh mới vào công ty được vài năm, liền choáng váng bởi tài năng không ngờ của Chi. Giờ lại thêm một hồ sơ được đặt lên top cao trong công ty, nghĩa là đậu vòng gửi xe rồi. Không lo khoản tranh luận để được giữ lại hồ sơ mà còn được duyệt thẳng vào vòng phỏng vấn chính thức.

- À, hóa ra là như vậy... để xem người đó thực sự có tài tới đâu... em rất hứng thú với hồ sơ này!

- Em biết đấy, công ty mình nổi tiếng với việc sơ tuyển như game show mà. Em có thời gian để chờ không? Cô gái ấy xếp cuối đấy! - Tuấn Anh chỉ cho Chi thấy số báo danh của người đặc biệt đó.

- Em có đủ kiên nhẫn...

Chi nhận hồ sơ từ tay Tuấn Anh. Trên mặt bìa hồ sơ thậm chí đã có con dấu đỏ của cấp trên yêu cầu giữ hồ sơ này tới vòng cuối cùng. Chi rất muốn gạt bỏ tài năng này...

Tuấn Anh và Chi tiến đến phòng tuyển nhân sự bên khu B, ở đây ban giám đốc đều đã có mặt để theo dõi quá trình tuyển nhân sự phòng chống tiêu cực. Chi đã quen với việc này rồi vì năm nay là năm thứ hai cô trong ban đánh giá và tuyển nhân sự.

Các bạn đã trúng tuyển vào đây không nhiều. Số báo danh là điều bắt buộc nhưng Chi đếm vắn vện chỉ có đến số báo danh thứ 24. Vậy tỉ lệ chọi là 1:12 sao? Chỉ lấy hai người trong số những người này thực sự khiến ban giám đốc cũng phải đau đầu với quyết định mạo hiểm.

Bên thư ký bắt đầu đọc tên các thí sinh vào vòng xét tuyển ngày hôm nay.

- Số báo danh 01, Phùng Nam Anh!

...

- Số báo danh 02, Đào Việt Anh!

...

- Số báo danh 05, Ngô Việt Hùng...!

...

Chi rất chăm chú lắng nghe từng câu trả lời và cô không nói gì nhiều. Kinh nghiệm lâu năm là ở Tuấn Anh chứ không phải cô. Cô để Tuấn Anh hỏi và cô sẽ cùng Tuấn Anh nhận xét câu trả lời của họ vào một tờ giấy và đưa ra kết luận chung.

...

- Số báo danh 23, Lê Thanh Trúc!

...

Đúng cái tên này rồi. Chi đã đợi nó từ đầu tới giờ và đã hơn 2 tiếng chờ đợi của cô. Cô dừng việc ghi chép, dừng việc đánh giá trực tiếp vào giấy giống các thí sinh trước. Cô muốn nghe những gì mà con người được cho là tài năng này nói. Một phần cô chưa tin, một phần, cô tò mò về người này!

Cách... cánh cửa được mở ra. Không giống như những gì mà hồ sơ thể hiện. Chi và Tuấn Anh đều giật mình. Rõ ràng cả hai đều thấy bức ảnh hồ sơ, giấy photo khai sinh được công chứng là một cô gái, tóc dài, gương mặt ưa nhìn. Nhưng trước mắt...

- Lạ chúa tôi... Chi, em thử hỏi ban nhân sự xem có nhầm lẫn gì không?

Tuấn Anh giật mình nói thầm với Chi.

- Em... sao có thể hỏi một cách tế nhị như vậy được... anh biết... thời buổi này ... trường hợp như thế cũng nhiều mà!

Chi nhún vai. Trước mắt hai người là một người con trai thì đúng hơn. Lê Thanh Trúc tóc ngắn, mái tóc nhuộm chút màu xanh cá tính, phong cách ăn mặc mạnh mẽ... không giống như trong hồ sơ thể hiện. Dù là một gương mặt nhưng rất dễ lầm tưởng đây là một cặp sinh đôi.

- Xin chào ban giám đốc, xin chào ban đánh giá nhân sự, tôi tên là Lê Thanh Trúc...

Trúc cúi đầu lễ phép trước ban đánh giá và ban giám đốc. Việc bị nhìn như vậy cô khá quen rồi. Với cô sự ngượng ngùng chỉ làm bản thân cô thêm mất tự tin.

- Xin chào Trúc, tôi là Thùy Chi, còn đây là Tuấn Anh. Chúng tôi đến từ phòng thiết kế đồ họa game. Anh Tuấn Anh là trưởng phòng.

Chi lên tiếng giới thiệu. Dưới gầm bàn cô đang dẫm nhẹ vào chân Tuấn Anh, nhắc nhở anh ta ngậm cái miệng đang há hốc ra lại. Từ đầu buổi đến giờ Chi đã im lặng, cô còn lầm tưởng giọng nói của mình sẽ mất đi nếu như không có phần giới thiệu được phân công cho cô. Cô chỉ giới thiệu mọi người với thí sinh và ngược lại, cô dành sự chú ý của mình cho người đặc biệt giống mình. Nhưng cô ta lại đặc biệt quá. Khiến cả cô và Tuấn Anh đều ngỡ...

2. Nhân Vật Đặc Biệt

30 phút phỏng vấn rồi cũng trôi qua. Trúc thở phào một cái. Những gì cô biết về thiết kế đồ họa cũng đã thể hiện hết rồi. Cô đứng lên chào ban đánh giá, ban giám đốc rồi đi thẳng ra ngoài.

Buổi phỏng vấn nhân sự cũng đã kết thúc. Ban giám đốc đã chấp thuận và ký xác nhận cho hai thí sinh chính thức trở thành nhân viên thử việc vào tuần sau. Hai thí sinh đó là Lê Thanh Trúc và Tống Minh Vương.

Chi thu dọn đồng hồ sơ trên bàn lại, một buổi sáng căng thẳng đã trôi qua. Cô và Tuấn Anh không còn lạ với sự mệt mỏi này nữa. Tuấn Anh bê hộ cô cái thùng đựng hồ sơ nhân sự chuyển qua bên thư ký rồi cả hai cùng đi ăn trưa.

- Em nghĩ sao về cô gái đó?

Tuấn Anh mỉm cười khi nhớ lại từng cách mà cô gái cá tính kia trả lời câu hỏi. Thật rõ ràng, mạch lạc, không chút do dự.

- Có tài năng, nhưng dường như ánh mắt cô ta như thể chắc chắn có ghế trong công ty rồi và đây là thủ tục chính đáng vậy!

Chi nhìn nhận con người theo chiều sâu. Cô không thể phủ nhận cô gái lạ lùng ban nãy là người có tài, có thể trả lời và đưa ra cả ý tưởng cho game sắp ra mắt của công ty mà không cần nghe qua thiết kế chung.

Ý tưởng đó cũng không tồi. Cả hai đang ngẩn ngơ đợi thang máy đi từ tầng 20 xuống thì chợt nghe thấy tiếng trò chuyện từ bên phía góc khuất...

- Trúc à, cháu dạo này lớn quá!

- Bác Minh, bác đừng nói như thế, chúng ta lại thành người xa lạ mất. Cháu vẫn sang nhà bác chơi thường xuyên mà!

- Phải rồi. Do bá lẩn thẩn quên đi... bận công việc quá đâm ra có mỗi bác gái là nhìn mặt cháu chứ...sao không tiếp tục làm bác sĩ, lại hứng thú với ngành này?

- Bác sĩ như cháu... ăn nhằm gì đâu bác. Hơn nữa, người Việt chúng ta có thói quen che giấu. Họ không muốn người đời nhìn nhận họ bằng ánh mắt khác nên bản thân mang bệnh lạ cũng không dám đi khám. Nghề của cháu ở Việt Nam xem ra chẳng thể phát huy hết sức lực!

- Được rồi, đừng để bố cháu trách ta nghi ngờ năng lực của cháu nữa nhé. Học hai trường đại học, đúng chỉ có cháu thôi!

...

Chi và Tuấn Anh chỉ nghe tới đó thì thang máy dừng lại trước mắt hai người.

- Anh nghĩ xem bác Minh mà cô ta gọi là ai ở đây?

Chi đợi vào thang máy rồi mới dám nói tiếp.

- Còn ai ngoài tổng giám đốc nữa. Em nói cũng phải, chắc chắn cô ta biết cô ta sẽ được vào. Nhưng đó là một cách chơi đẹp đấy!

Tuấn Anh lại cười đắc ý. Cô gái mạnh mẽ đó càng thêm nhiều điểm cộng trong mắt anh.

- Làm sao mà chơi đẹp? Em thấy cô ta giống như thể có thể lực chống đỡ để vào thang đây!

Chi bĩu môi.

- Em có thể thấy tổng giám đốc công ty mình rất chiều chuộng cô ta. Cô ta có thể vào thang mà không ai dám kiện. Nhưng thực tế lại muốn đi xét tuyển để chứng tỏ tài năng, không muốn thiên hạ bàn tán... đó là một cách chơi đẹp!

- Em thấy anh có vẻ hứng thú với cô ta. Đừng nói anh ... anh 31 tuổi rồi đấy! Đừng có sở thích lạ lùng như vậy chứ? Hy vọng chị dâu em không lả cô ta đâu nhỉ?

Chi liền nhìn nhận ra sự lạ lùng trong ánh mắt Tuấn Anh. Cô vừa dứt lời thì bị cốc vào đầu một cái thật mạnh.

- Lạ lùng cái gì... con gái cả mà...!

Tuấn Anh cười hí hửng rồi trở về phòng làm việc của họ.

...

Chi tan làm thì cũng đã 7h tối. Cô nhanh chóng đi xe về nhà trong cảnh ùn tắc của thủ đô Hà Nội. Dương giờ này chưa về đâu. Hôm nay con bé có ca làm tới tận 11h đêm. Phải mau chóng về nhà nấu cơm cho Mạnh và hai đứa trẻ thôi.

...

Chi cởi bỏ giày dép, nhanh chóng thay bộ đồ ngủ ở nhà rồi lao đầu vào bếp núc. Chi quay sang thấy con gái mình đứng ở bên cạnh. Đan là đứa con đầu lòng của cô. Đan năm nay được 4 tuổi còn Linh 3 tuổi. Cô thích sinh gần như vậy cho dễ nuôi. Quần áo của chị có thể để lại cho em vì tụi nhỏ sẽ lớn rất nhanh. Hơn nữa cô và Mạnh đều bận việc công ty nên không thể có thời gian chăm sóc riêng biệt hai đứa trẻ được. Có muốn nhờ ba mẹ thì chỉ cần nhờ cùng một thời điểm là xong.

- Đan, hôm nay con đi học có ngoan không? - Chi vui vẻ hỏi con.

- Có mẹ ạ! Hôm nay con đã học vẽ tranh! Con vẽ mẹ và ba nắm tay tụi con đi chơi công viên Thủ Lệ!

Đan thừa hưởng năng khiếu hội họa của Chi. Con bé có thể cảm nhận được vẻ đẹp như mẹ nó. Và có thể phác họa lại vẻ đẹp đó rất chân thực mặc dù nét vẽ đang còn ngây ngô.

- Con ngoan lắm... con mau đi rửa tay đi... nói ba Mạnh phụ giúp con và Linh nhé?

Chi hỏi yêu con gái mình!

- Ba Mạnh nói ba Mạnh bận việc công ty nên cần ở lại làm nốt mẹ ạ! Ba sẽ về ăn cơm muộn!

Bé Đan nói xong liền chạy vào phòng chơi cùng bé Linh để đợi mẹ nấu cơm.

Đúng là Mạnh dạo này vắng nhà thật. Công ty anh ấy đang gặp chút khó khăn. Những trợ thủ như anh ấy không thể bỏ bê công ty, cô rất vui vẻ chấp thuận với việc Mạnh dành thời gian ở công ty nhiều hơn trước.

Cơm nước xong xuôi, cô tắm rửa cho bọn trẻ, đọc truyện và ru bọn trẻ ngủ từ lúc 9h30 để sau đó cô có thời gian làm việc. Cô đang đau đầu với đồ họa của game mới mà không có cách nào giải thoát cho phần cô nhận. Thực ra có một lỗi nào đó trong phần mềm cô đã viết nhưng để dò lại trong cả ngàn ký tự đó thì không khác gì mò kim đáy bể và mất thời gian khá lâu.

Chi mở máy tính, phát hiện ra bảng nhân sự đã có tên Lê Thanh Trúc trong phòng mình, còn người kia không rõ tung tích đăng ký vào phòng nào nữa. Mới có từ trưa tới giờ thôi có nhiều sự thay đổi quá. Chẳng phải đã nói thứ 2 cô Lê Thanh Trúc đó mới được vào thử việc thôi sao? Sao giờ lại có tên trong phòng làm việc, còn được sáng nick trong dự án mới của công ty nữa?

Chi không cam lòng, liền gọi điện cho Tuấn Anh...

“Chi à? Có việc gì gọi anh vào giờ này vậy?”

“Anh Tuấn Anh, đừng nói với em rằng anh đã phải lòng cô gái lạ lùng đó nhé! Em tuyệt đối không bằng lòng việc anh cho phép cô ta vào dự án của công ty ngay đâu. Cô ta dù gì đến thứ 2 mới là thời gian thử việc...sao có thể?”

“À Chi này... anh quên không nói với em. Bản thân anh cũng mới biết thôi. Chúng ta hiểu nhầm Trúc rồi. Trúc thực ra là của công ty đối tác với chúng ta tiến cử vào đây hợp tác. Nhưng Trúc là sợ mang tiếng vai vế nên mới tham dự xét tuyển và có dấu đỏ của ban giám đốc như vậy đó! Em biết đối tác của chúng ta là tập đoàn lớn bên nước ngoài mà!”

“Anh đang biện hộ cho cô ta đấy à? Anh đúng là quá đáng. Anh nghĩ em tin sao? Đã có việc ở tập đoàn lớn như thế còn xin vào công ty này... em không tin. Em kiện anh đấy! Năm xưa em mới vào anh đâu có ưu tiên cho em như thế!”

“Nghe này Chi, đừng trẻ con như vậy. Em có thể xem lại kỹ hơn về hồ sơ của Trúc. Anh không thiên vị ai cả, nếu có đương nhiên anh thiên vị em hơn rồi. Hồ sơ của Trúc có ghi rằng công ty đó đã mời nhưng Trúc muốn công tác tại Việt Nam. Họ viết giấy giới thiệu cho Trúc về công ty mình hợp tác phát triển dự án mới đó!”

“Hừ... thật quá đáng, đúng là con nhà gia thế, thật bất công!”

Chi ỉ ôi trên điện thoại cùng Tuấn Anh thêm một lúc nữa rồi cúp máy. Hóa ra tổng giám đốc công ty họ hỏi ý cô ta về buổi phỏng vấn và cô ta đồng ý và tỏ vẻ không sợ những câu hỏi hóc búa. Cô còn tưởng quan hệ giữa cô ta và ban giám đốc công ty đều được vun vén bằng xấp tiền rồi chứ...

Để ý kỹ tiến độ, cô cũng nhận ra rằng cô đang làm chậm hơn so với mọi người. Cô thực sự rất đau đầu về khoản này nhưng trong phòng chỉ có mình cô là có chuyên môn về mỹ thuật và biết cách đưa nó thành hình ảnh chân thực trên màn hình máy tính. Mỗi người lo một mảng. Chi lo phần hội họa. Nhưng Chi không thể tìm được lỗi sai sao cho ăn khớp với lệnh của máy tính. Cô thật muốn nổ tung cái đầu của mình.

ngôn ngữ về máy tính của mình hạn hẹp. các bạn bỏ qua nếu có sai sót nhé!

Cô thức tới 1h, 2h mỗi ngày chỉ để tìm cái lỗi quái đản làm chậm tiến độ của cô. Nhưng mọi thứ thật vô ích và dường như có thứ gì đó che mắt cô khiến cô không thể tìm ra lỗi sai của chính mình.

Thứ 2 đầu tuần, cô tới công ty với tình trạng đã mọc thêm 2 cái mụn mini ở trên trán. Stress quá khiến cô bực bội trong người...

- Chị Chi, sao vậy?

Minh Long, một cậu em trong phòng làm việc hỏi han phó phòng.

- Chị dường như bị sai ở đâu đó trong câu lệnh. Tìm mãi chưa thấy! Thật bực bội!

Chi rất cỗi mở liền than phiền với cậu em.

- Chị này, em hôm nọ lo mắng bảo mật, em cũng bị sai sót, thế mà nửa đêm cái cô nhân viên thử việc đã tìm ra và fix lỗi cho em ngay trên hệ thống đó. Cũng may cô ta không báo cho anh Tuấn Anh vì em chót nộp lên hệ thống rồi!

Long thì thào vào tai Chi.

- Thật vậy sao? Cô ta có thể xem được phần của em trên hệ thống sao?

Chi giật mình. Cô tưởng chỉ đến hôm chạy thử mọi người mới có thể xem phần của nhau ngoại trừ phó phòng và trưởng phòng thì có thể xem từ trước đó để sửa chữa chứ.

- Cả công ty biết rồi mà chị. Cô ấy là nhân viên chính thức của công ty, được ban giám đốc xét quyền admin trong phòng mình. Đúng sau chị và anh Tuấn Anh! Em còn phải đi lấy hồ sơ nữa, chị làm việc thuận lợi nhé!

Long khai báo rồi tìm kiếm hồ sơ theo lệnh của boss ngay. Chi ngồi phịch xuống ghế. Đúng là đời không như mơ thật mà. Sao cô ta có thể trở trên cõ vậy chứ? Cố tình khoe tài tại buổi xét tuyển, rồi bây giờ ngang nhiên như vậy trong công ty sao? Còn may cô chưa nộp phần làm của mình lên hệ thống, nếu để cô ta phát hiện ra lỗi sai trước thì thật xấu mặt...

3. Cái Lộn

Tuấn Anh hôm nay mang tâm trạng hào hứng đi đón đồng nghiệp mới. Hóa ra, Trúc không phải là tân binh trong ngành thiết kế đồ họa. Vốn dĩ Trúc trước đó đã từng nhận rất nhiều dự án làm thêm trong lúc đi học đại học và có kinh nghiệm khá ổn. Trúc từng học để trở thành một bác sĩ. Nhưng Tuấn Anh không hiểu tại sao Trúc lại đổi hướng đột ngột và lãng phí thêm vài năm nữa chỉ để đi làm ngành thiết kế này. Có lẽ đó là một vấn đề riêng tư khiến Tuấn Anh không tiện để hỏi.

- Trúc, vì em được bổ nhiệm làm trợ lý phó phòng, nên em sẽ chia sẻ phòng làm việc với phó phòng Thùy Chi nhé. Cô ấy rất cỗi mở và dễ gần. Em không cần lo lắng về boss của em đâu!

Tuấn Anh chỉ phòng làm việc của Chi trong khu vực dành riêng cho tổ thiết kế đồ họa.

- Vâng. Em sẽ cố gắng bắt kịp với phó phòng. Chúc trưởng phòng có ngày làm việc thuận lợi ạ!

Trúc nhận lệnh rồi đi ngay tới vị trí mà Tuấn Anh chỉ. Trong lòng Tuấn Anh điều đứng, cô nhóc mạnh mẽ đó cũng biết trên dưới đó chứ. Hy vọng sẽ hòa hợp với Chi.

Trúc gõ cửa phòng làm việc...

- Ai đấy? Cứ mở cửa đi!

Chi đang tập trung vào màn hình máy tính nên không cần để ý đến ngoài cửa là ai và cứ bảo họ tự nhiên mà ra vào. Khi Trúc mở cửa, Chi cũng không hề hay.

- Chào phó phòng, tôi là trợ lý của cô. Xin cô chiếu cố tôi trong công việc!

Trúc cúi đầu lễ phép mặc dù cô không biết tuổi tác đối phương như thế nào. Cô không rõ cô nhóc phó phòng kia có bằng vai phải lứa với mình không nhưng hiện tại căn cứ theo chức vụ thì cô nhóc kia là bề trên thật.

Nghe đến câu nói đó, Chi dừng hình. Tạm thời định dạng lại câu nói đó trong đầu mình một chút rồi quay lại nhìn nhận sự việc.

- Cô... cô nhầm phòng sao? - Chi khá giật mình khi thấy cô gái tên Lê Thanh Trúc đó đứng sau ghế làm việc của mình.

- Không. Giám đốc yêu cầu tôi tới đây là trợ lý giúp đỡ cô những công việc cô yêu cầu. Mong cô chỉ giáo!

Trúc lại cúi đầu thêm một lần nữa.

- Từ khi nào phó phòng cũng được có trợ lý vậy? Cô ngồi ở phía bên kia!

Chi cảm thấy thật nực cười rồi chỉ vị trí chỗ ngồi cho Trúc.

“Tôi cũng cảm thấy như vậy đó!”. Trúc cũng hậm hực suy nghĩ điều này từ khi bác Minh bổ nhiệm cho Trúc chức vụ này. Đáng nhẽ ra Trúc nên là một nhân viên bình thường như bao người khác, tại sao Trúc nắm giữ quyền admin hệ thống nhưng Trúc lại là trợ lý? Mà còn là trợ lý của phó phòng nữa!!!! Thật khó hiểu.

Trúc ngoan ngoãn ngồi vào bàn làm việc... và chờ cho tới khi Chi ra lệnh để cô có việc mà làm!

Tiếng gõ bàn phím từ phía Chi ngày càng to. Khiến cho Trúc cũng cảm nhận được Chi đang khó chịu một vấn đề gì đó. Không lẽ sự hiện diện của cô ở đây là điều khiến cho phó phòng khó chịu?

“Nè nè.... nhìn nhận kỹ lưỡng, tôi mới là người nên bị phạt thì đúng hơn!”. Trúc bực bội nghĩ trong lòng. Nhưng không dám thể hiện ra mặt. Bởi xuất thân của cô là một bác sĩ tâm lý, cô có thể am hiểu về vấn đề tâm lý con người nên để tránh bầu không khí căng thẳng gây bất lợi cho mình, cô nên im lặng.

Chi vò đầu bực tức. Hạn nộp là sáng mai, cô dường như đã hoàn thành hết rồi nhưng cái lỗi kia cô vẫn chưa thể đào ra. Chỉ cần sai một dấu chấm thôi cô cũng không thể nào mà ăn khớp với lệnh trên máy tính được. Cô khó chịu ra mặt, và không muốn để thua cuộc với tân binh ngồi sau cô. Cô biết rõ hiện tại Trúc là nhân viên dưới quyền cô, cô có thể ra lệnh cho Trúc dò tìm lỗi sai cho cô nhưng cô không thể làm điều đó. Ít nhất Trúc sẽ nhớ rằng cô là người nằm trong ban đánh giá xét tuyển nhân sự. Sao có thể nhờ một tân binh những chuyện con con như thế này được? Điều đó là không thể!

- Cô có cần cafe không? Tôi đi uống bây giờ và lấy cho cô một cốc nhé?

Trúc nghĩ ngợi như thế nào cũng không rõ. Chỉ biết Trúc định đi uống gì đó, và khi đi đến cửa, nghĩ tới phép lịch sự cơ bản liền quay lại hỏi Chi.

- Cho tôi một tách nhiều đường! Nhớ là đường hóa học nhé!

Chi đang giảm cân nhưng Chi thêm đồ ngọt. Và đường hóa học dành cho người tiểu đường là một phát minh tuyệt vời cho Chi.

Trúc nhận lệnh và đi pha ngay lập tức. Trên đường đi pha cafe, Trúc có đi cùng một cậu bạn đồng nghiệp.

- Thế nào? Ngày mới ổn thỏa cả chứ? - Cậu bạn đó cũng khá cởi mở và hỏi han Trúc.

- Ổn. Chưa có việc gì để làm. Phó phòng dường như đang tức giận điều gì đó và không giao việc cho tôi!

Trúc nhún vai, mắt đảo quanh tìm lọ đường hóa học mà Chi nhắc tới.

- Phải rồi! Chị ấy đang gặp rắc rối với phần việc của chị ấy. Chị ấy chưa thể tìm ra lỗi sai! Cậu nên giúp đỡ thay vì đi pha cafe cho chị ấy! - Cậu bạn kia nháy mắt rồi ôm tập hồ sơ chạy về phía thang máy.

Cậu ta nói cũng phải. Mình vào đây để trở thành một nhân viên thiết kế và thực tại thì mình đang đi pha cafe cho phó phòng thay vì làm việc! Trúc thấy điều này thật ngớ ngẩn!

Cầm hai tách cafe nóng đi về phòng làm việc, cô nghĩ ngợi không biết nên mở lời với phó phòng như thế nào về việc cô muốn giúp. Xem ra phó phòng thực sự gặp stress với những lỗi sai đó. Cô nhìn qua màn hình máy tính, thấy phó phòng đang kéo lên kéo xuống tìm kiếm gì đó trong hàng đồng câu lệnh đã được viết từ trước.

- Phó phòng. Cafe của cô! - Trúc đặt cốc cafe ở bên cạnh, kiểm soát đứng bên màn hình máy tính lâu hơn nữa.

- Cảm ơn! - Chi nói mà không thèm nhìn mặt nhân viên của mình.

Trúc cũng nhìn theo những gì mà Chi đang kiểm tra. Đoạn này... được rồi... đoạn này nữa... cô ấy viết đúng mà... tiếp theo... chưa thấy lỗi sai đâu cả.

Cả hai vẫn tiếp tục nhìn vào màn hình máy tính và tập trung tới độ, bản thân Chi cũng không nhận ra người mà cô không hề mong muốn nhìn vào màn hình máy tính đang đứng cạnh cô. Còn Trúc cũng quên bém rằng mình chỉ đang xem lên màn hình máy tính của phó phòng.

- Phó phòng... cô có thấy khúc này hơi lạ không?

Trúc dường như nhận ra điều gì đó không ổn.

- Sao lại lạ thường nhỉ? - Chi bị cuốn theo, dù cả hai đã lên tiếng với nhau nhưng họ vẫn quên mất suy nghĩ ban đầu của mình.

- Ở trên cô cho mặc định nhân vật này màu xanh mà. Sao ở dưới này câu lệnh lại là màu đen?

Trúc chỉ vào một đoạn lệnh nào đó của Chi trên màn hình máy tính.

- À phải rồi. Do hai nhân vật tạo hình hơi na ná nhau, tôi nhầm của nhân vật này với nhân vật kia... thảo hèn tôi... Mà... cô đứng đây lúc nào vậy?

Chi vui vẻ khi nhìn thấy lỗi sai của mình. Nhưng khi nhìn nhận sự việc thêm một chút nữa thì cô đã thấy sự bất ổn cô không mong đợi đã xảy ra.

- Ô... tôi... cốc cafe...

Trúc ứ ớ. Chính cô cũng giật mình khi mình đã lên tiếng với phó phòng dù cho cô có thể đoán được phó phòng không muốn nhờ sự trợ giúp của ai. Cô chỉ vào cốc cafe với điệu bộ biện minh rằng cô chỉ đem cafe tới đây và không có ý làm phiền. Nhưng sắc mặt của Chi đã thay đổi. Trông cô ấy có vẻ không bằng lòng.

- Dù gì... Từ nay đừng tự ý xen vào công việc của tôi nữa. Cảm ơn!

Chi nhận ra sai lầm của mình, nhưng sự tự ái trong cô đang chiến thắng. Chiến thắng tất cả cảm xúc và lý trí của cô rồi. Cô đã tỏ thái độ không niềm nở với người đã giúp đỡ mình.

- Thực sự thì tôi cũng không có thích giúp cô đâu. Nhưng cô là phó phòng mà chậm quá. Ai cũng đợi cô đấy!

Trúc cũng nổi cơn và nói lại. Không chỉ riêng Chi có tự ái cá nhân. Trúc cũng vậy. Rõ ràng cô đã chỉ ra khuyết điểm nhỏ nhưng mang vấn đề lớn cho cô ta, nhưng cô ta lại có thái độ như vậy. Lời cảm ơn cũng không thể tử tế hơn được sao?

- Cô dựa vào cái gì mà phê phán? Ngày mai mới là hạn! Và tôi chưa trễ hẹn! Chẳng ai phải đợi chờ tôi cả!

Chi hậm hực cãi lại. Một người 29 tuổi, một người 30 tuổi. Nhưng quyết đặt cái tôi lên trên để mà lý sự.

- Hờ! Theo như tôi thấy giới giang phụ thuộc vào tốc độ. Tốc độ của cô không phù hợp với chức phó phòng cho lắm!

Trúc ngang nhiên đáp trả và đi về chỗ ngồi của mình. Thậm chí, cô đổ luôn cả hai cốc cafe chưa kịp thưởng thức.

- Vâng. Tốc độ tôi chậm và nó không hợp với chức phó phòng. Còn tốc độ của cô nhanh, tốc độ của cô được cải thiện bằng tiền và mối quan hệ! Tôi hiểu rõ...

Chi dè bủ. Cô không thể phủ nhận do cô là người làm, nên đôi khi những tiểu tiết cô không thể để ý rõ bằng người ngoài. Nhưng cô không nghĩ đã giúp đỡ lại có thái độ hách dịch kiêu ngạo như vậy.

- Cô... nói cho cô biết, cô kém tuổi tôi, cô có thể nói ngang hàng với tôi một cách hồn láo tôi sẽ không chấp. Nhưng tôi sẽ chấp cô kể từ lúc cô xúc phạm nghề nghiệp của tôi!

Trúc tức giận, cô đi tới bên bàn làm việc của Chi và đánh giọng nói từng chữ một cho Chi nghe rõ rằng cô đang cảnh cáo.

- Vậy cô cứ chấp. Cô nghĩ tôi sợ cô sao? Bớt kiêu ngạo đi!

Chi cũng không sợ, cũng đứng lên ngang bằng với Trúc và đáp lại từng lời một cách cương quyết. Còn may phòng làm việc được cách âm vì tính bảo mật, nếu đây là nơi công cộng thì thật khó tả...

Chi không sợ gia thế nhà Trúc dù gia đình cô ta là gì đi chăng nữa. Gia đình cô ở Hà Nội này không phải dạng thích đụng chạm là có thể đụng chạm. Và ba mẹ cô không thuộc dạng người sẽ im lặng khi con gái mình bị người khác làm tổn hại. Trúc muốn dở trò gì, cô có thể đối lại hết!

...

Trúc vò đầu mình trong nhà vệ sinh nữ. Cô thật muốn lao vào và đánh con nhỏ kia tới khi nào cô hả giận. Nhưng bản thân cô là một bác sĩ tâm lý, cô có thể nhẫn nhịn cơn tức này. Cô có thể nhẫn nhịn bằng cách nhủ lòng rằng cô có thể cho qua được.... cô có thể làm được!

4. Cãi Lộn

Trúc về nhà với tâm trạng không tốt. Cãi nhau với đồng nghiệp không phải là tính cách của cô. Thậm chí cô đã sai khi cô chê bai Chi. Nhìn vào thành quả của Chi, phải công nhận để làm ra được những nhân vật có tạo hình như vậy không hề đơn giản. Chi còn là con gái cũng như cô. Cũng không thể nào nhanh nhẹn bằng đám con trai. Không thể nào bứt phá nhanh bằng đám con trai nhưng để làm được như vậy là một kì tích.

Căn hộ của Trúc khá đơn giản. Gam màu trắng là chủ đạo. Tính cách của Trúc thể hiện rõ qua cách bố trí căn phòng. Rất gọn gàng, đơn giản. Trúc cãi nhau với gia đình. Cụ thể là cô cãi nhau với ba cô. Cô đã 30 tuổi. Cô thích để tóc ngắn thay vì gò bó mình với bộ tóc dài nóng nực. Cô thích ăn mặc gọn gàng như thế này thay vì vấy vốc diêm dúa. Từ bé suy nghĩ của cô đã hình thành như thế. Ba cô không thích cô như vậy. Ông nói cô là con trong một gia đình danh giá. Cô không thể là một đứa con mang căn bệnh xã hội đó được. Đỉnh điểm của sự việc, là cô đã nịt ngực và ăn mặc như một tomboy. Cô muốn nói với ba cô rằng cô không quan tâm việc ba cô là giám đốc bệnh viện. Cô không thể sống đối trá với tính cách và suy nghĩ của mình. Cô từ bỏ mái ấm và chuyển ra Bắc sinh sống một mình. Người duy nhất giữ liên lạc với cô là mẹ, kể cả em trai cô cũng nghĩ cô mang bệnh, nó và ba cô không muốn nói chuyện với cô nữa. Cô là thủ khoa đại học y trong miền Nam, rồi lại từ bỏ áo blouse để trở thành một nhân viên thiết kế đồ họa. Mọi người nhìn cô với ánh mắt ngưỡng mộ về gia cảnh hoàn hảo, thế nhưng không ai biết cô và ba cô đã gần 10 năm không nói chuyện.

Tiếng chuông điện thoại kêu lên...

- Trúc hả? Mày đi làm về chưa?

Là tiếng Nhi. Nhi là một cô bạn thân gắn bó với Trúc từ những năm cấp ba. Cả hai cùng chung tư tưởng là không muốn sống gần gia đình. Nhưng Nhi ở Đà Nẵng. Còn cô là Hà Nội.

- Tao mới về...

- Ủa? Sao nghe giọng lạ vậy? Bộ một gì hả?

- Không có đâu! Cãi lộn với cấp trên đó!

- Kể tao nghe nè...

Trúc tâm sự với cô bạn của mình hơn hai giờ đồng hồ. Và kết quả cô nhận được rằng cả cô và Chi đều sai khi đấu khẩu với nhau như vậy. Nhưng cô vẫn bị trách nhiều hơn. Cô là một bác sĩ tâm lý nhưng không thể giữ bình tĩnh mà đi cãi lộn với người khác, còn là cấp trên của chính cô nữa.

- Mày đó, ngày mai hoặc ngày mốt gì đó, nói chung sớm lên, lựa lời mà xin lỗi cấp trên của mày. Con nhỏ đó kém tuổi mày thì mày càng phải xin lỗi. Hà cơ gì 30 tuổi rồi còn đi cãi lộn với đứa thấp tuổi hơn... thôi nha... tao lo soạn bài, mai còn lên lớp à!

Suy đi tính lại, cô vẫn băn khoăn cô mà xin lỗi nhưng cô không nhận được lời xin lỗi của cô ta thì sao? Không công bằng. Cô ta cũng xúc phạm cô mà. Cô ta vì tự ái cá nhân mà không thể mở miệng nhờ cô trợ

giúp mặc dù công việc của cô là trợ giúp cô ta. Trợ lý vào đó để làm gì? Không phải giúp cấp trên thì còn làm gì nữa???

Bên kia Chi cũng không khác Trúc, sau khi tâm sự cho Dương nghe, chính Dương cũng nói rằng Chi đã sai rồi. Nhưng do Mạnh nói Chi có phần đúng hơn nên không cần phải xin lỗi trước, vậy nên Chi nghe lời chồng, không quan tâm tới việc có phải xin lỗi cô ta hay không.

Buổi chạy thử game diễn ra tốt đẹp. Tính chất công việc phải ra mắt nhiều game thu hút người chơi vậy mà tạo hình của Chi rất ít khi bị trùng lặp. Rất ít, hoặc hiếm lắm mới thấy Chi mượn một chút ý tưởng cũ, chỉnh sửa nó đẹp mắt hơn để nộp cho phòng. Cũng may game mới được ban giám đốc chấp thuận đưa ra thị trường.

Chi thở phào nhẹ nhõm, cô đi về phòng với tâm trạng nhẹ hơn hôm qua rất nhiều. Nhưng cả hai vẫn phải chung phòng làm việc. Điều đó khiến bầu không khí đột nhiên ngọt ngào hơn rất nhiều.

Trúc từ khi cãi lộn với Chi, cô đã ít nói hơn hẳn. Kể cả giao tiếp với đồng nghiệp cô cũng kiệm lời. Cô không muốn mọi lời nói của mình gây khó chịu cho đối phương. Càng không thích nói mà cứ có người hăm hực đằng sau soi mói từng lời từng chữ. Cô thực sự rất ghét cảm giác thù hằn với một ai đó sử dụng chung môi trường sống với cô.

Đến giờ nghỉ trưa, Chi và Tuấn Anh cùng nhau đi tới căng tin...

- Em và Trúc phối hợp với nhau như thế nào? Nghe nói Trúc đã fix phần của Long mà không cần báo cáo với anh...

Tuấn Anh gọi chuyện để nói.

- Em không có gì để nói về cô ta cả! Cũng bình thường mà!

Chi thực sự ghét chủ đề liên quan tới Trúc.

- Hai đứa cãi nhau sao? Trúc hơn tuổi em đó! Tuy là cấp dưới của em nhưng cũng nên lựa lời nói chuyện cho phải phép!

Tuấn Anh khuyên nhủ Chi. Có phần nhỏ giọng hơn khi thấy Trúc cũng đến căng tin một mình.

- Có gì mà em phải cãi nhau với cô ta? Chẳng qua mới quen, làm sao có thể hồ hởi? - Chi giấu ẹm đi chuyện cả hai đã cực kì to tiếng với nhau.

- Nếu thế thì nên làm quen nhiều hơn... này Trúc! Qua đây ăn cùng bọn anh đi!

Tuấn Anh nghe Chi nói vậy liền gọi Trúc về phía bàn ăn của mình.

Chi bị đặt vào tình thế khó xử, cả Trúc cũng vậy. Không hồ hởi với nhau, không chịu tới ăn cơm cùng nhau sẽ bị Tuấn Anh nhìn nhận ra sự thật ngay lập tức.

Trúc miễn cưỡng tới gần bàn ăn của Chi để từ chối khéo xem sao!

- Thôi anh và Chi cứ ăn đi ạ, em còn chưa chọn xong món. Sợ hai người đợi!

Trúc nghĩ đại một cố nào đó và nói.

- Có vấn đề gì đâu? Chúng ta có 2 giờ để nghỉ ngơi mà! Đến đây ăn đi. Đừng lủi thủi một mình nữa! Phải không Chi?

Tuấn Anh quay sang nhìn Chi. Ánh mắt Tuấn Anh lộ rõ câu hỏi “Tại sao em không lên tiếng mời người ta?”, Chi cũng đáp lại bằng ánh mắt “Anh đã mời rồi còn nói em làm gì?”. Chi bèn gật đầu sau khi giao tiếp bằng mắt với Tuấn Anh. Thật không may cho họ là Trúc là một bác sĩ tâm lý. Trúc có thể luận ra câu nói từ khẩu hình, hoặc hành động!

Trúc nghĩ mình đang bị ép buộc. Và cô nghĩ đây sẽ là bữa trưa quái đản nhất cô từng gặp. Cô mang khay cơm của mình đến ngồi đối diện với Tuấn Anh, ánh mắt không thèm nhìn về phía Chi. Và Chi cũng vậy, cả hai rất lạnh lùng làm bộ không quan tâm đến nhau nữa. Nhưng Trúc lại để ý từng cử chỉ nhỏ của Chi. Đúng là ghét thứ gì thờ thôi cũng thấy ghét.

- Chi, em hôm nay làm sao vậy? Bình thường ăn nhanh lắm cơ mà?

Tuấn Anh quay sang thấy Chi đang khó chịu điều gì đó.

- Em bị dị ứng với giá đỗ. Nhưng thực đơn hôm nay là canh giá đỗ. Em nghĩ em nên đến phòng y tế...

Chi nói xong liền ôm họng chạy một mạch đến thang máy. Trức bây giờ mới quay sang để ý gương mặt Chi trước khi cô ta chạy đi. Gương mặt đỏ ửng cùng cổ họng đã sưng lên. Thật trẻ con tới mức bị dị ứng mà cũng không thể nhận ra thức ăn của mình là đồ kiêng nữa! Trức lắc đầu rồi không nói gì thêm. Căn bản nếu như Chi ngồi đây, nếu lên tiếng thì là cãi nhau với cô ta. Còn Chi không có ở đây, Trức biết nói gì với Tuấn Anh chứ?

Tuấn Anh thấy Chi chạy đi vẻ mặt rất thảm nhiên. Anh chỉ gọi điện nói Long chạy qua phòng y tế xem Chi như thế nào và tiếp tục bữa ăn của mình.

- Đừng nghĩ bọn anh vô tình với cô ấy! Một tháng lại lên cơn dị ứng đó tới 10 lần liên mà! Em không cần lo lắng đâu!

Tuấn Anh giải thích với Trức. Trức nghe khúc đầu còn nghĩ chắc chuyện này không phải lần 1 lần 2. Nhưng nghe tới đoạn 1 tháng bị vướng thức ăn dị ứng tới 10 lần thì cô có ngạc nhiên...

- 10 lần? Vậy đầu bếp không chuẩn bị thực đơn khác cho cô ấy à?

Trức hỏi lại Tuấn Anh.

- Không thể. Mà cũng do Chi hay lơ đãng nên em ấy hay lấy thức ăn được để sẵn vào khay thay vì tự chọn món!

Thấy gương mặt Tuấn Anh bình thản, Trức nghĩ cô ta bị dị ứng không nguy hiểm tới tính mạng đâu. Cho nên không cần nghĩ tới và cũng không cần hỏi han. Lần đầu tiên trong đời Trức gạt phép lịch sự sang một bên chỉ vì hiềm khích nhỏ.

2h chiều, Trức trở về phòng làm việc. Cô thấy thời điểm hiện tại cô không khó chịu trong người. Vì sao ư? Vì cái cô phó phòng đáng ghét đó không ở đây để khiến Trức thấy khó chịu. Trức ngồi đọc sách, sau đó xem qua vài dự án. Khi cô đang ung dung tự tại với thế giới của riêng cô thì Long mở cửa phòng một cách đột ngột...

Cậu ta đi vào ra dấu chào hỏi Trức rồi sau đó dọn vội phòng bàn làm việc của Chi. Trức có nghe thấy cậu ta lẩm bẩm trong miệng... "Chìa khóa... chị ấy nói để ở đây cơ mà...chìa khóa... chìa khóa!". Cuối cùng Long cũng có biểu hiện như thể đã thành công và định rời khỏi phòng thì Trức lên tiếng.

- Cậu lấy gì của Chi vậy? - Trức dò hỏi. Xung quanh đây có rất nhiều camera an ninh. Ngộ nhỡ Chi mất gì mà Trức lại là người duy nhất ngồi ở đây thì dù rơi vào vai nhân chứng hay kẻ bị hại thì Trức cũng sẽ đau đầu.

- À, anh trai chị ấy nói tôi đem xe máy về cho chị ấy! Chị Chi nguy kịch quá nhập viện rồi. Trời ơi ...

Long lẩm bẩm thứ gì đó thật khủng khiếp. Có vẻ như chưa từng trải qua chuyện này bao giờ.

- Có vấn đề gì vậy? Chẳng phải Chi hay bị như vậy sao? - Trức nói vội hơn khi thấy điệu bộ của Long.

- Là nhân viên y tế mới. Cậu ta đang thực tập. Người vào cùng lúc với cô nhưng là nộp hồ sơ vào phòng y tế cộng đồng của công ty mình đó! Cậu ta đưa nhầm thuốc cho chị Chi và chị Chi gặp cơn nguy kịch. Tôi vừa đưa chị ấy lên xe cấp cứu rồi!!

Long vội tường thuật rồi chạy đi ngay. Trức còn chưa kịp định hình thì không thấy Long đâu nữa. Quả nhiên là việc Trức được vào công ty thuận lợi như vậy đồng nghĩa với việc sẽ có kẻ khác được chen chân vào nhờ hưởng được từ Trức. Trức hiểu bác Minh sẽ mở ra cơ hội cho kẻ khác để tránh kiện tụng. Và tên được nhận cùng Trức hôm đó đúng là một kẻ vô dụng.

Trức nghĩ ngợi gì đó, tính chạy theo Long để hỏi Chi nằm ở bệnh viện nào. Nhưng cô lại thôi. Cô thấy thực sự chưa cần thiết. Cô đóng cửa phòng lại rồi tự suy nghĩ... sao ngày hôm nay cô nghĩ tới Chi nhiều vậy?

Trong khoảng không im ắng, Trúc lại bị giật mình bởi âm thanh bên ngoài phòng. Cô còn nghĩ cô đã đóng chặt cửa, thế nhưng cánh cửa chỉ được khép hờ. Có lẽ khi nãy cô vô ý...

- Hoài Nam, anh nghe chúng tôi nói đã, chúng tôi đâu có ý hại Chi? Chi tự ăn nhầm, và lỗi là ở nhân viên y tế công ty chúng tôi. Sao anh lại nhất quyết gọi cảnh sát tới kiện căng tin công ty chúng tôi?

Là tiếng của Tuấn Anh.

- Tôi không cần biết. Nói cho các người nghe, em út nhà tôi nó là một đầu bếp. Để thẩm định thức ăn của căng tin các người, tôi có thể có kết quả gây bất lợi cho các người đấy! Sao có thể nhầm thuốc dị ứng thành thuốc cảm được hả? Anh có biết em gái tôi đã suýt tắc thở không?

Nhân vật bí ẩn tên Hoài Nam ở bên ngoài hét trả lại.

- Các cậu đứng đó làm gì nữa? Đi ra ngoài!

Có vẻ Tuấn Anh đang quát những nhân viên ngồi ngoài đó.

- Được, công ty chúng tôi chịu trách nhiệm về hành động của nhân viên y tế. Chúng tôi sẽ thực hiện theo đúng pháp luật với Chi về việc đền bù và nhận lỗi. Nhưng tôi không đồng ý việc anh kiện cả căng tin của công ty chúng tôi!

Tuấn Anh vẫn một mực khẳng định công ty mình đúng. Trúc ở bên trong cũng chịu hết nổi. Cô không thể đứng yên khi trưởng phòng bị người ta lăng mạ như thế được.

- Là do cô Chi đó tự ăn nhầm. Nếu như em gái anh là đầu bếp thì Việt Nam này đâu có thiếu bác sĩ để thẩm định thức ăn chứ? Anh cứ việc kiện! - Trúc mở cửa ra và nói thay vì đứng núp để nghe giọng hời hợt.

- Trúc, đây không phải là việc em nên nói đâu! Em đi ra ngoài hoặc đóng kín cửa phòng mình đi! - Tuấn Anh giật mình khi thấy Trúc lên tiếng.

Còn Hoài Nam, anh ta ném cho Trúc một nụ cười khinh bỉ rồi ánh mắt nhìn Tuấn Anh theo một dạng cảnh cáo và bỏ đi.

Trúc không thể nhẫn nại khi thấy Tuấn Anh lộ vẻ mặt buồn phiền.

- Sao anh để anh ta la lối trong công ty như vậy chứ? - Trúc tức giận hỏi.

- Có những điều không đơn giản như em nghĩ đâu Trúc à. Nếu công ty chúng ta bị kiện về vấn đề an toàn thực phẩm, thì liên quan nặng nề tới pháp lý đấy! Rồi công ty sẽ mất uy tín vì kiện tụng!

Tuấn Anh khẽ nheo hai lông mày lại để nén đi sự mệt mỏi. Rồi quay sang giải thích cho Trúc.

- Nhưng công ty chúng ta đâu có sai? Chúng ta không có lỗi. Lỗi ở ban nhân sự nhận cái tên y tế cộng đồng kia vào công ty! Người nhận không phải là Chi sao? - Trúc mới tìm ra điểm nhấn mới!

- Nhưng để báo chí phanh phui ra rằng chính giám đốc gọi điện yêu cầu cho tên đó vào thì chúng ta còn khốn đốn hơn cả Chi đó! Anh phải đi làm bản tường trình rồi! Ở đây thu xếp công việc hộ Chi nhé! - Tuấn Anh nhắc nhở rồi vội rời đi.

Trúc ngẫm nghĩ, đúng là cô đã suy nghĩ nông cạn. Nhưng sao hiện tại lại chóng mặt như thế này nhỉ? Trúc nghĩ cô đã bị cảm do không quen với việc tắm muộn. Trúc đi về phòng làm việc, nghĩ ngợi nhiều điều hơn nữa. Cô vừa nghĩ dường như cô đã làm điều gì đó không ổn cho công ty, nhưng cô lại tin tưởng công ty không vi phạm về vấn đề an toàn thực phẩm. Cô cho là vậy. Nhưng cô chóng mặt quá, cô muốn ngủ! Và cô ngủ thiếp đi sau khi uống liên tục một chai nước khoáng!

...

Tít ... tít ... tít ... tít ...

Trúc mở mắt với tiếng kêu khó chịu này. Cô đang ở bệnh viện? Tại sao cô lại ở bệnh viện?

Trúc không tin nổi, vội vàng ngồi dậy nhìn xung quanh phòng bệnh.

- Chị ngồi im cho em nhờ! Mới tỉnh dậy đã bắt đầu ngo ngoáy rồi!

Một cô bé có mái tóc nhuộm màu bạc ở đỉnh đầu nhưng đến chân tóc lại là màu xanh dương lạ mắt nói với Trúc khi thấy Trúc tỉnh dậy.

- Cô... là ai? Mà sao tôi lại nhập viện?

Trúc hỏi liên tục.

- Em là Dương Dương. Em gái chị Chi. Chị không có người nhà tới chăm sóc nên chị Chi đã bảo em qua bên này chăm sóc cho trợ lý của chị ấy!

Dương hiền lành nói. Trong phòng bệnh chỉ có mình Trúc và Dương. Trúc đang được nằm nghỉ ngơi tại khu vực VIP.

- Nhưng sao...tôi lại ở đây? Bao lâu rồi?

Trúc hỏi tiếp. Cô tạm thời không thắc mắc tại sao Chi lại biết cô gặp nguy hiểm mà bảo Dương sang giúp đỡ.

- À, chị và 3 người nữa trong công ty chị bị ngộ độc thực phẩm nếu không tính chị Chi vì chị ấy còn bị đưa nhầm thuốc nữa. Chị vừa hôn mê và nôn mửa hơn một ngày rồi! Chị mới được rửa ruột...

Dương vẫn ân cần giải thích. Nhìn Dương hiền lành tới độ Trúc cũng nghi ngờ liệu Chi và Dương có đúng là chị em ruột không? Sao có thể ngược tính nhau quá chừng?

5. Coi Như Hòa

Trúc tạm thời im lặng. Không thể nói gì thêm vì trạng thái của cô bây giờ là “hở thẹn”. Cô đã gân cổ lên cãi với anh trai Chi rằng công ty cô đúng và thực tế cho thấy cô chính là nạn nhân của công ty. Khi được nghe lý giải từ Dương thì Trúc đã hiểu tại sao chỉ có cô và 3 người nữa bị ngộ độc thực phẩm. Do cô và 3 người đó là những người cuối cùng lấy thức ăn sau Chi, và điều tệ hại là tính từ khay thức ăn của Chi thì bát canh hôm đó chứa đồ đã bị hỏng. Chắc bây giờ công ty và bác Minh đang đau đầu vì kiện tụng đây nhỉ? Chi đã lên cơn dị ứng tới nỗi suýt tắc thở do nhân viên y tế đưa nhầm thuốc và thậm chí còn bị ngộ độc thực phẩm nữa. Cái này trong game người ta gọi là nhận phải combo rồi!!

Dương mở cửa phòng ra và đi đâu đó. Trúc bị giật mình lần nữa khi thấy người quay trở lại phòng không phải là Dương mà là Chi. Chi không nhìn Trúc ngay mà cô nhìn những kết quả mà bác sĩ để lại trên đầu giường bệnh của Trúc.

Cả hai chỉ đơn giản là im lặng không thể nói được gì. Mới lúc trước cãi vã, có thể cả hai đều sai nhưng phía sai về mặt lý thì là Chi. Chi đã phủ nhận sự trợ giúp của Trúc và lên tiếng cãi lộn với Trúc. Còn hiện tại là Trúc đã sai khi hiểu nhầm về gia đình Chi!

- Coi như... hòa nhé? - Trúc lên tiếng nói trước khi thấy Chi chỉ ngồi trên ghế sofa và đọc báo.

- Hòa cái gì? - Chi lên tiếng hỏi lại.

- Tôi giúp cô hôm trước, giờ cô chăm sóc tôi trong bệnh viện... thế là hòa và không nên cãi nhau nữa! - Trúc nhún vai xem như mọi chuyện thật đơn giản.

Chi tạm thời không nói gì. Dường như Chi đang suy nghĩ về đúng sai ở đây. Trúc nhìn thoáng qua có thể thấy cổ của Chi vẫn còn sót lại những vết ửng đỏ. Có lẽ hôm qua đối với Chi là một cơn nguy kịch. Vậy mà Trúc đã buông lời không phải và đổ lỗi hoàn toàn do Chi chọn nhân sự. Giá như cô biết sớm hơn về việc chính bác Minh yêu cầu cho kẻ đó vào thử việc.

- Tôi là bà mẹ có hai đứa con rồi! Cô nghĩ tôi sẽ nhỏ nhen mà chấp vặt như cô sao?

Chi kiêu ngạo đáp lại. Lý lẽ của Chi khiến Trúc buồn cười. Nhìn trẻ măng như vậy mà đã có hai đứa con. Chỉ kém cô một tuổi thôi mà đang ra cái vẻ am hiểu đời hơn kìa.

- Được rồi, không chấp vật thì nói chuyện với nhau thoải mái hơn đi. Tôi hơn tuổi cô đó!

Trúc nghĩ sang chuyện khác.

- Hơn gì? Tôi sinh cuối năm này và cô sinh đầu năm sau. Thực tế cách nhau có vài tháng thôi. Chúng ta nên xem nhau là bạn bằng tuổi! - Chi nói vậy chứng tỏ đã xem qua hồ sơ về Trúc.

- Được. Vậy xem nhau là bạn đi. Thế hai đứa nhỏ nhà Chi đâu? - Trúc nhớ tới việc Chi nói cô đã có hai đứa trẻ.

- Chúng nó đi học rồi. Hôm nay là ngày trong tuần mà!

- Woa... thích thật đấy! Chi đã có gia đình, có chồng và 2 con. Còn Trúc vẫn cô độc nên mới để em gái Chi chăm sóc đó!

Trúc nghĩ ra điều gì đó mới mẻ hơn để nói. Mà thực tình thì cô là đang nói sự thật. Ở thủ đô Hà Nội chật ních người, cô là kẻ cô đơn nhất sao?

- Gia đình Trúc ở trong Nam thì phải? - Chi bây giờ mới chịu nhìn mặt Trúc và nói chuyện. Nhìn gương mặt Chi, Trúc không nghĩ cả hai đều đang ở tuổi 30. Họ từng nhầm Trúc với một thằng nhóc học sinh cấp 3 vì ngoại hình Trúc thực sự không giống con gái. Còn Chi, nhìn Chi như một cô sinh viên đang ở tuổi trẻ nhiệt huyết.

Hiện tại Chi cũng có cảm giác ngượng miệng. Nói đến đây cô cũng phân vân trong lòng! Thực sự khi nói chuyện giao tiếp nên chỉ gọi tên là Trúc, hay gọi là cô, hay gọi là chị? Nhưng những cái từ mang đậm tính chất con gái ấy không phù hợp với Trúc chút nào. Nên gọi không là Trúc vậy. Dù gì cô ta cũng đồng ý việc xem nhau là bạn bằng tuổi rồi!

- Ủ. Bạn bè ở trong Nam, bạn thân ở Đà Nẵng. Trúc ở đây có một mình như vậy đấy!

Trúc nói khi nghe câu hỏi của Chi. Những năm học đại học ở Bắc, cô cũng không quen biết gì nhiều bởi cô là người đã lớn tuổi còn theo học lại, chưa già tới nỗi không thể theo kịp lối sống của sinh viên, nhưng trải qua một trạng thái tới lần thứ 2 khiến Trúc không muốn giao tiếp và kết bạn nữa.

- Tính kì cục như vậy, thảo nào Chi mới nói một câu Trúc đã mắng chửi Chi rồi. Không biết Trúc làm bác sĩ, khi nổi điên lên có cắt mất mạch máu của bệnh nhân không?

Chi hỏi nửa đùa nửa thật.

- Do hôm đó Chi nói Trúc đừng xía vào. Mà có phải Trúc thích sân si chuyện người ta vậy đâu! Một cậu em của Chi ra nói thầm với Trúc về vấn đề Chi gặp phải. Sắp tới hạn thì mới ra giúp thôi nhé! Thêm cả, Trúc không có là bác sĩ phẫu thuật!

Trúc cũng phải phân bì cho đúng. Muốn mỗi quan hệ của hai người bình thường hơn thì phải giải quyết hết khúc mắc trong lòng.

- À... là Long...! Trúc từng học tại bệnh viện Y mà. Trúc học chuyên môn gì? - Chi nhớ lại sáng hôm đó có nói với Long về lỗi sai của mình. Thực ra Long là người tốt. Thằng nhóc ấy mới vào nghề năm ngoái do Chi tuyển chọn. Long biết mình không thể giúp Chi, nên đã nhờ Trúc đây mà.

- Trúc học về tâm thần học. Đại loại nếu giờ không làm chức trợ lý này thì vẫn có thể trở thành một bác sĩ tâm lý tại bệnh viện trung ương!

Trúc xem như chuyện mình nói là hiển nhiên nhưng Chi thì không. Chi bắt đầu nhận ra Trúc là một bác sĩ tâm lý mà chính cảm xúc của mình còn không kiểm chế được nên cô thấy buồn cười.

- Cười gì? - Trúc hỏi lại khi thấy Chi ngồi cười vật vờ.

- Có phải khi Trúc đi thực tập bị lây bệnh tâm thần không? Chi chưa thấy bác sĩ tâm lý lại có thể nổi điên với người khác đó... tưởng họ là những người có thể giấu bản chất giỏi nhất chứ...

Chi lại cười và liền bỏ chạy khi thấy Trúc chuẩn bị ném cái gối về phía mình.

Trúc nghĩ mà tức giận trong đầu... “Con nhỏ này lại bày bố chọc điên người khác!”

Chi rời đi rồi, Trúc nghĩ lát cũng nên qua phòng bệnh của Chi để thăm. Và thực ra trong lòng Trúc cũng rất háo hức về việc muốn gặp hai đứa con của Chi. Xem tại nó có xinh đẹp như mẹ và hiền lành như dì tại nó không nhỉ?

Trúc lại nhớ tới việc không biết công ty như thế nào. Nên liền lấy máy gọi điện cho Tuấn Anh, người duy nhất có quen trong công ty trừ Chi!

- Tỉnh rồi à Trúc? Hôm qua tại anh ở đó đợi em mãi mà em vẫn hôn mê nên đành về trước!

Tuấn Anh liền nói khi nhận điện thoại từ Trúc.

- Em đỡ hơn rồi. Anh ơi công ty mình như thế nào rồi? - Trúc không vòng vo.

- Hừm... em nên chịu trách nhiệm đi. Do em cãi nhau với anh của Chi nên bị kiện rồi đấy!

Tuấn Anh đột ngột nghiêm giọng lại.

- Thật vậy sao? Đúng là em có lỗi thật rồi. Anh đừng lo, em sẽ chịu trách nhiệm trong chuyện này!

Trúc hốt hải nói.

- Anh nói đùa vậy thôi. Tính Hoài Nam nhà Chi anh biết. Anh ta cực kỳ nóng tính và luôn nổi điên lên như vậy mà. Chỉ cần Chi tỉnh và bình an thì anh ta sẽ nguôi ngoai ngay thôi. Hơn nữa là công ty có lỗi. Anh đã làm việc và xin lỗi Hoài Nam rồi. Em không cần lo lắng.

Tuấn Anh trấn an Trúc. Anh biết Trúc là người mới vào, nên Trúc không biết rõ gia thế nhà Chi và Trúc cũng không thể biết gia đình Chi thực sự rất quan tâm Chi dù cho Chi đã lớn tuổi.

- À... vâng. Em biết rồi. Thôi anh lo công việc đi ạ. Có gì em sẽ gọi lại cho anh!

Trúc thở dài an tâm. Hóa ra anh ta nổi điên lên như vậy chỉ vì thương em gái. Mà đặt Trúc vào hoàn cảnh đó, chắc Trúc muốn giết người thì đúng hơn. Mới đầu Trúc còn tưởng anh ta là loại người mượn cớ để gây sự, nhưng rồi cũng có thể hiểu theo nhiều nghĩa rằng Trúc đã thực sự xía vào chuyện của người khác khi chưa hiểu rõ chuyện.

Bữa trưa, Dương lại tới. Dương mang đồ ăn tối cho Trúc.

- Chị ăn đi. Em mới nấu từ nhà tới cho chị và chị Chi. Vẫn còn nóng...

Dương cẩn thận bày biện thực ăn lên bàn ăn di động cho Trúc. Miệng vẫn nói nhỏ nhẹ, hiền lành.

- Dương này. Gọi tôi là Trúc thôi. Gọi là chị... không quen cho lắm!

Trúc cười trừ với Dương. Có thể Dương theo phép lịch sự cơ bản mà gọi Trúc như vậy. Có lẽ con bé cũng rất ngượng khi gọi một người như Trúc là chị! Hầu hết ai cũng ngượng như vậy hết!

- À... dạ. Em hiểu. Trúc ăn đi nhé! - Dương hiểu rõ vấn đề mà Trúc đang nói tới. Dương biết việc gọi Trúc là chị như vậy sẽ mang tới không khí căng thẳng cho cả hai.

Cơm Dương nấu rất ngon. Thậm chí Trúc đang nghi ngờ liệu có phải Dương ra nhà hàng mua nhưng vì ngại nên không dám nói không. Nhưng rồi Trúc nhớ ra Hoài Nam từng nói rằng em gái anh là một đầu bếp. Không phải Chi thì chắc là Dương. Dương quả thực là một đầu bếp có tay nghề.

- Quả thực, em rất khác hai người đó đấy Dương!

Trúc vừa ăn vừa nói. Dương ngồi ở đuôi giường đọc sách, nghe thấy Trúc nói vậy cô thấy hơi khó hiểu.

- Là sao Trúc? Em khác ai? - Dương hỏi lại. Vốn dĩ cô là người sống hướng nội. Vậy nên cô cũng bất ngờ khi mình có thể giao tiếp với Trúc một cách trơn tru như vậy.

- Em rất khác Hoài Nam và Chi!

Trúc nói rõ hơn.

- À. Trúc nhận ra nhanh vậy sao? Em chỉ là con nuôi thôi! Em không có máu mủ gì với Chi và Nam. Nhưng em xem họ là gia đình của em và họ xem em như đứa em ruột của họ!

Dương giải thích cho Trúc hiểu. Trúc hơi bất ngờ bởi vì Trúc không có ý nói Dương như vậy. Trúc cũng không để ý Dương có gì khác biệt với hai người kia. Nhưng nghe Dương nói rồi Trúc mới thấy đúng là Dương có nhiều nét không giống Chi thật.

- Trúc không nói ý đó. Trúc đang nói là em hiền lành hơn họ!

Trúc muốn Dương hiểu rõ ý mình đang nói. Vấn đề con nuôi là một vấn đề nhạy cảm không nên nhắc tới!

- Chị Chi về bản chất chị ấy rất hiền lành. Từ nhỏ chị ấy đã phải bảo vệ em rất nhiều nên chị ấy mới có tính khí như vậy thôi. Thậm chí em còn được chiều chuộng hơn, vậy mà chị ấy vẫn vui vẻ!

Dương biết Chi hi sinh cho mình nhiều nên cô không bao giờ than vãn hay nói xấu gì Chi cả. Từ khi cô chuyển về nhà Chi sống, bố mẹ yêu thương cô, và chiều cô hơn hẳn Chi và Nam vì sợ cô tổn thương với danh phận con nuôi. Thế nhưng Chi và Nam từ bé lại luôn bảo vệ và yêu thương Dương. Kể ngoài dám lên tiếng soi mói thì sẽ biết tay Nam. Vậy nên Dương yêu gia đình này không vì lý do nào khác, chỉ vì họ quá yêu thương Dương.

- Nhất em nhé. Cảm ơn em vì đã chăm sóc Trúc! Nhất định Trúc sẽ trả lại!

Trúc ăn xong cơm cảm thấy rất ngon miệng.

- Đừng khách khí như vậy. Là chị Chi nói em chăm sóc Trúc mà. Trúc nên cảm ơn chị Chi. Còn em thì sao cũng được. Em không quan trọng việc ơn huệ như vậy đâu! - Dương mỉm cười nói. Nụ cười của Dương cũng rất khác so với Chi. Chi có nụ cười ngây thơ, vui vẻ. Nụ cười của Dương đẹp hơn, nhưng tại sao nhìn Dương cười mà giống như Dương đang buồn vậy?

- Ok, em không quan trọng ơn huệ thì xem Trúc là bạn nhé? Ở Hà Nội Trúc không có kết bạn với ai!

Trúc cảm thấy Dương rất dễ gần. Dễ tiếp xúc hơn là Chi. Nhưng Dương có phần nào đó khó giao tiếp thì phải. Dương hầu như chỉ nói khi Trúc hỏi thay vì hồ hởi bắt chuyện. Nhưng khi nghe thấy Trúc yêu cầu làm bạn, nụ cười của Dương đã khác. Dương nghe xong vui vẻ chấp thuận. Cảm giác có thêm một người bạn, cũng bớt cô đơn hơn mỗi khi Chi không thể ở bên cô. Dương không muốn kết bạn với ai ở đây bởi cô sợ họ chê bai cô là một đứa con nuôi. Họ sẽ cười cô vì cô không rõ thân phận, thậm chí kể cả việc bố mẹ đã bỏ cô lại bên lề đường lạnh lẽo, cô chỉ nhớ mỗi ký ức đó. Còn tên bố mẹ, tuyệt nhiên cô đã quên. Cô không có ý định đi tìm lại họ. Cô xem họ Nguyễn chính là họ của mình và cô đã vứt đi cái bằng tên được đeo ở cổ. Tên thật của cô là Trương Minh Nguyệt! Cô không có quá khứ gì với cái tên đó bởi ở ngôi nhà tình thương cô từng ở, họ không gọi tên thật mà họ thường gọi cô bằng cái tên thân mật. Dương cảm thấy cái tên Nguyễn Dương Dương này chứa đựng rất nhiều sự yêu thương của gia đình cô hiện tại. Cô nên trân trọng điều đó. Còn Trúc, Trúc là một người xa lạ. Trúc khi nghe chuyện Dương là con nuôi cũng không hỏi qua hỏi lại nhiều, rất biết ý để không khiến Dương tổn thương. Làm bạn với Trúc có lẽ sẽ không tệ!

- Em đang suy nghĩ gì vậy? - Trúc hỏi khi thấy Dương đang suy nghĩ điều gì đó mà ánh mắt con bé thật vô cảm, nhìn rất lâu vào bức tường trắng mà không thể hiện cảm xúc gì.

- Chỉ một số điều vu vơ thôi. Trúc ăn xong rồi nghỉ ngơi nhé? Hôm nay nhà hàng đông khách, em cần phải tới sớm để chuẩn bị thực đơn. Tối gặp lại Trúc sau!

Dương để ý đồng hồ. Ngồi với Trúc tưởng chừng mới ít phút nhưng thời gian lại trôi đi nhanh quá. Nếu cô không rời đi sớm thì sẽ gặp tắc đường...

Cả hai tạm biệt nhau, và Trúc lại một mình một phòng.

6. Suy Nghĩ

Nằm trên giường bệnh cả ngày dài khiến Trúc buồn lòng hơn. Gia đình cô đã biết chuyện này chưa? Chuyến bay từ Sài Gòn ra đến Hà Nội là khó khăn như vậy sao? Cô không hy vọng gì nhiều ở ba và em trai. Thế nhưng mẹ cô đâu rồi? Về bề ngoài mạnh mẽ đâu có chứng minh được cô sẽ không yếu đuối chứ? Cô vẫn

mang trong mình sự yếu đuối của con gái, chẳng qua cá tính bất cô phải gồng mình mà chịu đựng như vậy thôi. Cô nhớ mẹ! Nếu như không có Dương chăm sóc, chắc cô còn cô đơn và tủi nhục hơn nữa. Dương nhẹ nhàng giống như mẹ cô vậy! Thức ăn cũng ngon và đậm hương vị nữa. Sao Dương biết mà nấu thức ăn có khẩu vị của người Nam cho Trúc nhỉ? Cô gái ấy thật khéo tay!

Trúc thấy cũng đã sang buổi tối rồi, cô không đói. Có lẽ lúc trưa ăn hơi nhiều do lâu ngày không được ăn uống tử tế. Cô xuống giường bệnh, tính đi mua cho mình chai nước ngọt uống cho tỉnh táo. Cô cần xin xuất viện để mai có thể đi làm. Vốn dĩ cô thấy mình đã khỏe rồi! Trúc đi qua phòng bệnh bên cạnh, thấy một vóc dáng thân quen. Là Chi. Chi đang làm điều gì đó rất lạ thường. Trúc liền gõ cửa vì tò mò...

- Trúc vào được chứ?

Trúc hỏi khi nhìn thấy Chi đang cầm cây cọ cùng tập giấy vẽ khổ lớn.

- Ủm... được. Ngồi đi!

Chi vẫn đang tập trung để hoàn thành bản vẽ của mình. Có vẻ như Chi rất hài lòng với nó.

- Hai đứa nhỏ xinh ghê! Đáng yêu quá đó!

Trúc nói khi nhìn qua bức vẽ của Chi. Quả thực hai đứa nhỏ rất giống mẹ. Nhất là đôi mắt to tròn ấy!

- Đây là Đan, đây là Linh! Trúc thấy bọn nhỏ đáng yêu ở chỗ nào? - Chi mỉm cười khi khoe về hai đứa con của mình.

- Chi còn hỏi hử? Chi thấy mắt tụi nhỏ không giống Chi hay sao còn hỏi Trúc?

Trúc ngồi ghé bên cạnh. Cảm giác của Trúc vô cùng hưng phấn khi thấy hai đứa nhỏ nhà Chi.

Chi nghe vậy cũng thấy mừng. Trúc đang khen cả tụi nhỏ và cô sao? Trúc đang nói rằng mắt cô đáng yêu giống như bọn trẻ sao? Hóa ra con người Trúc cũng khá vui tươi đó chứ!

- Đan là chị cả, được 4 tuổi rồi. Linh mới 3 tuổi thôi. Cả hai đứa nhỏ đều đang đi mẫu giáo nên Chi nằm viện cũng an tâm hơn nhiều. Tối đến có Dương ở nhà chăm sóc tụi nó. À, nhắc Trúc luôn là Dương không tới đâu. Dương ở nhà chăm tụi nhỏ mà!

Chi quay sang thông báo một tin với Trúc. Điều đó khiến Trúc hơi hụt hẫng vì Trúc đã mong Dương sẽ tới. Nhưng vì Dương còn phải chăm tụi nhỏ, mà tụi nhỏ quan trọng hơn nên Trúc sẽ không để bụng. Đợi lần tới gặp vậy.

Nhận thấy gương mặt của Trúc có chút gì đó không vui, Chi thấy lạ.

- Sao vậy? Không vui sao?

- Không. Chẳng qua ở bên phòng chán quá. Không có bạn chơi nên Trúc sẽ vui nếu Dương tới. Còn chưa có dịp trả ơn Dương nữa.

Trúc nói một cách tự nhiên. Nhưng sự tự nhiên đó được Trúc diễn một cách tài tình. Không hiểu sao nói tới đây Trúc lại thấy buồn vì nhớ gia đình.

- Hừm... chơi với Chi không được hử? Hai phòng bệnh ở bên cạnh nhau đó! Trúc có thể sang đây bất cứ lúc nào!

Chi thỏa hiệp với Trúc. Thực ra khi Trúc nhập viện, cô đã tỉnh và cô định gọi điện báo cho gia đình Trúc. Khi định gọi thì bị giám đốc ngăn cản. Giám đốc nói với cô rằng không nên để nhà Trúc lo lắng bởi nhà Trúc đã tin tưởng và giao Trúc cho giám đốc. Cô nghĩ thâm chắc giám đốc cũng đang đau đầu về khu vực căng tin, nếu để gia đình Trúc biết nữa thì đúng là nhiều chuyện thật. Có lẽ Trúc thấy buồn vì không có người nhà ra thăm đây mà.

- Sao có thể sang mọi lúc được? Ngộ nhớ chồng Chi tới mà Trúc cứ ngồi đây hoài thì thật là hiếm duyên!

Trúc nghĩ chuyện để nói đùa. Nhưng lại thấy gương mặt Chi không vui giống như mình cách đây vài giây. Trúc ngừng cười và thực sự nghiêm túc nhìn Chi chuẩn bị đáp lời cô.

- Thực ra... anh ấy bận việc công ty. Công ty anh ấy gặp khó khăn mà anh ấy ở chức cán bộ. Thời gian anh ấy nghỉ còn không có. Chi không dám đòi hỏi anh ấy tới đây thăm Chi đâu!

Hóa ra Chi cũng có nỗi khổ tâm riêng. Trúc còn nghĩ giờ này Chi đang quây quần bên con và chồng nên không dám sang làm phiền. Ai ngờ, Chi cũng cô đơn như mình vậy.

- Công việc cả mà. Hai người còn bên nhau lâu dài. Đợi công ty anh ta hết khó khăn là được bên nhau cả ngày đó! Thôi... Trúc đi mua chút đồ đây. Tiện thể... cảm ơn Chi vì đã chăm sóc Trúc ngày hôm qua nhé!

Trúc nói lời an ủi Chi. Sau đó cô nghĩ cô không nên làm phiền Chi nữa. Cô tìm cách rời đi. Cô hiểu rõ cảm giác của Chi. Chi có thể không bị bỏ rơi như Trúc. Nhưng Chi lại dễ có cảm giác muốn ở một mình hơn là bị người khác làm phiền bởi những người Chi cần thì họ không có ở đây. Việc Trúc tránh đi có lẽ sẽ tốt hơn.

Nhưng mọi việc không đơn giản giống như lý thuyết trong sách vở và những kinh nghiệm mà Trúc từng học được. Chi không muốn ở một mình giống như Trúc nghĩ. Khi Trúc định rời đi, Chi cũng đặt bút vẽ của mình sang một bên.

- Đi mua gì vậy? Chi thêm trà sữa quá. Đi cùng đi!

Chi đứng lên lấy cái ví của mình rồi đi cùng Trúc. Trúc thêm đồ ngọt, còn Chi thêm trà sữa. Trúc lại nhớ tới việc Chi từng nói Chi hạn chế uống đồ ngọt nên mới bắt Trúc pha cafe với đường hóa học dành cho người tiểu đường. Sao giờ lại kêu thêm trà sữa? Hay đây là cái cớ để đi cùng cho đỡ nhàm chán. Trúc nghĩ mình không nên hỏi sâu vào nữa. Nếu Chi muốn đi thì để Chi đi. Không nên hạch hỏi Chi làm gì. Cả hai đi bên cạnh nhau nhưng lại không nói gì. Không còn cảm giác cởi mở giống lúc nãy nữa.

Chi chợt nhớ ra rằng Trúc rất khó để làm bạn với ai đó. Trúc đã nói với Dương như vậy. Dương có thể làm bạn với Trúc cũng tốt. Hy vọng cả hai sẽ sửa được cái tật hướng nội đáng ghét đó đi.

- Trúc có vẻ quý Dương nhỉ?

Chi nghĩ chuyện để nói khi cả hai im lặng với nhau quá lâu.

- Hừm... Dương rất tốt, xinh xắn, nấu cơm ngon, hiền lành, nhu mì. Đâu có như Chi và anh trai hai người? Vậy nên quý cũng đúng thôi.

Trúc giải thích. Đúng hơn là Trúc có thiện cảm với Dương và muốn gặp lại Dương. Nhưng cơ hội còn chẳng có, chắc ông trời an phận Trúc chỉ một thân một mình thôi mà.

- Hoài Nam và Chi thì sao? Đó là Trúc chưa biết. Hoài Nam nóng tính lắm. Anh ấy từng đánh nhau vì Dương bị bắt nạt. Nói chung với người ngoài như thế nào Chi không quan tâm nhưng với Chi và Dương, Hoài Nam thực sự yêu thương hai đứa mình!

Chi tự hào về Hoài Nam. Cô biết người ngoài dị nghị Hoài Nam như một cậu ấm nhà giàu phá bĩnh. Nhưng Hoài Nam yêu thương gia đình và xem trọng gia đình. Điều đó với cô là đủ.

- Cái chuyện khó tính thì Trúc cũng hiểu. Giả sử... Trúc dấm nát điện thoại Chi, cảm giác của Chi cũng sẽ muốn giết Trúc giống như Hoài Nam nổi điên lên với công ty chúng ta thôi. Nhưng Dương lại khác, con bé rất hiền, Trúc nghĩ Trúc đã ít nói. Nhưng Dương còn ít nói hơn...

Trúc cứ có cảm giác ở bên Dương mình là kẻ nhiều lời.

- Dương là một đứa bé đáng thương. Vậy nên giống như Trúc so sánh cái điện thoại đó, Trúc mà làm tổn thương Dương khi hai người là bạn, Chi cũng sẽ dấm Trúc...

Chi hù dọa Trúc. Trong Chi lúc này dám nói dám làm lắm. Tìm đâu ra tình anh em khăng khít như vậy chứ? Họ đâu cùng dòng máu đâu nhỉ?

Trúc xuất viện. Nhưng suy nghĩ của Trúc dạo này luôn bị ảnh hưởng bởi hai từ Dương và Chi. Hai chị em nhà họ có điều gì đó khiến cho Trúc lưu tâm đến, và đặc biệt nghĩ ngợi rất nhiều. Trúc không rõ tại sao Trúc lại đặc biệt để ý đến Dương hơn Chi. Trúc không muốn phủ nhận sự thật Trúc sống với giới tính khác nên việc Trúc để ý đến Dương là điều đương nhiên. Nhưng Trúc để ý đến Dương không đơn thuần là tình cảm. Mà còn là vì Dương quá đặc biệt, nhưng đặc biệt chỗ nào thì Trúc chưa thể nhìn nhận ra được. Lần đầu tiên trong đời Trúc có cảm giác mình là hiện thân của một kẻ ngu dốt trong bộ môn lý luận tâm thần

học của chuyên khoa mà Trúc đã học. Trúc không đọc vị được những gì mà Dương và Chi nghĩ qua cử chỉ gương mặt ở họ, trong khi mỗi bác sĩ tâm lý đều có thể hiểu rõ những gì mà đối phương chuẩn bị làm hay đang nghĩ thông qua hành động.

Khi đi phỏng vấn xét tuyển vào công ty, nhìn ánh mắt mọi người Trúc không cần dựa vào cơ sở lý thuyết nào cũng có thể biết được họ đang nghĩ gì về mình. Thế nhưng riêng Chi, người hỏi Trúc, Trúc không thể luận ra được Chi đang muốn nhằm vào Trúc ở điều gì, muốn vặn vẹo Trúc ở đoạn kiến thức nào? Thực sự điều đó khiến Trúc suy nghĩ rất nhiều chứ không riêng gì việc cãi nhau với Chi. Trúc biết Chi có thể đã khó chịu vì để cấp dưới chỉ ra lỗi sai, nhưng khi được Chi cùng em gái chăm sóc trong bệnh viện, Trúc nghĩ sự việc cãi nhau hôm đó không đơn giản như Trúc nghĩ. Hai cô gái này thật biết cách chọc vào trí tò mò của Trúc...

Trúc quay trở lại làm việc thì cũng là lúc Chi xuất viện và bắt tay vào dự án của họ. Không thể nghỉ phép quá lâu được nếu không thì phòng của họ sẽ bị tụt hậu so với phòng khác. Kết quả của công việc chạy nước rút không bao giờ ổn. Trúc và Chi đã có phần hòa thuận hơn trước. Tuy chưa thể thân thiết hỏi nói chuyện như các đồng nghiệp khác, nhưng ít nhất với Chi, Trúc không còn là cái gai đi vào công ty bằng gia thế nữa. Cô không tỏ vẻ khinh thường Trúc giống như những ngày đầu tiên cô đi làm.

- Chi này... Trúc có thể hỏi chỗ Dương đang làm được không?

Đột nhiên Trúc bắt chuyện trước.

Chi nghĩ thầm trong bụng, không lẽ đây là cách Trúc tiếp cận Dương. Chi có tư tưởng rất thoải mái về vấn đề giới tính, nhưng Hoài Nam thì không còn Dương thì Chi không rõ. Nếu họ duy trì là bạn, Chi ủng hộ tình bạn đó, nếu như mọi thứ tiến xa hơn một chút, Chi hi vọng điều đó không xảy ra. Cô không thích cảnh Dương phải rơi vào thế khó xử, càng không thích Hoài Nam nổi điên lên và gây chuyện.

- Ấy... dò la em gái Chi để làm gì vậy? - Chi trêu chọc. Nhưng cốt của câu nói đó thì khác.

- Bộ Chi nghĩ Trúc dò la với ý đồ xấu hả? Dương nấu ăn rất ngon, Trúc tính biết địa chỉ nhà hàng sau còn mời bạn đến ăn. Chứ ai dò la em gái Chi? - Trúc chối khéo. Một phần suy nghĩ của cô là muốn biết nhà hàng đó. Nhưng phần lớn thì lại muốn gặp Dương hơn. Chẳng qua Trúc không muốn Chi biết rõ như vậy.

- Này này... có ý gì với em gái Chi thì nói Chi rồi Chi giúp nhé... danh thiếp của nhà hàng đây...

Chi tỏ vẻ trêu đùa Trúc. Có lẽ cho đến thời điểm hiện tại Trúc không còn ngại với việc bị trêu yêu thích con gái nữa chứ nhỉ? Chi cho rằng như vậy vì Trúc rất tự tin với phong cách cá tính như thế này.

- Có ý định thì cũng không bao giờ nhờ tới Chi đâu! Đừng có mà ảo tưởng!

Trúc mỉm cười rồi quay lại vào công việc. Chi không rõ tâm trạng của Trúc như thế nào nhưng nhiều khi Chi rất muốn hỏi Trúc lý do tại sao lại ra Bắc sinh sống. Chẳng phải ở ngoài Bắc, dân thành vẫn đang dị nghị chuyện giới tính nhiều hơn là trong Nam sao? Biết là Việt Nam này chưa cho phép điều đó, nhưng trong miền Nam, suy nghĩ của họ đã bắt đầu thoáng hơn. Trúc lựa chọn môi trường khắt khe này sinh sống để làm gì vậy? Đó là điều Chi luôn muốn hỏi nhưng do lần cãi nhau, Chi nói Trúc đừng xía vào chuyện của Chi, nên giờ Chi cảm giác rất ngượng nếu như mình xía vào chuyện của Trúc. Có lẽ cần tìm cơ hội để cả hai có thể thoải mái với nhau hơn nữa.

7. Bạn

Nhà hàng B...

Trúc nhìn cách bày trí của nhà hàng rất ưng mắt. Màu sắc trang nhã, cách bày biện sắp xếp phù hợp với hai chữ “riêng tư”. Mỗi bàn ăn đều có một ô riêng biệt. Họ có thể thoải mái hơn trong ăn uống.

Trúc gọi món. Trúc đặc biệt hỏi nhân viên phục vụ thực đơn tối hôm nay Dương phụ trách nấu món gì và Trúc gọi món đó. Nhân viên phục vụ vui vẻ chào Trúc rồi đi về phía bếp.

- 1 mỳ spaghetti. 1 đĩa bánh gạo hoàng cung...

Chị nhân viên đọc to và dán tờ bill lên trước bếp của Dương. Đó là hai món hôm nay Dương phụ trách.

- OK! - Dương cũng đáp lại thật to cho chị nhân viên nghe thấy mình đã nhận việc.

- Dương ơi... khéo lắm đấy! Khách hỏi em nấu món gì họ mới ăn! Tay nghề ngày càng lên rồi!

Chị nhân viên tranh thủ rửa tay sau khi dọn bàn để chuẩn bị phục vụ thức ăn cho khách.

- Có gì đâu chị. Chắc họ ăn quen thôi!

Dương trong lòng rất vui nhưng vẫn phải giấu sự tự hào đó đi và biểu hiện của Dương vẫn rất là khiêm tốn. Đó là lý do Dương còn trẻ nhưng nhà hàng tin tưởng cho Dương vào danh sách bếp chính.

Chị nhân viên cầm một khay thức ăn đang được đẩy kín chuẩn bị mang ra phục vụ khách, quay sang huých nhẹ vào tay Dương và nói thầm...“Khá ổn đấy! Đến muộn để ăn, còn chọn riêng món của em nữa! Nấu nhanh lên đừng để người ta đợi nhé!”. Nói rồi chị ta nháy mắt trêu ghẹo Dương và tiếp tục công việc ngay, chẳng để Dương kịp hiểu chị ta đang nói gì.

Dương vẫn chăm chỉ nấu, và cho đến gần 9h lượng khách mới loãng ra và đến giờ Dương đổi ca. Dương cởi tạp dề và chỉnh trang lại tóc tai rồi thay quần áo đã ám mùi thức ăn. Cô đi ra khỏi nhà bếp nóng nực, khi đi ra đến nơi khách đang ăn, đúng hơn là ra đến cửa rồi Dương phải quay chân lại vì nhìn thấy bóng dáng quen quen đang vừa ăn vừa xem điện thoại!

- Trúc... ăn vậy không có tốt cho tiêu hóa đâu nhé!

Dương gõ nhẹ lên vai Trúc. Vì Dương là đầu bếp, cô chẳng quan tâm tới việc vừa ăn vừa làm việc khác có đúng là không tốt cho tiêu hóa hay không nhưng cô thích người ta tập trung vào món ăn của mình hơn.

Trúc đang đeo tai phone, còn may cô bật âm lượng nhỏ nên vẫn nghe được những gì Dương vừa nói.

- Em xong việc rồi sao? - Trúc vội cất điện thoại đi như thể nghe lời mẹ.

Dương cười trước hành động của Trúc. Không lẽ điệu bộ vừa rồi của cô đáng sợ lắm sao?

- Vâng. Đến giờ em đổi ca rồi. Sao Trúc đi ăn một mình vậy? - Dương kiếm chuyện để hỏi.

- Em biết mà. Trúc đâu có bạn ở đây!

Trúc nhún vai. Thực sự món ăn của Dương nấu rất ngon. Trúc ngồi đợi và chỉ vừa ăn được một nửa thì đã gặp Dương rồi. Có lẽ hôm nay cô đến muộn thật.

- Trúc có chị Chi đấy. Không lẽ hai người vẫn thù nhau chuyện cãi vã sao? - Dương làm bộ nghi ngờ. Dương có nghe Chi nói lại rằng cả hai đã nói chuyện lại với nhau rồi, nhưng cô muốn thử xem biểu hiện của Trúc như thế nào.

- Không có thù oán đâu nha. Chi là xếp mà, sao có thể vô tư gọi điện rủ cô ấy đi đâu. Hơn nữa... đã có gia đình!

- Chắc Trúc ở bên cạnh phòng Chi, hai người có nói chuyện rồi chứ? Chuyện anh Mạnh không thường xuyên về ấy? - Dương cũng không vui vẻ khi nhắc tới việc gia đình của Chi. Hơn nữa Dương còn thể hiện một điều gì khá buồn trong ánh mắt.

- Có... chỉ là vô tình nhắc tới, chứ Trúc không hỏi sâu vấn đề đó! - Trúc cũng khá ngượng.

- Ủ. Bọn trẻ có em trông. Sau này Trúc rủ Chi đi đâu đó cho chị ấy bớt vui mình vào công việc!

Dương nói thế nhưng trong lòng cô rõ hiện tại mọi chuyện đang diễn ra như thế nào. Trúc nghe Dương nói vậy cũng thấy rất khó xử. Mục đích của Trúc là đến để gặp Dương. Nhưng hầu như Dương luôn chuyển chủ đề về Chi rất nhanh. Điều đó khiến Trúc có chút không thoải mái.

- Trúc ăn xong rồi. Tụi mình đi đâu đó được không? Trúc mời em uống nước... coi như bù cho công em chăm sóc Trúc!

Trúc đứng lên hỏi Dương một mạch. Chắc giờ này Dương ăn rồi nên Trúc nghĩ hai người nên đi đâu đó uống nước để tiếp tục câu chuyện.

Dương đã hết buồn rầu, và nhoẻn miệng cười rất duyên khi thấy Trúc mời đi chơi. Đó là người bạn đầu tiên ngỏ lời mời cô đi chơi đâu đó. Và đó cũng là người đầu tiên Dương thấy vui khi được rủ đi chơi cùng!

...

Cả hai chọn một quán cafe sách khá là yên tĩnh. Bởi Trúc và Dương đều có phần nào đó trong mình chưa thể hiện ra hết được. Dương chọn cho mình cuốn tiểu thuyết cùng cốc matcha. Trúc chọn cho mình một cuốn truyện viễn tưởng để đọc. Cả hai có sở thích khác nhau, nhưng đều muốn mình được ở trong một không gian yên tĩnh.

Nhưng Dương nghĩ bụng, nếu đã chọn một nơi yên tĩnh, thích hợp cho việc nói chuyện phiếm nhỏ nhẹ, thì cô nên quay sang và bắt chuyện với Trúc. Bởi nếu cứ để như thế này từ giờ tới hết tối cũng chẳng biết ai sẽ lên tiếng trước.

- Trúc có biết chị Chi rất hay nhắc về Trúc với em không? - Dương uống một ngụm nhỏ matcha rồi quay sang nói chuyện.

- Hả? Có gì đâu mà nhắc? Lâu nay Trúc với Chi có hay nói chuyện gì đâu? - Trúc cũng hơi ngạc nhiên. Sao có thể nhắc về nhau trong khi ở chỗ làm cũng chỉ thỉnh thoảng nói chuyện xã giao nhỉ?

- Chị Chi rất ghét Trúc, lúc hai người mới gặp ấy. Nhưng giờ, chị Chi suốt ngày hỏi em nghĩ Trúc là con người như thế nào!

Dương cười. Cô biết ý của Chi. Nhưng cô tin chắc rằng Chi đã hiểu nhầm Trúc nên Chi mới nghĩ Trúc thích mình. Chị gái cô quan tâm cô rất nhiều, chắc hẳn Chi đã tự đặt bản thân chị ấy vào hàng ngàn câu hỏi.

- Hôm bữa có hỏi Dương làm ở nhà hàng nào. Hỏi vậy thôi, Chi kêu Trúc mà làm tổn thương Dương Chi sẽ tính toán ăn thua đầy đủ. Trời đất...

Trúc nhắc đến với vẻ mặt không thể buồn cười hơn. Hai người đó giống như thể oan gia ngõ hẹp vậy. Trúc nói chuyện khiến Dương vui vẻ. Trúc là người đầu tiên ngoài gia đình Dương có thể làm được điều đó.

- Chị ấy mắc tính bảo vệ em quá đấy mà. Vậy Trúc hỏi nhà hàng của em để làm gì? Chắc thấy em nấu ăn ngon quá hả?

Dương cũng bắt đầu phấn khởi đáp lời.

- Hừm... món ăn ngon, phục vụ tốt... Trúc muốn mời bạn đến thì em phải đích thân nấu nhé?

...

Trúc đưa Dương về thì cũng đã 11h hơn. Cả hai phát hiện ra rằng khu chung cư mà họ ở rất gần nhau. Một người ở đầu đường, một người ở giữa con đường đó.

Dương mang trong mình tâm trạng vui vẻ của một người lần đầu tiên có bạn về nhà. Nụ cười trên môi không thể ngừng lại.

- Em đi đâu mà về muộn thế? Linh và Đan đợi chơi với em mãi! - Chi đang ngồi xem TV ở phòng khách. Không thấy em gái về nên cô hơi lo lắng. Nhưng cô cũng không muốn gọi điện sợ ảnh hưởng tới Dương. Dù gì cả hai cũng đã lớn rồi.

- Em đi với Trúc. Trúc đến nhà hàng của em!

Dương vui vẻ kể lại cho chị gái của mình nghe...

Chi nghe được từ Trúc, liền quay lại nhìn em gái mình với ánh mắt muốn hỏi em có ổn không. Trông Chi còn hài hước hơn cả Trúc. Đứng giữa hai người này, chết vì cười có được tính là tai nạn lao động không?

Dương bị Chi lôi về phía ghế sofa. Chi không nói gì mà cứ kiểm tra gương mặt em gái mình mãi...

- Chị à. Trúc không hại em đâu! Biểu hiện của hai người khi nghe về nhau thật đáng để đi tẩu hỏa nhập ma! - Dương ôm miệng cười mà không dám cười lớn tiếng. Cũng đã muộn rồi và hàng xóm ở đây rất nghiêm khắc.

- Chị phải kiểm tra xem tên lưu manh đó có làm gì em không chứ? Mới hỏi chị địa chỉ của em mà đã dám gặp mặt ngay... đúng là tên đểu cáng...

Chi dò xét thấy em gái mình ổn rồi mới tiếp chuyện.

- Hả? Trúc mới hỏi đã đến sao? Mà có gì đâu sao chị gọi người ta là tên đểu cáng?

Dương lại cảm thấy cô sắp nổ tung lá phổi bé bỏng của mình vì nhin cười.

- À... cái đó, Trúc hỏi từ hai tuần trước!

Chi nhận ra điều mình nói hơi vô lý. Nên cũng ngừng việc day nghiến Trúc lại.

- Đó. Là chị không phân biệt công tư nhé. Cãi nhau ở công ty thì đừng đem về nhà chứ! Hơn nữa, Trúc tìm em vì bọn em đã hẹn làm bạn mà! - Dương vội vàng giải thích sau khi đã kích chị gái mình.

- Hẹn làm bạn? Nghe có vẻ xa quá. Xa tới tận đêm hôm mới về. Cô là em gái tôi đấy Dương Dương. Cô về muộn thì tôi phải lo chứ sao cô có thể nói tôi ghen tức với kẻ điên kia được? - Chi bắt đầu dở thói nũng nịu dễ thương.

- Được rồi được rồi. Em về phòng đây. Chị, đến giờ radio có chương trình chị thích rồi đấy! Đừng quên kéo lại nói em không nhắc!

Dương ôm chị gái mình một cái rồi trở về phòng. Chi thường nghe radio vào đêm muộn vào sáng sớm. Những ca từ họ nói khiến Chi thấy dễ ngủ hơn và cũng dễ tỉnh táo hơn.

...

Sáng hôm sau cả hai chạm mặt nhau ở công ty từ rất sớm. Công ty này vào làm muộn hơn so với công ty khác, sớm ở đây là sớm so với nhân viên công ty. So với Dương, cả hai như thể vua ngủ nướng rồi. Chi đến văn phòng trước mọi người 20 phút vì cô là cấp trên. Cô và Tuấn Anh luôn như vậy. Nhưng Trúc bình thường sát giờ mới tới làm việc, hôm nay lại có ngoại lệ đến sớm giống như Chi. Trúc là một bác sĩ tâm lý, tuy Trúc có học sơ qua về y học nhưng để động lại trong Trúc thì không có. Nhìn Trúc có vẻ hơi mệt mỏi, Chi cũng có ý hỏi han.

- Trúc ốm hả? - Chi tiến gần tới Trúc.

Trúc đang nằm dài ra bàn. Biểu hiện của Trúc không giống như thường ngày là năng động và khỏe khoắn. Nhưng lần này Trúc lộ rõ sự mệt mỏi, quầng thâm mắt có lẽ kéo dài tới mũi.

- Không có! Đau dạ dày thôi à! - Trúc lắc đầu. Cô không ốm nhưng với cơn đau dạ dày kinh niên này thì cô ước cô nên ốm thì hơn. Cái cảm giác đau mà uống bao nhiêu thuốc cũng không hết thật khó chịu.

- Ăn uống gì mà để đau dạ dày? - Chi cũng lo lắng hỏi. Cô tính đợi Trúc trả lời xong sẽ đi pha cho Trúc một tách trà, cho Trúc uống ấm bụng. Nhà Chi không có ai mắc bệnh này nên Chi cũng không rõ cách chữa trị như thế nào. Ngày nhỏ cô mà đau bụng mẹ thường kêu uống trà gừng

- Là ăn uống không điều độ đó! - Trúc nói rồi gục mặt ra bàn không thèm nhìn Chi nữa. Người ta đang đau rồi còn đứng đó hỏi tới hỏi lui. Cô ta thật biết cách chọc điên người khác nữa.

Trúc không rõ vì sao mình bị đau như thế này. Chỉ biết cơn đau hành hạ bản thân mình từ 4h sáng tới giờ. Cô ở một mình, những lúc ốm đau như thế này mới thấy cô đơn thật vất vả. Có đau chút cũng không biết nhờ ai nấu nướng hộ. Có đau chút cũng không biết nhờ ai phụ giúp.

- Này, uống đi! Không biết nên mua gì cho người bị đau dạ dày cả. Google chỉ hiện những thức ăn cấm thôi. Cố ăn đi còn làm việc nhé? - Chi đặt lên bàn Trúc một cốc trà gừng cùng bánh ngọt. Nói Chi là mẹ của hai đứa trẻ cũng đúng mà cũng không đúng. Chi có kỹ năng chăm sóc trẻ em nhưng kỹ năng sống thì vẫn còn mờ nhạt. Thêm cả gương mặt trẻ măng của Chi thì ai nghĩ Chi đã có gia đình và hai đứa con nhỏ chứ?

- Trúc đâu có bị tụt huyết áp đâu? Nhưng cảm ơn Chi! - Trúc ngồi dậy và nhận lấy những gì Chi đem về cho mình.

- Một câu cảm ơn thôi cũng phải hạch sách được vài điều. Hôm qua dẫn em gái tôi đi đâu đó? - Chi lại làm bộ như thể mình là một cô gái nhiều chuyện thích dò hỏi người khác. Nhưng thực chất ý Chi chỉ muốn biết Trúc muốn có mối quan hệ với Dương như thế nào.

Trúc cũng nhận ra được điều đó. Trúc cũng biết nếu Trúc là một người đàn ông, Chi sẽ không vô tư mà hỏi như vậy. Nhưng cô là một người phụ nữ, cô đi bên cạnh Dương với tư cách là bạn bè thì không sao. Nhưng cô đi bên cạnh Dương vào đêm muộn như vậy người chị như Chi đương nhiên phải dò hỏi.

- Yên tâm đi. Trúc không có ý định giống như Chi nghĩ đâu. Thật đó mà! - Trúc gạt qua sau khi uống một ngụm trà nóng.

Cảm nhận được Trúc có vẻ đề phòng mình nên Chi muốn phủ nhận việc Trúc nghĩ cô dị nghị chuyện giới tính. Cô không có ý đó.

- Không. Trúc có ý định đó thì nên nói Chi để Chi giúp đỡ. Chi không phản đối những mối quan hệ như vậy! Hiểu chưa... đồ ngốc!

Chi nói xong liền gõ vào trán Trúc một cái đau điếng. Cô giống như thể cây thể mình là chị của cô gái Trúc muốn theo đuổi nên đang làm hơn đây mà. Trúc đau lắm, nhưng không muốn chấp vật lại Chi nữa. Chi chưa hiểu rõ cô rồi.

- Hử... nếu Trúc có ý định đó Chi sẽ giúp sao? Giúp như thế nào? - Trúc vẫn ôm bụng đau cùng với cái trán đang nhức.

- Để xem nào... Chi sẽ quân sư cho Trúc những gì cần thiết về Dương. Ok? - Chi nháy mắt.

Không hiểu sao với Trúc, Dương là một cô gái hiền lành dễ mến. Cái tên Dương Dương nghe cũng thấy người đó thật đặc biệt rồi. Thế nhưng hiện tại, Trúc đang nhìn thấy một vẻ mặt đáng yêu của bà mẹ hai con sao? Sao Chi có thể làm những hành động này trước mặt Trúc để Trúc nhận ra Chi có một vẻ đẹp ẩn sâu thể nhĩ?

- Nghe ổn đấy. Bắt đầu luôn bây giờ đi bà cô! - Trúc liền gạt cái thứ rung động không đúng của mình đi và bắt đầu nói chuyện nghiêm túc với Chi.

- O... vậy là Trúc có ý tiếp cận Dương thật hả? - Chi cũng giật mình. Tuy tâm lý đã chuẩn bị kỹ nhưng cô không nghĩ chuyện này Trúc lại công nhận nhanh như vậy.

- Chưa có ý tiếp cận đâu, nhưng tìm hiểu về cô gái như Dương cũng có cái hay và thú vị chứ! - Trúc nhún vai. Sao cô ta cứ nghĩ Trúc đang thích Dương vậy? Trúc tìm tới Dương như thể tìm một người bạn, mà sao họ luôn hiểu nhầm về mối quan hệ này vậy?

Trúc đưa ra câu trả lời như thế, Chi lại thấy cô giống như thể đang tìm kiếm mối quan hệ yêu đương cho em gái mình vậy. Trúc câu trên nói khác, nhưng câu sau lại nói khác. Làm vậy Chi lại thấy từ việc làm bộ, cô đã trở thành một người nhiều chuyện thật.

Nhưng Trúc đâu có nói sẽ xem như Dương là bạn mãi đâu. Biết đâu Trúc cũng đã có ý, nhưng không biết tâm sự với ai? Chi biết con người như Trúc ở nơi xa lạ này chẳng biết nói với ai những điều từ sâu trong suy nghĩ của Trúc, nhưng Chi hi vọng dù Trúc có ý định đó hay không, Trúc sẽ thực sự nghiêm túc về mối quan hệ mà Trúc tự đặt ra với Dương. Dương không đáng để nhận những điều khiến con bé đau lòng.

8. Nên Tự Lo Cho Bản Thân

Thời gian trôi qua nhanh thật. Mối đó thôi, mùa đông đã đến rồi. Chi đi làm với lớp áo khoác dày, bao tay, bao tai đầy đủ cả. Trúc hôm nay không tới công ty, không biết có phải sợ lạnh nên trốn trong nhà thay vì ra đường không như Chi lạm dụng chút chút quyền, không ghi tên Trúc vào danh sách nghỉ của phòng. Nói Trúc là trợ lý của Chi thì hơi hạ thấp Trúc bởi công việc phân chia đến thì Trúc và Chi đều cùng nhau làm. Nhiều khi Trúc giúp đỡ Chi bởi Trúc từng làm cho nhiều doanh nhân nước ngoài nên Trúc rõ khoản

đổi ngoại hơn Chi. Về mặt kỹ năng thì không ai hơn ai cả. Người mạnh về mặt này thì không mạnh về kia. Chi có thể đảm nhiệm nếu như Trúc nghĩ vì trước khi có Trúc, Chi luôn phải làm công việc nặng nhọc đó một mình.

Điều khiến Chi vui hơn đó là tối hôm qua Mạnh ở bên cô cả tối. Mạnh dạo này thường xuyên về nhà hơn. Có lẽ công việc của công ty anh ấy đã giảm bớt.

Tính ra Trúc vào làm ở công ty cũng hơn nửa năm rồi, nhà cả hai lại khá gần. Đầu đường và giữa đường thì đi bộ một lát là tới. Thế nhưng cả Dương và Chi chưa ai tới nhà Trúc bao giờ. Cũng không rõ trong toà nhà cao tầng đó thì Trúc ở trong căn hộ nào. Suy nghĩ lung tung một hồi, Chi nhận được tin nhắn từ Dương...

“Chị có đây không?”

“Sao vậy?”

“Trúc đang sốt. Em mới gọi điện cho Trúc, nhưng em bận khách quá, chị nếu rảnh thì qua thăm Trúc nhé? Trúc alone mà!”

“Ok! No problem! Hai người nhớ trả công tôi”

Chi nhắn tin lại cho vui như vậy. Nhưng Chi cũng tò mò không biết có nên hay không việc hỏi Dương về mối quan hệ của cả hai. Chỉ sợ mình là kẻ nhiều chuyện nên đôi khi Chi đùa cợt như vậy, tuyệt đối không tham gia vào công tác tư tưởng của hai người nữa. Đôi khi Trúc có hỏi về Dương, nhưng Chi không thấy Dương nhắc lại những gì Trúc đã làm qua những câu hỏi đó, nên Chi nghĩ Trúc chọn cách làm bạn. Nhưng thấy Dương có vẻ quan tâm Trúc nhiều hơn, điều đó cũng khiến Chi suy nghĩ.

Đến giờ nghỉ trưa, phần việc của Chi không nhiều nên Chi đã làm xong hết, Chi viết giấy xin nghỉ phép để qua bàn làm việc của Tuấn Anh rồi đi tới khu chung cư Trúc ở. Mà ngộ ghê. Con nhỏ Dương đó cũng bắt đầu học thói chọc tức Chi. Nhắn tin kêu Chi tới thăm Trúc hộ nhưng không nhắn rõ Trúc ở căn hộ nào, làm Chi chật vật hỏi han hết sức mới ra số căn hộ của Trúc.

Chi bấm chuông vài hồi mới có người ra mở cửa. Là Trúc nhưng gương mặt Trúc xanh xao quá. Trúc có vẻ ốm nặng nhưng vẫn nằm ở ghế sofa và xem TV. Chi nghĩ như vậy không ổn tẹo nào.

- Trúc hay nhỉ? Ốm thì nên vào phòng nằm chứ sao lại ngồi ngoài đây coi TV?

Chi tắt TV đi, dùng hết sức mình đẩy Trúc vào phòng ngủ. Sao có thể chứ? Trúc ốm mà vẫn nặng nề như thế này đây...

- Sao Chi biết mà tới vậy? - Trúc ngoan ngoãn nằm lên giường. Trúc mệt rồi, Trúc không phản kháng lại lời Chi nói thì Trúc đang ốm thật sự.

- Bạn gái Trúc nhắn tới đó. Con bé bạn khách không qua được!

Chi nói giọng mỉa mai nhấn mạnh hai từ “bạn gái”. Rồi cô xắn ống tay áo lên một cách rất hùng hổ như thể muốn trả thù Trúc vậy...

- Làm gì đó? - Trúc giật mình.

- Xì. Trúc nghĩ tôi tiểu nhân tới mức đi đánh Trúc lúc này sao? Đi nấu ăn đó cụ tướng!

Chi đưa chân lên đạp nhẹ vào người Trúc cảnh cáo vì tội dám hiểu nhầm cô rồi cô đi phía bếp. Đúng là người ở một mình, tủ lạnh trống trơn, nước ngọt và bia thì nhiều. Trứng cũng có vài vỉ. Còn thức ăn thì tuyệt nhiên không có gì ngoài mì gói.

Chi không biết nên nấu món gì, còn may trước khi đến đây cô đã nghĩ tới trường hợp tủ lạnh trống trơn nên mua chút ít rau thơm và thịt. Cô có thể không biết mix các món ăn giống như Dương nhưng cô nghĩ cháo thịt mình nấu vẫn ổn. Cô bắt tay vào làm ngay.

Trúc ở trong phòng cũng nghe thấy tiếng lạch cạch của Chi trong nhà bếp. Đột nhiên thấy nhàm chán khi không được cãi nhau với Chi, mà thời tiết cũng lạnh hơn rồi. Với cả nằm cả ngày trong chăn, Trúc quen

không chỉnh điều hòa trung tâm sang chế độ sưởi ấm. Trúc lại rời giường, chỉnh điều hòa xong Trúc đưa tay kiểm tra xem máy phun sương còn hoạt động không rồi tiến về phía nhà bếp...

- Cởi áo ra đi. Trúc bật điều hòa ấm rồi!

Trúc đứng bên cạnh chỗ Chi nấu rồi nói.

- Cũng tiện nhỉ, đang định mang vào cho Trúc ăn. Thôi ngồi ngoài đây ăn rồi uống thuốc nhé. Trúc nghĩ việc là tôi mệt lắm đó!

Chi giả bộ than vãn rồi múc cháo cho Trúc ăn. Cô đã nếm trước nhưng vì không biết khẩu vị của Trúc như thế nào nên cô không dám cho mặn hay cho quá nhạt. Cô cứ nấu ở mức trung gian rồi đặt bên cạnh bát cháo một ít gia vị như đường và muối.

- Nếu nhạt thì cho thêm nhé? Được không? - Chi lo lắng nhìn Trúc xem Trúc phản ứng như thế nào với bát cháo của mình.

- Rất ngon mà. Có người nấu cho ăn là ngon rồi! - Trúc dơ ngón tay cái kèm với lời khen. Thực ra cô đơn lâu quá, chỉ cần ăn cơm có người ngồi cạnh thôi là Trúc thấy ngon miệng rồi đâu cần phải để ý tới vị của thức ăn mặc dù Chi nấu cũng ổn!

Chi nghe Trúc nói vậy cũng thấy thương Trúc. Gia đình ở trong Nam cả, ngoài Bắc cô đơn như vậy bao năm trời rồi không lẽ Trúc không nhớ nhà sao? Chi định rủ Trúc sang nhà ăn cơm cùng, nhưng nghĩ rằng Trúc chắc chắn sẽ từ chối vì còn gia đình Chi nữa nên Chi không muốn đặt Trúc vào tình huống khó xử như thế này.

- Trúc ở một mình, nên học cách chăm sóc bản thân đi chứ. Nhiều khi thấy Trúc bị bệnh mà Chi không giúp được cũng thấy áy náy lắm. Trúc từng học ngành y rồi thì việc tìm hiểu kiến thức chăm sóc bản thân sẽ dễ hơn tụi này nhiều mà.

Chi cố gắng khuyên nhủ Trúc. Mới đầu nghĩ Chi đến đây sẽ rầy la mình nên Trúc có phần hơi hoang mang. Hôm nay Trúc mệt sao có thể phản kháng lại được như mọi ngày. Nhưng nghe Chi nói Chi áy náy khi không giúp đỡ được Trúc, Trúc lại thấy phần chần chừ hơn nhiều.

- Ủ. Trúc có biết là Chi sẽ tới đâu. Lúc sáng xe Dương bị hỏng, Dương có nhờ Trúc đưa đi, nhưng Trúc nói Trúc cảm thôi. Thực ra tụi này không có gì giống như Chi nghĩ đâu!

Trúc vội vàng giải thích về mối quan hệ của mình. Trúc không hiểu sao lần này Trúc lại vội vàng muốn cho Chi biết là giữa Trúc và Dương thực sự không có gì.

- Bạn gái thì không là bạn sao? Chi có nói là yêu đương đâu mà sợ? Người ta nói gì cũng suy nghĩ trước sau chứ ai như Trúc đâu? Là một bác sĩ mà có thể chửi mắng người ta xơi xơi ấy!

Chi xĩa xối lại. Nói chung hai người không hợp tính, ở bên cạnh nhau là thường xuyên cãi vã như vậy mà. Chi thấy Trúc có vẻ không muốn cãi lại mình nên tốt hơn hết để Trúc ăn xong bữa đi đã. Khi Trúc ăn xong, Chi bắt đầu dọn dẹp còn Trúc ngồi ở bàn ăn để xem TV. Nếu không rõ cả hai chẳng có gì, nhìn qua lại nghĩ đây là một gia đình hạnh phúc cũng nên.

- Ah! - Chi đột nhiên kêu lên một tiếng rất thanh.

Trúc cũng nghe thấy và liền chạy lại xem có chuyện gì xảy ra. Hóa ra Chi bị đứt tay do chạm vào con dao sắc mà Chi dùng để băm thịt cho Trúc.

Trúc liền đưa tay Chi rửa qua cho hết xà phòng, rồi đem ngón tay ấy đi băng bó ngay và không cho Chi rửa nữa.

- Để đó khi nào tôi khỏe tôi rửa cả. Chi đừng làm nữa. Sẽ xót cho lần tiếp Chi nấu ăn đấy! - Trúc băng xong thì thấy tay Chi lạnh ngắt do rửa bát vào mùa đông. Trúc phá lệ sưởi ấm cho tay Chi một lát.

- Cám ơn Trúc. Giờ mới biết Trúc cũng có tình người! - Chi đột nhiên hiền dịu hơn, không có thái độ sẵn sàng chờ đợi đả kích Trúc giống như mọi khi nữa.

- Giờ mới biết hơi muộn đấy! Tay bớt lạnh rồi nè! - Trúc dơ tay của Chi lên má Chi để Chi tự cảm nhận thấy được tay Chi đã ấm hơn rất nhiều.

Chi dùng tay còn lại đặt lên trán Trúc kiểm tra tình hình như thế nào. Trúc vẫn còn hơi nóng đầu. Chi vì không biết nên trả lời như thế nào về hành động vừa rồi của Trúc nên Chi đã chuyển sang việc quan tâm tới sức khỏe của Trúc.

- Vẫn hơi sốt. Trúc uống thuốc đi! Trúc nên tự lo cho bản thân, đừng để bị ốm nhiều như thế... nhé? - Chi tạm thời gỡ tay mình ra khỏi tay Trúc. Sau đó đưa thuốc mình đã mua trong túi xách để đưa cho Trúc.

Cả hai đột nhiên hơi ngượng sau hành động vừa rồi của Trúc nên Trúc cũng thuận theo những gì Chi nói mà không hỏi gì nhiều nữa.

...

Chi đi rồi. Trúc lại tiếp tục sự cô đơn của mình trong căn hộ rộng lớn. Đánh nhẽ Trúc nên chọn một căn hộ nào đó vừa vặn cho 1 người ở, thế nhưng Trúc chọn căn hộ lớn như thế này cũng không rõ lý do vì sao nữa. Có lẽ Trúc từng hi vọng mình sẽ có bạn, sẽ có thể phát triển được mối quan hệ nào đó gần gũi hơn. Trúc mà có bạn, Trúc sẽ thoải mái mời người đó về ở chung không cần phụ thuộc vào tiền nhà. Nhưng vấn đề là suốt thời gian đó, Trúc không thể mở lòng với ai. Cho tới khi làm bạn được với Dương và Chi, thì cả hai đều có cuộc sống ổn định cả rồi. Hình như cô đơn không có ý định buông tha cho cô đâu nhỉ?

Chi đi về nhà, cô về cũng hơi muộn vì cô nấu bữa chiều cho Trúc rồi mới rời đi. Lúc này chắc Dương đã cho Linh và Đan đi ngủ rồi. Chi không rõ lòng mình như thế nào nữa. Cô không biết có phải cô đã cô đơn lâu quá rồi không. Mạnh bận việc công ty suốt, thời gian gần đây mới hay xuất hiện bên cạnh cô. Cô tuy có cảm giác vui mừng, nhưng kể cả gặp lại người cô yêu thương sao cảm giác nó vẫn xa lạ thế nhỉ? Hay tuổi tác của Mạnh cách xa cô quá? Cô còn nhớ cô và Mạnh đến với nhau không phải vì yêu. Mới đầu cô ghét Mạnh lắm, cô xem Mạnh như một ông già mà cô buộc phải cưới vì gia đình mình. Nhưng thời gian sau thấy Mạnh thật thà, thậm chí nuông chiều cô, Mạnh không phải con trai trưởng nên không nói giọng gia thế với cô dù cách nhau những 8 tuổi. Nhưng sao bây giờ, cô thấy khoảng cách giữa cả hai càng lúc càng xa vậy? Đã thế, Mạnh đợi thời điểm càng nhạt tình cảm, duy trì mối quan hệ vì con để quay trở về và xuất hiện đột ngột nhiều lúc khiến cô thấy cuộc sống càng lúc càng bức bối.

Mình đi thi nên hẹn các bạn 3/7 mình up tiếp nhé ^^ cảm ơn m.n đã theo dõi

9. Hẹn

Sau lần Trúc ốm, cả hai đã thân thiết hơn. Ít nhất, Trúc không còn thói quen vặn vẹo lại câu nói của Chi. Chi cũng không còn thói quen soi mói từng từ từng chữ trong câu nói của Trúc nữa. Cả hai có vẻ dễ trò chuyện với nhau hơn là đầu khẩu, bên cạnh đó, Trúc và Chi vẫn giúp đỡ nhau hết mình trong công việc. Trúc và Chi trở thành đôi bạn tốt của nhau.

Tuấn Anh để ý thấy cả hai đứa dạo này không hay cãi nhau nữa nên cũng mừng. Ít nhất bây giờ rủ Chi đi đâu đó mà có thêm Trúc thì hai đứa không ngượng nhau giống bữa cơm định mệnh hôm đó nữa. Tuấn Anh khẽ trêu Chi khi cả hai vừa từ phòng họp về.

- Này, dạo này thân với Trúc hơn rồi hả? Hôm nào giúp anh hẹn Trúc đi ăn gì đó được không? Hoặc đi xem phim?? - Tuấn Anh hỏi Chi khi không có ai để ý.

- E hèm... kính thưa trưởng phòng, trợ lý của em sống rất hướng nội. Giống cái Dương nhà em ấy. Nên có thể sẽ khó cho cuộc hẹn chỉ hai người! - Chi vui vẻ đáp lại.

- Hả? Lại còn thế nữa? Nhìn Trúc vậy mà giống cái Dương nhà em sao? Anh còn tưởng... - Tuấn Anh phì cười nói.

- Anh muốn thân hơn với Trúc thì anh nên cãi nhau với cậu ấy, rồi tiện thể kéo nhau vào bệnh viện giống như em đây này... Trúc nhìn vậy thôi, không phải ai Trúc cũng muốn nói chuyện đâu! - Chi đang nói những gì mà Chi hiểu về Trúc. Đúng là Trúc thực sự rất khó gần. Thế nên Chi cũng cần nói trước cho Tuấn Anh biết rõ tình trường không đơn giản như anh ta nghĩ. Mà giờ Chi mới thấy có người lạ lùng như Tuấn Anh. Tưởng người như Tuấn Anh chỉ có trên phim ảnh thôi chứ nhỉ?

- Em đang nói luyên thuyên cái gì vậy? Đừng nói với anh là em nghĩ anh thích Trúc chứ? - Tuấn Anh nhận ra sự thật. Từ lúc đọc hồ sơ về Trúc, Tuấn Anh luôn thể hiện mình ưng ý điều gì đó ở Trúc nhưng không nói rõ ràng ra. Có lẽ Chi vì vậy mà hiểu nhầm cũng nên!

- Không phải vậy sao? Từ lúc Trúc đi phỏng vấn, anh đã tỏ rõ thái độ mê mệt ấy!

Chi thì thầm trên ghẹo Tuấn Anh.

- Không có đâu. Em biết phong cách của Trúc như thế nào mà? Chính em còn nói anh không được đem vấn đề tế nhị ấy ra hỏi, nhớ không? Anh muốn anh thân thiết với Trúc hơn có hai lý do kia!

Tuấn Anh nghĩ mình cần phải giải thích rõ ràng phòng trường hợp Chi nghĩ Tuấn Anh là một người lợi dụng. Thấy Chi có vẻ đang đợi mình nói nên Tuấn Anh tiếp tục nói tiếp...

- Em biết đó, Trúc là do công ty nước ngoài cử đến. Nhưng bản thân anh lại muốn xin làm việc tại công ty đó. Anh không có ý nhờ vả Trúc giúp đỡ gì, chỉ muốn Trúc chia sẻ chút kinh nghiệm làm sao để gây ấn tượng với họ thôi. Hơn nữa, Trúc từng học và có kiến thức về tâm thần học. Anh muốn... Trúc giúp mẹ anh! Chỉ có bạn bè như chúng ta mới có thể vô tư giúp mà không dị nghị điều gì. Anh sợ đem mẹ đi bệnh viện, tới lúc mẹ khỏe, họ lại nói mẹ vì tâm thần nên mới bị ba anh bỏ. Như vậy anh càng không thích!

Tuấn Anh nói những điều phiền não với cô em thân thiết nhất trong công ty. Quãng thời gian làm việc lâu năm ở đây chỉ có Chi luôn lắng nghe những gì Tuấn Anh nói. Cả lúc mới vào làm, tuy Tuấn Anh đi làm trước Chi, lúc khởi điểm cả hai chẳng là gì trong công ty cả. Chỉ có Chi là chào hỏi Tuấn Anh rất nhiệt tình còn người khác thì thờ ơ. Chính vì vậy làm bạn với Chi sẽ thấy rất tuyệt với sự tốt bụng của cô ấy!

- Hóa ra là như vậy. Được rồi, để em nói Trúc. Bọn em sẽ xếp thời gian đi chơi rồi rủ thêm anh. Tự nhiên mà bảo Trúc đi đâu đó một mình với anh chắc cậu ấy không đi đâu! - Chi hiểu rõ tâm sự của Tuấn Anh rồi mới thấy mình nhìn nhận con người sai lầm rồi. Có những điều không chỉ nhìn qua vẻ bề ngoài là có thể hiểu.

- Sao cũng được. Cảm ơn em trước, có gì nhắn tin cho anh! - Tuấn Anh nói rồi vỗ nhẹ lên vai Chi khi cả hai về phòng làm việc của mình.

Chi vào phòng, thấy Trúc đang đeo tai phone xem gì đó thật chăm chú trên điện thoại khiến Chi cũng tò mò nhìn theo. Nhưng sao đứng từ góc độ này lại thấy Trúc dễ mến và có vẻ đẹp mê hồn người vậy? Chi cứ đứng mãi như vậy nhìn Trúc chăm chú xem điện thoại.

Trúc thì khác. Trúc đeo tai phone nên không nghe được tiếng động bên ngoài. Nhưng trong đầu Trúc lại có cảm giác ai đó đang nhìn mình nên Trúc ngẩng mặt lên...

- Nhìn gì dữ vậy? Mặt Trúc có gì hả? - Trúc nhìn thấy Chi đang đứng bất động ở cửa nhìn mình nên cũng thấy lạ lẫm. Nhưng giây phút đó đột nhiên trôi qua lâu lạ thường.

- Chi mới đi vào, thấy Trúc đeo tai phone mà không có nhận ra ai đi vào nữa nên đang thử đứng nguyên đây xem Trúc...có nhận ra không!

Chi cảm giác như đó là cái lý do lồ bịch nhất mà cô nghĩ ra được. Cô không tin được là mình có thể phát ngôn những lời thiếu caen cứ như vậy nữa. Chi còn bần phũ lấp đi những gì Chi vừa nghĩ về Trúc. Đó là điều sai trái với người đã có gia đình như Chi.

- À... đi họp về rồi sao? Có gì mới không?

Trúc hỏi sang vấn đề khác. Nếu cả hai vẫn tiếp tục chủ đề “vì sao nhìn nhau?” thì chẳng bao giờ có hồi kết.

- Cũng chẳng có gì... đại loại về doanh thu, hợp đồng quảng cáo,...

Chi dạo này không ngồi tách biệt với Trúc như trước nữa. Cả hai cùng ngồi chung một bàn và ngồi đối diện nhau để tiện trao đổi. Trúc tỏ vẻ gật đầu như đã lắng nghe... tới đây Chi cũng nghĩ mình nên hỏi cho việc của Tuấn Anh...

- Nay Trúc...

Chi đột nhiên sát lại gần Trúc hơn. Giống như thể cả hai đang chuẩn bị thì thầm nói xấu ai đó!

- Sao? Có chuyện gì? - Trúc quen với biểu hiện này của Chi rồi. Thông thường, nếu có chuyện gì đó khiến Chi bức xúc và muốn xả stress Chi hay gọi Trúc kiểu này. Hoặc không hẳn là nói xấu, có thể là nói vấn đề riêng tư mà Chi không muốn cho người khác nghe thấy trừ Trúc mặc cho không gian đó là công cộng hay chỉ có hai người. Điều đó làm cho Trúc thấy thú vị hơn về Chi!

- Hôm nào đi xem phim không? - Chi hỏi Trúc một cách thì thầm.

Câu hỏi này nằm ngoài suy nghĩ của Trúc. Trúc còn nghĩ Chi sẽ tiết lộ cho mình điều gì đó lạ thường nhưng thực tế không phải như vậy.

- Trời đất. Trúc còn tưởng Chi đang khó ở kia. Có vậy mà cũng phải thì thầm sao? Khi nào đi vậy? Trúc có phiếu giảm giá đó... để Trúc mua đồ ăn cho ba tụi mình!

Trúc đang nhắc tới Dương, Chi và Trúc. Chứ trong suy nghĩ của Trúc chưa có tồn tại hai từ Tuấn Anh. Với Trúc, Tuấn Anh là người xa lạ Trúc chưa thể gần gũi.

- Không. Không có Dương. Chỉ Chi và Trúc thôi! - Chi không muốn nói ra là có cả Tuấn Anh ở đó. Nếu Trúc nghe được câu trả lời sẽ là từ chối khéo. Dù Trúc có nói thế nào cho Chi vừa lòng thì đáp án vẫn là không đi. Thượng sách vẫn là hai người trước.

- Kì ghê... có ý định bắt Trúc đi đâu hả? Hay làm sai điều gì trong phần việc của chúng ta rồi? Nói đi tui giữ bí mật cho!

Trúc nghi ngờ điều này. Trúc không nghĩ Chi sẽ mở lời rủ đi chơi riêng hai người mà không có Dương.

- Không có đâu. Dạo này Dương bận. Mùa đông mà... khách đông hơn rất nhiều nên con bé không đi chơi tới được. Có Chi và Trúc đi được thôi. Mà phim Ma Sói ra hồi kết lâu rồi mà Chi chưa đi xem.... Chi muốn đi xem! - Chi cảm thấy trình độ nói dối của mình ngày càng lên.

- Được thôi. Hôm nào đi được Chi nhắn tin. Trúc lúc nào cũng ok! - Trúc nhún vai coi như đồng ý cho cuộc chơi...

...

Chi đợi Trúc qua đón rồi cả hai cùng tới rạp chiếu phim. Trước khi lên ô tô, Chi đã kịp thông tin cho Tuấn Anh địa điểm để cả hai bên có thể tình cờ gặp chứ không phải chủ ý. Chi rất ngại nếu phải nói dối Trúc, nhưng không giúp đỡ Tuấn Anh thì khiến Chi thêm phần khó xử.

- Chi à. Xin lỗi Chi. Hôm nay hết vé coi Ma Sói rồi. Tại phim đó cũng ra từ đợt hè à. Giờ còn mỗi phim ma để coi thôi. Chi có đồng ý không? Trúc đặt vé? - Trúc nói ngay khi Chi vừa lên ô tô.

- Không sao. Đó là do sự cố mà. Phim gì cũng được Trúc đặt đi... phim đó còn nhiều vé chứ hả? - Chi lo lắng hỏi. Bởi cô không quan trọng phim gì nhưng chỉ cần phim đó còn vé là được.

- Ừ. Còn nhiều mà. Vì còn 1h nữa phim mới chiếu. Chắc chúng ta đợi ở ngoài chừng 20ph đó... đi thôi!

Trúc nói rồi nổ xe đưa Chi đi ngay. Chi đi trên đường cũng hơi lo lắng. Hi vọng Tuấn Anh không đợi họ lâu. Cô phải kịp thời thông báo tình hình rằng phim dự định không còn nữa và chỉ có thể đi xem phim ma đáng sợ thôi. Tuấn Anh thì ok ngay, chỉ lo cô nhất gan không chịu được sự ám ảnh đó.

Cả hai vừa tới nơi, mua xong đồ ăn nhẹ thì thấy Tuấn Anh đứng ở phía cửa ánh mắt tìm kiếm ai đó. Người nhìn ra Tuấn Anh trước không phải là Chi mà là Trúc. Trúc nhìn thấy Tuấn Anh nhưng nghĩ anh ta đi hẹn với bạn hoặc ai đó quan trọng nên cũng không gọi. Chỉ nhắc Chi rằng trường phòng hôm nay cũng đi xem phim.

- Hai đứa đi xem gì đấy? - Tuấn Anh đi qua quầy đồ ăn bắt chuyện khi nhìn thấy ám hiệu của Chi.

- Tụi em đi xem phim ma! - Chi nhanh nhẹn đáp lời Tuấn Anh tránh cho Trúc gặp phải khó xử.

Thực ra để đi với Trúc như thế này cô đã phải bảo Mạnh hôm nay về sớm để chăm hai đứa con nhỏ. Chưa bao giờ Chi thấy mình vì ai có thể làm khó Mạnh. Nhưng Trúc và Tuấn Anh lại là hai trường hợp đặc biệt quá!

Tuấn Anh đang định trêu ghẹo hai đứa chuyện hẹn hò kiểu gì mà đi xem phim ma. Nhưng anh cảm thấy thật may mắn khi mình không nói ra điều vừa rồi vì thực sự nó sẽ đụng chạm tới rất nhiều vấn đề dù nó chỉ là câu nói đùa không mang hàm ý gì thêm.

- Cho anh đi ké được không? Bạn anh bỏ mặc anh ở đây rồi! - Tuấn Anh làm bộ thất vọng.

Chi quay sang nắm tay Trúc rồi kéo Trúc về phía mình. Có lẽ Trúc chưa quen với việc có người lạ đi chơi cùng họ. Bình thường Trúc đi cùng Dương hay Chi đều rất ít nói. Nhưng từ lúc Dương bận, Trúc càng kiệm lời hơn.

- Trúc có ổn không nếu anh ấy xem phim cùng bọn mình? - Chi hỏi thì thầm.

- Có sao đâu? Đồng nghiệp cả mà! - Trúc nói một cách thản nhiên. Biểu hiện của Trúc như vậy chứng tỏ Trúc không ngại việc có thêm người lạ như Tuấn Anh đi vào cuộc vui của Trúc. Điều đó khiến Chi phần nào an tâm hơn.

_____.

Đăng một chap lấy may cho sớm mai! Chúc bạn đọc sn 98 thi tốt ^^

10. Sợ Ma

Cả ba bước vào phòng chiếu phim. Thứ tự ngồi xếp theo thứ tự thân thiết. Tuấn Anh rồi đến Chi rồi đến Trúc. Tuấn Anh hiểu rằng đây là buổi đầu tiên họ đi chơi cùng nhau nên cũng không thể vô tư hồ hởi quá với Trúc được. Ngồi như vậy là ổn rồi. Nếu có thể giữ thêm hai đến ba cuộc chơi nữa Tuấn Anh nghĩ sẽ nói chuyện được với Trúc tự nhiên hơn thôi.

Bộ phim bắt đầu chiếu. Nhưng khúc đầu chẳng có gì đáng sợ, là bộ phim đang miêu tả cuộc sống tuyệt vời của nhân vật cho tới khi tai họa ập đến. Đường nhiên Tuấn Anh sẽ không hoảng hốt trước những pha hù dọa vì anh quá quen với những bộ phim như thế này. Còn Trúc từng tham gia thiết kế một game mô phỏng kinh dị nên với Trúc những thứ này cũng không có gì lạ lẫm. Mọi thứ ma mãnh này rất bình thường với những người như Trúc hay Tuấn Anh...nhưng trừ Chi. Chi yếu đuối và Chi sợ những pha hù dọa đó.

Chi sợ tới nỗi Trúc nghe thấy cả tiếng Chi nấc cục. Đến giây phút gay cấn, Chi...đã nắm chặt lấy tay Trúc.

Đôi mắt Trúc tập trung vào màn hình lớn xem phim. Từ đầu Trúc nghĩ Chi sợ vì đây là phim kinh dị nên cũng không để tâm. Nhưng khi Chi nắm lấy tay Trúc...mọi thứ kéo hết đi sự tập trung Trúc về Chi! Trúc muốn quay sang an ủi Chi nhưng ngại Tuấn Anh. Trúc thăm dò, ai ngờ ông anh này ngủ từ đời nào. Công nhận những người trong nghề mới hiểu. Cả ngày làm việc với máy tính đôi mắt đủ mỏi rồi. Giờ đi xem những thứ quá đối quen thuộc như thế này Trúc cũng thấy buồn ngủ chứ không riêng Tuấn Anh.

- Chi sao vậy? Sợ lắm sao? - Trúc nắm lại tay Chi tạo cảm giác an toàn, miệng thì thầm hỏi.

Chi không thể nói gì ngoài việc gật đầu. Cô sợ quá nên không thốt thành lời nữa.

- Vậy Trúc che mắt cho Chi, khi nào hết sợ Trúc mở cho Chi nhìn nhé? - Trúc hỏi. Và Chi lại gật đầu như một đứa con nít.

Trúc đưa bàn tay mình lên che mắt Chi lại.

Cứ nghe đến âm thanh rùng rợn là người Chi run lên và tay lại nắm chặt lấy tay còn lại của Trúc. Trúc rất buồn cười trước hành động của Chi nhưng phải nín cười. Kéo cười to hai người là nảy sinh cãi vã ở nơi

công cộng thì đúng là xấu mặt. Che cho Chi một hồi lâu, Trúc có cảm giác như thân thể Chi đang dần mất cân bằng. Trúc còn chưa kịp hiểu lý do vì tối quá không thể nhìn thấy rõ được thì Chi đã ngã vào vai Trúc. Quả thực Trúc luôn có cảm giác cô đơn nhất thế gian đây mà. Đi coi phim kiểu gì mà hai người ngủ để lại mỗi Trúc như thế này??

Bộ phim kết thúc, dòng người cứ thế đổ về phía cửa ra vào. Trúc khẽ lay Tuấn Anh dậy...

- Anh vô ý quá. Xin lỗi em và Chi... ơ con nhỏ này...

Tuấn Anh giật mình tỉnh dậy mới thấy mình đã ngủ suốt quãng thời gian xem phim. Thế nhưng khi quay sang thì thấy Chi cũng nằm ngả cả người về phía Trúc mà ngủ. Không lẽ Trúc thức và xem phim từ đầu tới cuối? Anh nghĩ mà thấy mình quá vô duyên cho lần đầu tiếp xúc.

- Không sao. Em hiểu mà. Em cũng thấy buồn ngủ, nhưng cô ngốc này đầu hơi nặng!

Trúc hàm ý Chi nằm cả vào người mình nên không thể ngủ được giống hai người. Tuấn Anh nghĩ Trúc đang lịch sự với mình nên cảm thấy có lỗi lắm.

- Em cứ về trước đi. Để anh đưa Chi về cho!

Trúc nghĩ bụng, Tuấn Anh là con trai. Mà giờ này cũng khá muộn rồi. Chi là người đã có gia đình, giờ này mà để con trai đưa về, có thể chồng Chi sẽ không nói gì vì công ty Chi rất thân thiết với Tuấn Anh. Nhưng hàng xóm thì sẽ không rõ điều đó và Chi sẽ mang những điều tiếng không hay. Trúc biết Tuấn Anh có lòng, nhưng có lẽ Trúc nên từ chối hộ Chi, rồi Chi sẽ hiểu ấy mà.

- Thôi anh, để em đưa cậu ấy về. Là em qua đón Chi mà!

Trúc cười với Tuấn Anh. Trúc càng tỏ ra vui vẻ tự nhiên bao nhiêu thì Tuấn Anh càng cảm thấy ngại ngùng bấy nhiêu. Vốn là Tuấn Anh nhờ Chi rủ Trúc đi chơi. Đến lúc đi rồi cả hai lần ra ngủ để Trúc một mình như vậy. Nghĩ sao cho đúng lễ nghĩa được cơ chứ?

- Muộn rồi mà. Chẳng phải sẽ vất vả cho em hơn sao? Nhìn con ngốc này này. Trông nó ngủ say sưa chưa?
- Tuấn Anh tính đánh thức Chi dậy nhưng cũng không nỡ. Nhìn Chi đáng yêu quá. Thế này ai mà nghĩ là mẹ hai con chứ?

Trúc không trả lời câu hỏi của Tuấn Anh vội. Do đã học nghiệm vụ cứu người trong trường y nên dù người Trúc có hơi ốm nhưng đảm bảo rằng Trúc đưa Chi lên vai mình còn nhẹ nhàng tới mức Chi sẽ không nhận ra chuyện gì đang diễn ra nữa. Trúc cống Chi lên vai rồi mới quay sang với Tuấn Anh...

- Anh cứ về đi ạ. Chi có gia đình rồi mà. Với cả nhà em gần nhà cậu ấy! Em sẽ đưa Chi về!

- Ủ... thế... hai em về đi nhé! Cho anh xin lỗi!

Tuấn Anh có hơi ngập ngừng sau câu nói của Trúc. Nhìn bóng hai đứa đi khuất khỏi cửa ra vào, Tuấn Anh mới ngậy người không rõ chuyện gì đang diễn ra. Tuấn Anh bàng hoàng ... miệng lẩm bẩm gì đó không rõ ràng... "Không lẽ...? Không thể...? Không phải đâu...!"

...

Trúc đưa Chi về, trên đường đi có những đoạn sỏi, Trúc sợ điều đó khiến Chi thức giấc nên đưa một tay sang đỡ lấy gương mặt Chi. Bà mẹ hai con mà đáng yêu như thế này đây. Trăm công nghìn việc, chăm sóc con cả ngày rồi. Vốn dĩ Trúc không muốn đồng ý cuộc chơi này, Trúc sợ Chi sẽ mệt. Nhưng nhìn thấy Chi ham muốn xem hồi kết của bộ phim Ma Sói, nghĩ Chi bận bịu chưa thể xem nên Trúc mới đồng ý. Trúc vẫn thấy thất vọng vì buổi đi chơi không được như ý muốn. Đã vậy, Tuấn Anh và Chi còn ngủ li bì từ đầu tới cuối. Nhưng đưa Chi về một cách an toàn vẫn khiến Trúc thấy phần chần chừ hơn một chút. Lý do vì sao Trúc dạo này lại quan tâm tới Chi đặc biệt như thế? Câu trả lời thì Trúc cũng không biết. Muốn quan tâm thì cứ quan tâm như vậy thôi. Làm sao Trúc trả lời được khi lý trí bảo Trúc nên quan tâm Chi nhiều hơn thay vì cãi nhau và làm cô ấy thấy thất vọng?

Bản thân Trúc là một bác sĩ tâm lý, nhưng Trúc không hiểu nổi tâm tư của mình đang diễn ra như thế nào? Vì sao lại phức tạp như vậy? Trúc từ chối việc tìm hiểu câu trả lời, Trúc chọn cách cứ để mọi chuyện đến đâu hay đến đó.

...

Trúc bấm chuông cửa nhà Chi sau khi hỏi bảo vệ về căn hộ nhà Chi. Là Dương mở cửa. Trông Dương lúc này giống như thể mới đi làm về vậy. Dương thấy Chi ngủ say sưa trên vai Trúc, liền bật cười. Hai người này cũng có lúc giúp đỡ nhau như vậy sao?

- Để em giúp Trúc!

Dương đỡ Chi từ phía vai Trúc xuống rồi dìu vào phòng ngủ của Chi. Đương nhiên Trúc vẫn đứng ngoài cửa đợi Dương quay trở lại.

- Hai người đi đâu vậy? Trúc vào đây đã!

Dương mời Trúc vào nhà. Căn hộ của Chi cũng khá rộng. Trong nhà cũng được bày trí đơn giản nhưng thể hiện phong cách con nhà giàu chính hiệu với những đồ vật xa xỉ. Trúc để ý từ ngưỡng cửa. Có một đôi giày của đàn ông được để ngay ngắn. Chắc là chồng Chi. Hàng loạt câu hỏi được đặt ra trong đầu Trúc.

“Chi về muộn như vậy anh ta không ra đỡ mà là Dương sao?”

“Cuộc sống vợ chồng của Chi liệu có ổn không?”

“Việc anh ta không hay về nhà gây ảnh hưởng tới tình cảm của hai người à?”

Trúc cứ ngẩn ngơ suy nghĩ như vậy khiến Dương tò mò và búng tay vài cái trước mặt Trúc để lấy lại sự tập trung...

- Trúc nghĩ gì vậy? Có nghe em nói gì không? - Dương hỏi Trúc.

- À... có... Trúc và Chi đi xem phim cùng anh trưởng phòng trong cơ quan. Chắc Trúc bất hạnh quá, hai người họ ngủ từ đầu tới cuối mặc dù là đi xem phim kinh dị!

Trúc thể hiện gương mặt bất hạnh cho Dương nhìn thấy.

- Hả? Đương nhiên rồi. Chị Chi đâu có sợ ma. Chị ấy là chúa đơ khi đi xem phim kinh dị đó. Nói nhỏ cho Trúc biết, anh Hoài Nam nhà em còn nhát ma hơn chị ấy! Mấy bộ phim hù dọa đó, không làm chị Chi lung lay được đâu! - Dương thì thầm như một kiểu chuyện thú vị. Trúc cũng bật cười theo khi nghe về Hoài Nam. Anh em nhà này cũng có cái trái ngược nhau như vậy à? Hai cô em có vẻ thích thú khi nói xấu ông anh ghê. Nhưng cười được một hồi, Trúc lại thấy câu trước của Dương... có gì đó không ổn.

- Em nói sao? Chi không sợ ma á? Trúc và Chi mới đi coi bộ phim liên quan đến vụ tai nạn thảm khốc... Trúc còn tưởng Chi sợ nên mới nhắm mắt. Hóa ra là buồn ngủ...

Trúc ngậy thơ hỏi lại. Nhưng điều Trúc vừa nói khiến Dương run tay. Trúc đang nói họ mới đi coi một bộ phim kinh dị liên quan tới tai nạn giao thông sao?

Thấy Dương đang nghĩ ngợi điều gì đó nhưng không muốn thể hiện ra nên Trúc cũng muốn kiếm cớ về trước.

- Thôi cũng muộn rồi. Trúc về trước nhé!

Trúc đứng lên đi về. Dương cũng đi theo tiễn Trúc xuống bãi đậu xe rồi mới quay trở về.

“Chị Chi, hôm nay chị có mệt lắm không?”

Dương lo lắng suy nghĩ trong đầu. Rồi đi vào phòng Chi... hôm nay cô muốn ngủ cùng chị gái. Hôm nay Mạnh không về... Chị gái cô chắc hẳn đã sợ hãi lắm đây...

Trúc đi về cười như một kẻ ngốc. Hóa ra Chi hôm nay cố tỏ vẻ yếu đuối để được Trúc bảo vệ sao? Dẫu biết Chi đã có gia đình, có thể Chi có thói quen như vậy khi đi với chồng vì con gái mạnh mẽ quá không tốt, nhưng sao Trúc lại thấy vui khi Chi tỏ vẻ yếu đuối bên cạnh mình...

Không lẽ là yêu?

...

6:45 am

- Chị Chi, dậy đi! - Dương gọi Chi đang chui rúc trong chăn ấm.

- Dương ơi em có thể cho chị chỉ một hôm thôi, cho chị ngủ thêm...ít phút nữa!

Chi quần quai trong chăn với tư tưởng ngại dậy. Sao em gái cô có thể dậy sớm một cách đều đặn như vậy chứ? Đôi khi cô thật muốn kéo Dương về giường, làm mọi cách để con bé đừng gọi mình dậy sớm nữa và đi ngủ cùng mình.

- Chị sở soạn đồ, trang điểm cũng mất gần 1h đồng hồ. Còn không dậy đi! Em nấu bữa sáng rồi mà.

Dương ngồi bên cạnh nài nỉ chị gái dậy. Cuối cùng... Chi cũng phải vùng dậy. Cô cảm ơn trời đất, cảm ơn thượng đế đã ban xuống trần gian những người phát minh ra điều hòa hai chiều. Trong thời tiết lạnh buốt như thế này mà không có cái điều hòa sưởi ấm kia chắc Chi không thể bình minh vào giờ này mất.

- Anh Mạnh đưa hai đứa đi học rồi sao? Chị lại dậy muộn hả? - Chi hỏi Dương. Cô nhìn vào bồn rửa thấy ba bát cơm đã để sẵn ở đó.

- Dạ. Chị ăn đi! Em hôm nay nấu bánh gạo hoàng cung mà chị thích ăn nhất đấy! - Dương vui vẻ bày biện những gì mình đã chuẩn bị cho Chi.

Chi vui vẻ ngồi vào bàn ăn ngay lập tức. Món khác thì Chi không biết, nhưng với Chi, món bánh gạo hoàng cung do Dương nấu vẫn là tuyệt vời nhất. Tuy đây không phải là món ăn truyền thống của Việt Nam, là món ăn từ nước ngoài du nhập về, nhưng Dương luôn biết cách nấu sao cho hợp khẩu vị với riêng Chi. Cũng cảm ơn trời đất mang Dương đến với Chi!

- Có lẽ chị nên sửa điện thoại và mua thêm đồng hồ báo thức vậy! - Chi ngẫm nghĩ

- Vì muốn dậy sớm sao? Chị xem lại điện thoại đi! Không hiểu nó bị sao thế nhỉ?

Dương luôn tò mò hỏi.

- Chị nhớ luôn cài báo thức 6h15. Nhưng ngặt nỗi nó không kêu bao giờ! Điện thoại nào của chị cũng không nghe được chuông báo thức. Hay chị ngủ sâu quá nhỉ? - Chi ngây ngô hỏi Dương.

- Cũng có thể. Chị ngủ sâu như nào chị rõ. Sáng nào em cũng tốn nhiều calo gọi chị dậy! - Dương trêu chọc Chi.

Mà sao không thấy Chi nhắc về chuyện hôm qua hai người đi xem phim với Tuấn Anh nhỉ. Dương đợi mãi để Chi nhắc tới, nhưng cuối cùng cũng phải tự lên tiếng hỏi tại sao chị gái lại để người ta công về trong đêm hôm như vậy...

- À. Hôm qua sao chị lại ngủ khi đi xem phim với Trúc?

Dương nhắc tới.

- Thôi chết... chị... chết rồi Dương ơi. Sao chị lại quên được nhỉ? Hic... chị về đây bằng cách nào? - Chi sực nhớ ra chuyện cô đã ngủ gật. Nhưng cô quên hẳn việc mình về đây như thế nào. Thậm chí cô suýt quên việc tối hôm qua có đi chơi cùng Trúc nếu Dương không hỏi cô.

- Em đọc mạng, người ta nói phụ nữ sau khi sinh thường quên như chị đó. Không ngờ chị già sớm quá... Trúc đưa chị về. Công chị hẳn hoi nhé! - Dương tỏ vẻ chán nản khi chuyện mới đêm qua thôi Chi cũng quên được. Thật khó hiểu...

- Ngại với Trúc quá. Anh Tuấn Anh muốn thân với Trúc để nhờ Trúc khám bệnh cho mẹ anh ấy. Nhờ chị rủ Trúc đi chơi, thế mà ...

- Chị và anh Tuấn Anh ngủ luôn để người ta xem phim một mình đấy! - Dương nhắc lại và cười sự ngốc nghếch của Chi cùng anh trưởng phòng.

Chi nghe tới đó liền mang gương mặt sầu não. Biết tính Trúc đã khó gần rồi, lại còn làm thế với Trúc, không biết Trúc nghĩ gì cả hai người đây?

- Đêm qua Trúc đưa chị về có tỏ thái độ gì không? - Chi hỏi lại Dương

- Có. Trúc nói Trúc không muốn làm bạn với người vô duyên như chị! - Dương bịa chuyện.

- Biết ngay mà... lại mất công đi xin lỗi tên cục cằn đó...

Chi nói rồi gục mặt ra bàn ăn. Dương cố gắng nhịn cười. Tưởng tượng ra biểu hiện của Chi khi gặp Trúc ở công ty chắc buồn cười lắm đây. “Lát phải nhắc Trúc nhớ vào phe mình mới được...”, Dương thầm nghĩ.

11. Khó Trả Lời

Chi đến công ty. Cô chưa gặp Trúc mà gặp Tuấn Anh ở dưới hầm để xe. Cả hai gặp nhau không ai xui khiến cũng đã hỏi nhau một câu tương tự.

- Em/anh định nói với Trúc như thế nào đây?

Cả hai tự hỏi nhau như thế, biết đối phương cũng chưa có câu trả lời nên liền ủ rũ. Ít ra tối qua Tuấn Anh có xin lỗi Trúc. Vì Trúc khó gần nên Tuấn Anh cũng không rõ nên tiếp xúc tiếp với Trúc kiểu gì. Nhưng Chi thì khác. Chi gặp Trúc nhiều nhất trong ngày. Hơn nữa hôm qua Trúc đã công Chi về mà không nhận được lời cảm ơn. Điều đó khiến Chi rất khó xử.

Khi đi tới phòng làm việc, Chi lấy hết can đảm đối diện với Trúc. Nghĩ tới những điều Dương kể, Chi càng ngượng. Trúc nói không muốn làm bạn với Chi nữa sao? Khoan hãy mở cửa, Trúc liệu ở trong phòng đang nghĩ điều gì về Chi nhỉ? Không biết Trúc có đang chuẩn bị kế hoạch lột xác Chi không?

“Trúc... hôm qua Chi hơi mệt. Cho Chi xin lỗi được không?”

“Trúc, hôm qua Chi không biết sao lại ngủ nữa. Nhưng cảm ơn Trúc đã đưa Chi về nhé?”

“Trúc, Trúc đang giận Chi à? Cho Chi xin lỗi nhé?”

Chi thử lẩm rầm trong miệng vài câu nói để giảng hòa với Trúc trước khi mở cửa. Thế nhưng có ai đó gõ Chi từ phía sau...

- Không có giận. Có mở cửa cho Trúc vào phòng không?

Là Trúc sao? Chi chết lặng...

Thấy Chi đứng như trời trồng trước cửa nên Trúc biết Chi đang ngượng với mình. Trúc đưa tay mở cửa và kéo Chi vào phòng.

- Vào đi bà. Kéo người ta tưởng Trúc với Chi bị điên đó!

Có phòng không vào, cả hai còn đứng trước cửa đợi nhau thì đúng là điên thật rồi.

- Trúc thực sự không giận hả? - Mãi một hồi sau Chi mới bình tâm lại được và hỏi Trúc.

- Ừm. Không giận! Giận thì đã không đưa Chi về rồi. Đừng suy nghĩ lung tung...

Trúc vui vẻ nói chuyện với Chi nên Chi cũng nhẹ lòng đi phần nào. Chi hôm nay đặc biệt dịu dàng với Trúc. Có thể là bớt đầu khẩu hơn so với mọi ngày. Có điều làm Chi bức, con nhóc Dương dám nói Trúc bảo sẽ không làm bạn với mình? Phải hỏi cho ra nhẽ mới được...

- Trúc, Trúc nói với Dương không thích chơi với Chi sao?

Đang yên ắng, đột nhiên Chi hùng hổ hỏi cũng khiến Trúc giật mình. Mà hai chị em nhà này kì ghê, nói chuyện gì với Trúc cũng có thể đem tâm sự hết với nhau sao? Có lẽ từ nay nên xem xét lại việc nói xấu từng người vậy!

Khi sáng thấy Dương nhắn tin cho Trúc, nói rằng hãy làm theo những gì con bé nói để trêu Chi một chút cho vui. Suýt nữa Trúc quên mà phản kháng lại. Giờ nên đóng kịch một chút.

- Ừ. Trúc không thích chơi với Chi nữa!

Trúc thản nhiên trả lời câu hỏi của Chi.

- Hả? Sao lại thế? Mới nói không giận Chi cơ mà? Còn bảo Chi không nghĩ nhiều thế này thế kia... giờ bảo không chơi nữa là sao? - Chi không nhẽ. Cô đẩy chiếc ghế xoay của mình sang ngồi cùng phía với Trúc. Năn nỉ Trúc trả lời mình một cách chân thực nhất.

- Không giận vì khỏi chơi với nhau luôn rồi đó! - Trúc giả bộ như thật.

Nhưng sự giả bộ đó vô tình làm Chi buồn. Chi đột nhiên buông tay Trúc ra, và cúi đầu đi về chỗ mình.

Chỉ vì ngủ quên thôi mà cũng nói nghỉ chơi với người ta? Lúc ốm, lúc đau dạ dày thì ai chăm sóc ai chứ? Chi nghĩ bụng mà thấy tủi thân. Chi ít bạn thân nhưng đã chơi với ai thì chơi rất chân thành. Với Trúc cũng vậy. Nếu Chi không chân thành với Trúc thì sao có thể sang chăm sóc Trúc như vậy được chứ? Lớn cả rồi mà sao Trúc con nít vậy? Nghỉ chơi chỉ vì lý do thật cớ con...

Chi lặng im không nói nhiều giống lúc này lại khiến Trúc lo. Hay là mình bị giận ngược rồi?

- Nay? Trúc giận chơi mà. Giận à? - Trúc hỏi Chi nhưng Chi không nói gì.

Đột nhiên Chi có cảm giác như mình là kẻ ngoài cuộc bị Trúc trêu đùa. Nhưng không, Chi tự hỏi sao mình lại có cảm giác lạ thường như thế này khi mà Trúc nói không muốn chơi với mình nữa chứ? Hay là do Chi quá nhạy cảm rồi? Trúc chẳng qua chỉ là một đồng nghiệp, thường xuyên nói chuyện với cô hơn mọi người, sao cô lại thấy buồn khi Trúc nói muốn nghỉ chơi nhỉ? Mà nỗi buồn này còn xen chút đau đớn nữa? “Là sao hả Chi? Mày có gia đình rồi mà? Sao tư tưởng của mày là như thế này?”

Chi không trả lời vì đang nghĩ quá nhiều trong đầu. Thế nhưng Trúc lại nghĩ khác. Có lẽ nào vì đùa quá chớn nên Chi giận luôn Trúc rồi không?

- Trúc nói đùa đó. Xin lỗi Chi mà? - Trúc ra sức nài nỉ. Hôm nay Chi bị sao vậy? Trúc đang định trêu Chi chuyện giả bộ sợ ma, giả bộ yếu đuối, thế nhưng nghĩ hôm nay chắc là ngày chu kỳ Chi khó ở nên không dám trêu nữa. Mới nói đùa để hòa theo Dương thôi mà Chi đã nhạy cảm cỡ này rồi!

- Trúc không coi trọng tình bạn của Trúc và Chi hả? Trúc nghĩ tình bạn cũng là thứ để Trúc nói nghỉ hay tiếp tục lúc nào cũng được sao?

Nghĩ tới đây, Chi nhớ tới việc Mạnh xem ra đình là nơi muốn về lúc nào thì về, muốn đi lúc nào thì đi, cảm giác mình là người bị người ta rũ bỏ... Chi tủi thân!

Có thể Chi đã chấp nhận với việc Mạnh xem trọng việc công ty hơn là gia đình. Nhưng cô cũng có cảm xúc chứ. Có người vợ nào vui vẻ khi chồng chọn công ty là gia đình còn gia đình là nơi dừng chân đâu? Cô vẫn phải chấp nhận điều đó vì Linh và Đan.

- Trúc không có ý đó. Chỉ là đùa vui thôi. Chi đừng nghĩ Trúc xem thường gì cả!

Trúc biết Chi đang cảm thấy khó chịu. Nhưng tại sao hôm nay Chi lại đặc biệt nổi điên lên như vậy.

- Chi sai, Chi xin lỗi. Và lỗi của Chi cũng không đáng để Trúc nói như thế!

Chi bắt đầu nói lý lẽ mà không để ý nước mắt mình đang rơi. Cô bắt đầu kể Trúc quá đáng như thế nào. Rồi lúc Trúc bị bệnh Chi thay Dương chăm sóc Trúc như thế nào? Chi cần nhắc Trúc nói những lời không phải khi mà Chi mắc lỗi nhỏ nhẹ. Trúc lắng nghe. Trúc không nói lại. Đó là cách bác sĩ tâm lý làm việc. Lắng nghe xem tâm sự thật lòng của Chi như thế nào. Hóa ra Chi ghét bị người ta coi thường mối quan hệ với Chi!

- Là Trúc có lỗi. Sao Chi phải khóc? - Đợi Chi giải bày xong hết Trúc mới lên tiếng hỏi, tay đưa lên lau nước mắt cho Chi.

- Tủi thân quá chứ sao? Có ai thích bị như vậy đâu? - Chi nức nở nói lại. Cô mặc cho Trúc lau nước mắt. Đã lau cô càng khóc để Trúc phải mất công lau nhiều hơn.

- Thế lúc quát con không được cũng khóc à? Chi người lớn ghê? - Trúc nhẹ nhàng, kiên nhẫn lau nước mắt cho Chi.

Đúng là trò đùa tai hại của Dương. Nhưng không hiểu tại sao Trúc lại cảm ơn Dương khi bày cho Trúc trò này. Nhờ đó Trúc mới biết Chi dễ tổn thương cỡ nào.

- Con Chi đâu có nói hỗn với mẹ như vậy đâu! Trúc đừng đánh đồng như vậy chứ!

Chi hết nước mắt rồi, hít một hơi lấy sức cãi nhau với Trúc tiếp.

- Thế giờ hết giận chưa? Sang năm Chi tròn 30 tuổi, ngồi ngẫm lại thấy mình khóc sẽ ngưng lắm đó!

Trúc nghĩ cách gì đó nói chuyện để tâm trạng Chi tốt hơn, phần chần hơn thời điểm hiện tại.

- Chi không ngưng vì mình đã khóc đâu. Nếu Trúc có nỗi buồn, cứ khóc bên cạnh Chi. Chẳng sao cả, nén nhịn nỗi buồn trong lòng làm gì? Sau này Trúc đừng đem những tình cảm trong mình ra mà đùa. Là Chi thì Chi tha thứ, nhưng bạn đời của Trúc chưa chắc đã dễ tính vậy đâu!

Chi giảng dạy cho Trúc. Trước giờ Chi tủi thân hay bức bối điều gì, đều khóc với Dương hết. Dù cho đó là chuyện nhỏ, nếu khóc thì ngưng lắm, nhưng Chi vẫn cứ khóc, nếu khóc mà làm cho tâm hồn thoải mái hơn thì Chi chọn cách khóc. Câu nói của Chi khiến Trúc khó trả lời.

- Nghe rồi bà cụ. Trưa nay đi ăn cơm ngoài nhé? Trúc mời...coi như tạ lỗi...

Trúc nài nỉ Chi.

- Được... đưa Chi đến nhà hàng của Dương... Chi phải trị tội cả hai người...

Chi cười, Chi đã cười. Trúc không rõ lòng mình đang bị thứ gì sai khiến nữa. Nhưng Trúc không thích nhìn thấy Chi khóc, càng không thích khi thấy Chi giận mình. Tự nhiên muốn trở thành chỗ dựa cho ai đó, đến cả bác sĩ tâm lý như Trúc cũng không giải thích nổi mình bị sao nữa.

...

Gần đến Noel, ai cũng háo hức đón chờ. Nhưng Trúc thì không. Mọi năm Trúc không vui vẻ mấy với ngày lễ. Thậm chí 30 Tết, Trúc chỉ gọi điện về nhà chúc mẹ năm mới sức khỏe dồi dào. Trúc không tiếp xúc với ai trong mấy ngày đó và với Trúc có lẽ cũng giống như không có lễ. Riêng Chi, năm nay Chi cũng không được đón Noel. Nhưng tuổi thanh xuân của Chi đi qua hết rồi. Chi từng đón rất nhiều Noel bên gia đình, bên bạn bè, vậy nên thiếu đi một Noel Chi có hơi tiếc nhưng không cảm thấy buồn. Điều khiến Chi không được đón Noel năm nay đó là Trúc, Tuấn Anh, Long và Chi phải đi công tác, khảo sát cơ sở lắp đặt mạng cho công ty. Còn may món quà mà công ty mang tặng đến cho mấy người là Sa Pa - vùng khảo sát mà họ phải tới. Chi thích lắm vì nghe nói trên Sa Pa đang có tuyết. Đón Noel với tuyết là điều Chi luôn mơ ước mỗi khi xem phim. Chi ước ao được nằm trong tuyết để tạo thành hình thiên thần, trên đời cũng nên thử một lần cho biết. Còn Trúc, Trúc từng sang nước ngoài vào thời điểm lạnh giá nên cảm nhận tuyết khắc nghiệt là như thế nào rồi. Vừa lạnh buốt, lại nhếch nhác, bắn thối bị ướt do tuyết rơi thấm vào quần áo.

Trúc và Chi chuẩn bị rất nhiều đồ. Chi chuẩn bị quần áo còn Trúc chuẩn bị ...sách vở và laptop để chơi cho bớt nhàm chán. Ở bên cô gái ham chơi như Chi, người trầm tính như Trúc cũng khó bắt kịp được với cách Chi hòa nhập cộng đồng. Không biết Trúc có đúng là bác sĩ tâm lý hay không nữa? Dương cũng muốn đi cùng, nhưng Dương sẽ bắt chuyến tàu tới đó sau Trúc và Chi 2 ngày bởi Dương còn vướng lịch làm việc.

Chi than vãn với Trúc rằng cô sẽ nhớ con nếu như đi quá lâu, và hai đứa nhỏ ở nhà gửi ba mẹ cô quá lâu cũng ngại nữa vì Mạnh chỉ về nhà khi tối muộn thôi. Ông bà chăm sóc Linh và Đan vẫn tiện hơn rất nhiều. Việc Chi nhắc tới Linh và Đan nhiều như vậy càng khiến Trúc tò mò, mong muốn một ngày nào đó được gặp hai đứa nhỏ này thật. Chắc chúng nó giống mẹ, dễ thương và ngoan ngoãn lắm.

Tuấn Anh và Long đi trước rồi Trúc với Chi đi sau vì mua vé tàu. Điều này khiến Tuấn Anh tiếc nuối vì họ lại để vuột mất một cơ hội được làm bạn thêm hai ngày với nhau.

12. Tuyết

Sáng ngày xuất phát, là sáng duy nhất Chi dậy sớm trước cả Mạnh và hai đứa trẻ do có Dương đặc biệt đánh thức mình dậy. Chi nghĩ Dương phải ở bên cạnh Chi cả cuộc đời. Với Chi, Dương như một bảo bối

biết cách dậy sớm và Chi luôn muốn mang Dương theo mình. Con bé có người yêu Chi cũng mặc kệ.

- Vậy là hôm nay dậy sớm nhưng cũng không thể đưa con đi học!

Chi nói khi chuẩn bị đồ. Dương đứng ở cửa nghe được liền cười.

- Thế nên chị học cách thức dậy sớm đi. Em đi ngủ tiếp đây! Sáng nay em bận việc lắm.

Dương nói rồi đợi Chi gật đầu. Cô phải đợi vì nhờ may Chi cần giúp đỡ mà cô đi ngủ thì thật là vô ý. Thế là cả nhà đi ngủ, mình Chi loay hoay ở phòng khách để chuẩn bị đồ cho chuyến đi công tác dài ngày.

- Em có cần anh đưa tới nhà ga không?

Không biết sao hôm nay Mạnh dậy sớm, lại nghe được tiếng Chi nên liền ra hỏi.

- Không. Trúc ở gần nhà mình, cậu ấy sẽ qua đón em!

Chi niềm nở đáp. Chẳng mấy khi cô và Mạnh đối thoại ở nhà. Cũng là khoảng thời gian dài rồi nhỉ? Mạnh đi làm sớm, về muộn. Chi nhiều khi còn không rõ Mạnh có về hay không, nhưng hôm nay Mạnh hỏi han cô là chuyện đáng mừng cho tình cảm của họ.

- Trúc? Ai vậy? Sao anh chưa thấy em nhắc tới?

Mạnh ra ghế sofa ngồi cạnh chỗ Chi xếp đồ.

- Trúc từng cãi nhau với em khi cậu ấy mới vào làm. Anh nghe em kể rồi mà!

Chi nhắc lại cho Mạnh nhớ. Chi còn nhớ Mạnh nói rằng cô không sai. Chắc anh ấy bận việc quá nên quên đi thôi.

- À, cái cô gái mà em nói là trông như con trai ấy hả? Giờ lại làm bạn được sao?

Mạnh tỏ vẻ ngẫm nghĩ.

- Cậu ấy là người bạn tốt... nếu như hiểu rõ con người cậu ấy cũng không khó chịu như em từng nói đâu!

Chi nói rồi cười cho sự ngốc nghếch của mình lần trước khi để cái tôi lấn át tất cả và cãi nhau với Trúc một trận ra trò.

Dương đứng ở trong phòng ngủ của mình, lắng nghe cuộc trò chuyện của cả hai. Hai anh chị ấy, thực sự đang nói chuyện với nhau sao?

...

Chi nhanh nhẹn để hết đồ đạc vào cốp xe Trúc, sau đó co ro ngồi vào trong ô tô ấm áp. Họ sẽ mất chừng 5h đồng hồ, có khi là hơn thế để đến được thị trấn Sapa mộng mơ. Nhìn Chi trong bộ rạng rỡ như vậy Trúc thấy Chi càng lúc càng dễ thương trong mắt Trúc.

- Chi hôm nay có thể chuẩn bị nhanh như vậy sao?

Chi quay sang nhìn Trúc, Trúc đang nghi ngờ việc Chi có thể tự dậy hay là được Dương gọi dậy đây mà.

- Xí... tôi có thể tự dậy được, Trúc không cần mĩa mai! - Chi tỏ vẻ hờn dỗi.

Câu hỏi của Trúc cũng chẳng có ý mĩa mai tẹo nào. Do Chi suy nghĩ nhiều hay sao Chi luôn phải cãi nhau lại với Trúc vậy.

Trúc nhìn về phía trước lái xe tiếp. Trong đầu Trúc lúc này đang có hai lần hướng suy nghĩ đánh nhau loạn xạ. Đó là Chi, người đã có gia đình và hai đứa con. Chi có tình yêu của cuộc đời Chi và thậm chí gia đình Chi đang rất yên ổn. Trúc không hiểu tại sao trong đầu Trúc đang có suy nghĩ lạ thường về Chi nữa.

Đến ga tàu, cả hai soát vé và về phía chỗ ngồi của mình. Chi nhìn nhỏ người như vậy nhưng thật ham ăn. Cô ngồi ăn rất nhiều bim bim và bánh ngọt. Vậy mà đến trưa vẫn xống ăn cơm do Dương chuẩn bị nữa. Thật không thể ngờ được cái dạ dày của Chi như thế không đầy vậy.

- Trúc, Dương chuẩn bị sẵn cơm cho Trúc đấy. Đặc biệt nấu theo khẩu vị của Trúc nhé!

Chi trêu ghẹo hai người. Thậm chí Dương rất để ý tới việc ăn uống của Trúc từ khi nghe tin Trúc bị đau dạ dày. Chi cảm nhận được có lẽ Dương dành cho Trúc tình cảm không giống như tình bạn, nhưng nếu Dương hay Trúc chọn cách không chia sẻ thì Chi cũng sẽ không hỏi.

- Vậy sao? Dương chu đáo nhỉ?

Trúc vui vẻ nhận đồ ăn từ phía Chi. Như một thứ gây nghiện, thức ăn của Dương nấu luôn ngon hấp dẫn lạ thường.

...

Trúc hí hục kéo đồ và vali của Chi. Cô gái này đi lên đây chỉ chừng một tuần, sao mà giống như đi công tác một năm vậy? Hai vali lớn rồi chưa kể những đồ linh tinh xung quanh. Trúc chỉ mang theo một chiếc vali nhỏ cùng chiếc máy tính xách tay còn thấy vất vả. Thêm hai chiếc vali to dùng này nữa...

Đứng trước cửa khách sạn sau khi làm thủ tục xong, nhìn Chi có vẻ thích thú ra mặt khi thấy mặt đường trơn bóng giống như đá bào ở nhà. Họ nói đây là lạnh lắm rồi mới có, hai người may mắn đến đúng thời điểm lạnh giá có tuyết rơi. Chi ra đường nghịch ngợm thử độ trơn của đá tuyết trong khi Trúc tỏ rõ thái độ là không thích tuyết tẹo nào!

chưa có ngấm tuyết sapa bao giờ, nói lung tung đó các bạn... sai sót bỏ qua nheng!

- Trúc, lại đây chơi cùng đi!

Chi gọi Trúc ra đoạn mặt đường trơn trượt đó. Trúc lắc đầu...

- Không có thích... Chi chơi đi!

Thấy Trúc từ chối thẳng thừng như vậy, Chi cũng thấy chán nản. Vốn dĩ muốn có bạn đi cùng, ai lại đi nghịch tuyết một mình bao giờ? Chi đi lại gần chỗ Trúc, cô giả vờ nói mình sợ bị cảm lạnh và muốn về phòng của mình. Không rõ như thế nào nhưng công ty đã đặt cho họ mỗi người một phòng nên có một người hơi thất vọng... Đó là Trúc. Trúc đã nghĩ sẽ vui vẻ nếu được ở chung với Chi. Nhưng nhìn biểu hiện của Chi lúc này...

- Chi đang chán gì sao?

Trúc hỏi han nhẹ nhàng. Trúc cũng sợ mình từ chối Chi khi này làm Chi thất vọng.

- Uhm! Dương nhiên đang chán rồi! Vào phòng Chi đi. Đi có hai đứa mà lại ngủ riêng... buồn muốn chết!

Chi nói rồi chẳng để Trúc từ chối nữa mà lôi tay Trúc vào phòng luôn. Bản thân Chi không rõ hành động của mình lúc đó bị ảnh hưởng như thế nào nữa. Chỉ là Chi không nghĩ ngợi được gì nhiều, cô đơn giản không muốn Trúc từ chối mình điều gì nữa. Đôi khi cái tính khó gần của Trúc khiến Chi khó chịu. Cô muốn mắng Trúc một trận khi mà cô rủ đơn giản như vậy, Trúc dù không có thích tuyết nhưng cũng có thể đứng bên cạnh nói chuyện cùng Chi mà. Có gì Trúc đứng lại một chỗ mà từ chối như vậy chứ?

Trúc bị Chi lôi đi, Trúc không biết tại sao mình lại để Chi lôi đi mà bản thân không có chút sức lực nào phản kháng như vậy. Vốn dĩ Trúc định nói Trúc không thích tuyết chứ không phải không muốn chơi cùng Chi. Nhưng nhìn Chi thất vọng như vậy, đột nhiên Trúc cũng thấy thất vọng về bản thân với cái tật nói năng cụt ngủn như vậy.

Cả hai vào phòng của Chi, thực ra khách sạn họ ở rất cao cấp, giường ngủ của Chi cũng to banh chành như giường dành cho ba bốn người ngủ vẫn vừa. Chi đi vào phòng rồi thả thay Trúc ra, cô nhào lên giường và cắm mắt vào điện thoại xem những mẫu thời trang mới.

- Chi này, tối đến, người ta nói tuyết rơi nặng hạt hơn là lúc bọn mình mới tới đây. Chi có muốn đi chơi không? - Trúc không nghĩ ngợi, hỏi thẳng Chi luôn.

- Thật là tuyết rơi nặng hạt nữa sao? Sao Trúc biết vậy? - Chi hớn hử quay lại.

Nụ cười trên môi Chi quay trở lại khiến Trúc vui vẻ hơn.

- Ủ. Lúc này trời hửng nắng, đương nhiên tuyết sẽ tan. Tối đến tuyết rơi ngập đường cho Chi coi. Trúc mới xem dự báo thời tiết đó!

Trúc đưa điện thoại cho Chi xem. Chi tin là tuyết sẽ rơi nặng hạt, nhưng Chi chưa tin Trúc sẽ đi với mình mà không đổi ý.

- Trúc... ngoắc tay đi! Hứa là không phũ phàng như lúc nãy nhé? - Chi đưa ánh mắt hình viên đạn nhìn Trúc...

Hai ngón tay của họ đã đan vào nhau!

...

Ở Sa Pa lạnh thật đấy, nó lạnh khác hẳn so với thủ đô Hà Nội. Ở Hà Nội, Trúc ra đường lạnh ngắt nhưng đó chỉ là khoảng cách từ nhà lên tới xe ô tô thôi. Nhưng ở Sa Pa, chỗ nào Trúc cũng thấy lạnh. Hôm nay mẹ nhắn tin hỏi thăm Trúc. Hỏi tại sao lâu ngày rồi Trúc không về nhà chơi? Nếu như mẹ chỉ hỏi thăm sức khỏe thôi Trúc sẽ vui vẻ trả lời ngay. Nhưng câu hỏi phía sau khiến Trúc im lặng. Sống một mình cũng gần 5 năm rồi, thế nhưng ba và em trai Trúc nào có gửi một tin nhắn hỏi thăm gọi là? Vậy thì Trúc về nơi đó làm gì chứ? Trúc cũng đâu có xin tiền từ họ kể từ khi Trúc trưởng thành?

Ngẫm nghĩ, Trúc không muốn thành đứa con bất hiếu sẵn sàng phải tay cho qua tất cả. Nhưng hình như, ba không cho Trúc cơ hội được trở thành một đứa con ngoan!

- Trúc, buồn gì vậy?

Chi đi tắm, make up để chuẩn bị được đi chơi. Cô ra khỏi nhà tắm thì nhìn thấy Trúc đang đắm chiêu nhìn vào màn hình điện thoại không nói gì! Cô không nghĩ là Trúc buồn chuyện gia đình vì cô thấy cuộc sống của Trúc có vẻ hoàn hảo. Mà Trúc cũng hạn chế chia sẻ về gia đình nên Chi càng không rõ thực hư mối quan hệ của gia đình Trúc. Chi nghĩ là Trúc đang yêu...

- Chuyện lặt vặt thôi. Chuẩn bị xong chưa? Chúng ta đi?

Trúc nhanh chóng đổi chủ đề, ngồi dậy và sẵn sàng cho cuộc chơi của họ. Chi cũng gật đầu và cả hai cùng đi. Với Chi, Chi có cảm nhận như thể Trúc muốn giấu mình điều gì đó.

Cả hai đi lượn đường phố Sa Pa. Chi thêm ăn nên cả hai ghé vào rất nhiều quán xá ăn vặt. Chi thích ăn thịt nướng ở đây, rồi Chi thích được ngắm nhìn khu chợ của người dân nơi đây nữa. Tuy không phải lần đầu được đi Sa Pa, nhưng đi vào mùa đông như thế này thì Chi chưa được đi bao giờ.

Chi lôi kéo Trúc ra khoảng không hai bên đường để chơi tuyết. Căn bản cũng đã là đêm muộn rồi nên mới dám chơi. Khi này họ đi cùng nhau thì người đi đường hăng còn đông lắm!

Chi nhặt tuyết lên và ném thẳng vào người Trúc. Cô không biết Trúc ghét tuyết vì bẩn, nhưng Trúc biết Chi rất yêu thích tuyết, bị ném chút cũng không sao. Trúc cười đùa rồi cũng ném lại vào người Chi. Với Trúc, đây không phải lần đầu tiên Trúc nhìn thấy tuyết nên Trúc khá bình thản, khác xa biểu hiện phấn khích lạ thường của Chi. Cả hai vui chơi không để ý đường khá trơn trượt, thế nhưng có chiếc xe máy trở hàng phóng vội qua khiến Chi giật mình ngã té.

- Chi, có làm sao không?

Nhìn Chi ngã lăn ra đất, Trúc hoảng hốt chạy tới!

- Có phải chưa bao giờ ngã đâu. Cũng bình thường mà!

Chi chỉ cười trừ ém đi sự đau đớn cô nhận thấy từ hông và chân. Chắc do cô nghịch ngợm quá đây mà. Xe máy lao tới cũng không rõ nữa.

- Để Trúc đỡ Chi đứng lên! - Trúc đỡ Chi dậy, thế nhưng 1 chân của Chi như mất lực thăng bằng, cô lại ngã vào người Trúc.

- Trúc... Trúc ơi... Chi bị trật chân rồi!

Chi hoảng hốt la lên khi được Trúc ôm giữ lại. Cô đau điếng người, đau hơn cả lúc cô đang ngồi dưới đất nữa.

Như một động tác quen thuộc, Trúc đỡ Chi lên người mình, thực ra đây là lần thứ hai Trúc công Chi đấy.

- Trẻ con thế? Mới nói không sao, mà thấy trọ chân lại khóc rồi!

Trúc nói với Chi đang meo máo sau lưng mình.

- Muộn rồi Trúc à, tổng đài nói do trời tuyết nên taxi họ không vào được đường phố nữa! - Chi đã cố gọi taxi để đưa hai người về. Họ đi chơi đêm, quên mất là taxi họ ngại trời tuyết tắc đường.

- Trúc có thể công Chi về khách sạn mà!

Trúc nói lại cho Chi đỡ lo lắng hơn.

- Hay để Chi gọi thử xem Long và Tuấn Anh ở đâu. Họ giúp cho Trúc đỡ mệt nhé?

Chi cảm thấy khó xử khi để Trúc công như thế. Trúc ... cũng là con gái mà.

- Không sao đâu. Chi gọi làm phiền họ lúc đêm. Thậm chí mình còn chưa qua chào hỏi nữa! - Cả hai muốn trốn việc ngày hôm nay nên đã lén lút và âm thầm làm ngơ đi việc Tuấn Anh và Long đang ở ngay trên tầng còn họ ở tầng dưới trong khách sạn.

Chi nghe cũng thấy có lý, liền im lặng trên vai Trúc. Có lẽ điều khiến Trúc bớt mệt chính là nói chuyện cùng Trúc. Chi ngẩng đầu lên, tạm thời quên đi cơn đau ở dưới chân!

- Trúc, từ ngày làm bạn tới giờ, Trúc khá rõ về Chi. Vậy mà Chi chưa biết gì về gia đình Trúc cả!

Chi kiểm chuyện để hỏi.

- À... gia đình Trúc... cũng không có gì đặc biệt đâu!

Trúc nghe tới hai chữ gia đình là đã thấy chán nản rồi.

- Nhưng Chi muốn nghe. Cam kết là không kể lại với Dương! - Chi cố gắng thuyết phục Trúc.

Cái gì mà cam kết không kể lại với Dương, Dương có là gì đâu mà khiến Trúc không dám kể chứ?

- Chi vẫn đang nghĩ về Trúc với Dương như vậy sao? Kể cho Dương hay không là tùy Chi mà. Chuyện về gia đình Trúc, thì không có gì đặc biệt thật. Chẳng qua, ba Trúc là một người hà khắc, ông không thích Trúc với dáng vẻ như thế này. Em trai Trúc cũng thế. Họ nói Trúc là bác sĩ tâm lý mà bản thân Trúc mang bệnh Trúc cũng không chữa được. Không xứng làm con trong gia đình! Thế nên Trúc mới cô đơn ngoài đây chứ!

Trúc cố gắng kể ngắn gọn nhất có thể cho Chi biết. Nhiều đó cũng đủ thấy Trúc bất hạnh cỡ nào rồi. Chi còn tưởng trong Nam, họ thoải mái hơn về vấn đề giới tính chứ? Ba mẹ Chi biết Chi chơi thân với một cô bạn giống con trai, nhưng ba mẹ Chi ủng hộ, chắc cũng biết là Chi có gia đình rồi nên an tâm hơn.

- Nghe buồn quá. Đổi chủ đề đi!

Chi không muốn Trúc phải nghĩ tới gia đình nữa. Thực sự Trúc đang buồn rồi.

- Ủ. Chi còn hỏi gì nữa? - Trúc nhìn quanh bảng tên chỉ đường, cũng sắp về tới khách sạn họ ở rồi. Chờng 200 mét nữa thôi.

- Trúc... hơi tế nhị nên đừng giận Chi nhé? Trúc đang yêu phải không? - Chi thì thầm hỏi.

Câu hỏi đó khiến Trúc không trả lời được. Ngẫm nghĩ thấy Trúc tránh né câu trả lời nên Chi cũng im lặng không hỏi nữa. Về tới khách sạn, Chi cũng lén ra ngủ trên lưng Trúc. Trúc đỡ Chi về giường của Chi, nhẹ nhàng cởi giày cho Chi vì sợ Chi đau mà tỉnh giấc, Trúc cũng chu đáo đắp chăn cho Chi nữa. Nhưng khi Trúc định rời đi, thì Chi khàn khàn lên tiếng nói với giọng nửa tỉnh nửa mê...

- Trúc không thấy chân Chi đau sao? Trúc nhẫn tâm để Chi ngủ một mình thật hả?

Chi nói với đôi mắt nhắm tịt, chắc do buồn ngủ quá nhưng vẫn cố nhận thức để nói. Tay Chi vô thức kéo một bên chăn ra cho Trúc nằm cạnh!

13. Nói Dối

Nghe Chi nói vậy, Trúc đứng lại nghĩ ngợi một lát. Đây không phải là điều Trúc mong muốn sao? Trúc đã có thể sống dối lòng rằng Trúc xem Chi là cô bạn thân thiết. Nhưng Trúc tuyệt đối không thể giả dối với hiện tại nữa. Trúc thực sự yêu Chi. Tình cảm này Trúc đã cần xác nhận từ lần Chi sang chăm sóc Trúc khi Trúc ốm. Hiếm thấy cô gái nào để lại nhiều suy nghĩ trong lòng của Trúc như vậy!

Trúc cởi giày, cởi áo khoác, rồi lên giường nằm cạnh Chi. Chi đưa tay ra xác nhận xem có phải Trúc đã giường nằm cạnh mình không...

- Trúc tưởng Chi ngủ rồi? - Trúc nghĩ ngờ. Trông Chi ra đáng đang ngủ say xưa lắm, thế mà vẫn có thể kiểm tra được sao?

Nghe Trúc dò hỏi, Chi không dấu được nữa. Chi cười tủm tỉm...

- Ủ. Đương nhiên là đã ngủ!

Chi nói dối. Cô giả vờ ngủ là có mục đích.

- Thôi... đừng giả vờ như vậy. Trúc về phòng đây!

Vì tưởng Chi đã ngủ nên Trúc mới âm thầm leo lên giường như vậy. Ai dè Chi còn thức. Chi còn thức thì sao Trúc có thể dối mặt được. Nằm cạnh cô gái mình thích cũng có nhiều khung bậc cảm xúc nữa chứ!

- Đây. Phải giả vờ thì Trúc mới chịu ngủ chung mà. Thôi đã leo lên rồi đừng rời đi nữa. Chi sợ ma mà!

Chi yếu đuối nói. Nghe Chi nói câu này, Trúc nhớ tới câu nói của Dương “Chị Chi là chúa đơ khi xem phim ma mà...”. Chi lại giả vờ yếu đuối để Trúc ở bên sao? Trúc lại có một cảm xúc vui tươi lạ thường tràn ngập trong người. Chi đang tạo lý do để được ở bên Trúc?

Trúc nằm yên tại vị trí, và tỏ vẻ như bị ép ngủ ở đây!

- Tâm sự tiếp nào. Trúc chưa trả lời câu hỏi của Chi! - Chi nhắc lại vấn đề lúc này. Chi biết Trúc đang khi vì bị lừa nên cố gắng kéo Trúc về gần phía mình hơn.

Trúc nghĩ ngợi, dù Trúc đã tránh đi, nhưng Chi vẫn tiếp tục đợi Trúc trả lời, hay là Chi đang hỏi cho Dương?

- Thế Chi trả lời Trúc rồi Trúc sẽ nói!

Trúc nghĩ ra vẻ khác để mình không phải là người duy nhất phải thổ lộ.

Thấy Chi gật đầu, miệng vẫn cười cười vì thích thú khi Trúc trả lời nên Trúc hỏi...

- Trúc biết cũng hơi tế nhị, nhưng Trúc tò mò điều này lâu rồi. Gia đình Chi như vậy, có thực sự... hạnh phúc không?

Trúc nghĩ tới việc Mạnh thường xuyên không ở bên Chi, nhớ lại việc dù Chi đau ốm như thế nào Mạnh cũng không xuất hiện bao bọc cho vợ mình, người phụ nữ nào rồi cũng thấy bản thân mình trống vắng thôi.

Chi nghe Trúc hỏi tới Mạnh, cô cũng thấy tủi thân. Trước mặt cô là Trúc, Trúc là một bác sĩ tâm lý, tuy cô không biết Trúc khó có thể xem xét tâm lý của mình vì Chi luôn sống không thật với bản thân, thế nhưng... với cô, Trúc vẫn có thể am hiểu mọi điều. Và cô sợ rằng Trúc đã nhìn nhận ra được cô luôn cô đơn dù cho cô đã có chồng! Thời gian đầu, cô làm gì yêu Mạnh? Có hai đứa con, quan hệ xác thịt, cô có cảm giác giận hờn chỉ vì hôn nhân gia đình. Sau đó, khi cô yêu Mạnh, thì anh không mấy khi về nhà nữa!

Chi quay người đi, không muốn cho Trúc thấy mình muốn khóc. Nhưng Chi nhận được bàn tay an ủi của Trúc trên vai mình.

- Chi không hạnh phúc đâu! Trúc đừng nghĩ Chi sẽ hạnh phúc với cuộc sống như vậy!

Chi nói cho Trúc biết. Mới ban đầu chỉ nghĩ sẽ tâm sự vui, ai mà nghĩ, Trúc sẽ hỏi Chi vấn đề như vậy đâu.

- Ủ. Chi từng nói Chi muốn khóc thì sẽ khóc cơ mà. Khóc to lên một hôm cho lòng nhẹ vơi đi...

Trúc vỗ về an ủi. Và Chi khóc thành tiếng thật. Tiếng khóc của Chi lộ rõ nỗi buồn bực tủi hờn ẩn sau trong lớp vỏ bọc luôn vô tư, hồn nhiên và yêu đời. Có lẽ, Chi thực sự rất buồn về gia đình!

- Trúc có người yêu rồi. Tương lai Chi cũng sẽ biết thôi! Người đó không phải là Dương...

Trúc vỗ về an ủi Chi... trong lòng thầm nghĩ ích kỷ “Trúc rất yêu Chi”

...

Hai ngày sau, Dương có mặt ở Sa Pa cùng hai người. Sự hiện diện của Dương khiến cho Long điều đứng. Thật là sến sẩm khi cậu ta nói Dương cười tựa như thiên thần vậy. Nhưng nhiều khi Trúc nghĩ cậu ta tả vậy cũng đúng. Nhìn Dương dễ thương thật mà, nấu ăn ngon, ngoan ngoãn và hiền lành, ai mà chẳng thấy giống thiên thần chứ!

Dương ở chung với Chi, còn Trúc ở riêng phòng Trúc. Cho nên Trúc nói, đúng là cô đơn đeo bám Trúc thật dai dẳng. Bám theo đến nỗi khiến người ta phải phát điên lên vì khó chịu.

Sau cái lần khóc nức nở ấy, Chi có thể mở lòng với Trúc nhiều hơn, nhiều hơn trước những gì cả hai đã từng. Nhưng Trúc thì không, Trúc vẫn ít nói, và thậm chí trông Trúc có vẻ không ổn cho lắm. Đường như Trúc vẫn muốn giấu mọi người rất nhiều chuyện!

Ngày Dương đến, Chi và Trúc đi làm buổi sáng, buổi chiều chỉ có Chi tiếp tục phải đi làm vì buổi họp ấy trợ lý không nhất thiết phải đi theo nên Trúc ở lại khách sạn chơi với Dương, sợ Dương cảm thấy chán nản. Ở Hà Nội đã lạnh, trồn lên Sa Pa còn lạnh nữa. Để xem nào... Lạnh lẽo kết hợp cũng cô đơn thì đúng là thứ vũ khí hủy diệt tâm can người ta đau đớn nhất!

- Dương này, em có biết Mạnh làm ở công ty nào không? - Trúc đột ngột hỏi.

Bình thường Trúc đâu có vẻ gì sẽ quan tâm tới cuộc sống cá nhân của Chi. Nhưng lần này Trúc hỏi, Dương cũng hơi bất ngờ.

- Sao... Trúc lại quan tâm tới gia đình Chi?

Dương ngỡ ngàng hỏi lại. Chưa thể khai báo ngay về Mạnh.

- Em biết Trúc và Chi cũng thân thiết mà. Chi đã tâm sự, cô ấy không vui vẻ với cuộc sống hiện tại. Trúc không có ý xen vào khuyên nhủ ai đâu. Chỉ muốn xem chồng Chi là người như thế nào thôi! - Trúc thành thật với Dương. Họ là chị em một nhà, sống chung với nhau nữa, việc Chi sống hạnh phúc hay không chắc Dương sẽ rất rõ.

Dương không nghĩ tới điều này. Thực sự cô không nghĩ tới, cô khá bất ngờ vì cô chưa từng thấy ai hỏi cô về Chi, giống như cách Trúc đang hỏi.

- Em không rõ nữa. Anh Mạnh thay đổi công ty liên tục. Công ty gần đây là mới, mà anh ấy lại bận việc như vậy. Anh ấy đổi nhiều quá đâm ra em không rõ anh ấy làm chức vụ gì nữa! - Dương trả lời Trúc.

- Em nghĩ Trúc ngốc sao? Em nghĩ Trúc sẽ tin? Nếu em không nói Trúc không hỏi. Vì với Trúc đó cũng không quan trọng!

Trúc gạt qua và không nhắc về chủ đề đó nữa. Sao Trúc biết Dương nói dối giỏi vậy. Nói xong rồi Dương mới thấy mình thật sai lầm khi nói dối. Vốn dĩ, Trúc là một bác sĩ tâm lý mà.

Cảm giác bị người ta phát hiện ra nói dối thật tồi tệ.

...

Chuyến du lịch với Dương, chuyến công tác với Chi và Trúc cũng kết thúc. Tất cả đều vui vẻ, chỉ riêng một người mang tâm trạng khó xử ra về, đó là Dương. Dương cảm thấy khó đối diện với Trúc, nhưng bắt buộc phải đối diện. Tại sao khi nói dối mà bị Trúc phát hiện cảm giác nó lại tệ như thế này? Tệ hơn nữa khi Trúc vẫn nói chuyện với Dương bình thường, nhưng cảm giác gần gũi trước kia không còn nữa. Tại sao Trúc phải tìm hiểu về Chi chứ? Hay do Dương ích kỷ quá không muốn chia sẻ đây? Tại sao... Trúc lại tỏ vẻ quan tâm tới Chi như vậy?

Trúc đưa hai chị em về nhà, không quên hỏi han cái chân của Chi, và chào tạm biệt Dương. Cái dáng vẻ tỏ ra không có gì của Trúc thật biết cách chọc giận Dương. Không sớm thì muộn, Dương sẽ phải tìm cách nói chuyện lại với Trúc về vấn đề đó thôi!

Dương luôn mang suy nghĩ rất nhiều về việc Trúc dường như đã giận mình vì mình nói dối. Nhưng cô không biết tại sao lúc đó cô không thể chia sẻ cho Trúc về Mạnh nữa. Hình như với Dương, Trúc chưa đủ gần gũi. Cứ tưởng người xem Trúc thân thiết nhất là Dương, nhưng người thân với Trúc nhất ở thời điểm hiện tại là Chi thì phải. Tối đêm Noel, tất cả cùng nhau trải qua tại Sa Pa. Trúc có lẽ vì giận Dương mà không nói một lời nào về việc họ sẽ đi chơi cùng nhau. Nhưng Dương nhìn nhận được thêm một điều nữa... Chi cũng có cảm tình với Trúc... cô nhớ lại lúc đó!!

những ngày còn ở Sa Pa...

Chân Chi bị đau nhưng Chi vẫn phải đi họp tới chiều tối mới về. Đặc biệt may mắn cho Chi và Dương vì tất cả đi họp sẽ chờ lại một người ở lại đi chơi cùng Dương. Người tranh giành việc ở lại luôn là Long. Còn Trúc kè kè bên Chi, nhắc nhở Chi rằng chân bị đau mà không được hoạt động mạnh. Trông hai người họ thật tình cảm. Hôm Noel, họ có cuộc họp muộn tới tận 6h30 tối mới xong. Khi tất cả kịp về để ăn tối, cũng đã hơn 8h. Lúc đó, Long đã rủ Dương đi lượn lờ tại nhà thờ Sa Pa. Anh Tuấn Anh có vẻ không thích đi chơi nên bãi nại nhỏ cứ đi chơi đi và anh ấy ở nhà hoàn tất dự án.

- Anh Tuấn Anh, anh cứ như vậy bọn em ngưỡng lắm đó. Chẳng phải anh nói anh muốn thân hơn với Trúc sao?

Chi vào phòng nài nỉ Tuấn Anh đi chơi cùng khi Trúc đang đi mua băng chân mới cho Chi.

- Không phải đâu. Anh sợ anh cảm cúm mất. Sa Pa lạnh quá, anh còn bị xoang nữa. Mấy đứa cứ đi chơi đi không phải lo cho anh.

Tuấn Anh từ chối. Nhìn quanh đúng là anh ấy đã xì mũi rất nhiều.

- Vậy em sẽ nói với Trúc, về vấn đề đó? Ok?

Chi nháy mắt với Tuấn Anh rồi cà nhắc ra khỏi phòng. Chi đợi Trúc ở cầu thang, chiều mai họ lên đường về Hà Nội rồi, đêm nay đón Noel muộn, chắc sáng mai Chi sẽ bình minh rất muộn đây!

- Chi đợi lâu chưa? Không thuyết phục được Tuấn Anh sao? - Trúc hỏi lại Chi khi thấy Chi ngồi ra bậc cầu thang đợi Trúc.

- Mới thôi. Anh ấy không chịu đi...

Chi nói rồi dơ chân lên cho Trúc để Trúc thay băng. Trúc thấy cô ngốc này càng lúc càng tự nhiên hơn Trúc nghĩ. Chi bị đau chân là Chi có quyền dơ chân lên như thế này với Trúc à?

Trúc nghĩ tới đó, bèn ném đồng bóng băng mới mua lên người Chi.

- Tự lo đi. Đau vài bữa cũng đỡ rồi. Còn hành hạ người ta!

Trúc ngồi cạnh Chi chứ không thèm để ý cái chân Chi đang dơ lên như vậy.

- O cái cậu này buồn cười nhỉ? Bạn gái bị đau chân mà cháu nói với cô ấy như thế à?

Trúc chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, quay lại thì thấy một bà khách đang chuẩn bị đi cùng gia đình nhìn thấy hành động của Trúc, bà ta liền lên tiếng quở trách.

- Cháu...

Trúc á khẩu. Thực ra ở hoàn cảnh này Trúc không rõ nên trả lời như thế nào nữa.

- Nhưng nhì cái gì? Cháu không thấy chân bạn gái cháu đang sưng và trầy xước như vậy sao? Còn nói giọng như thế? Bọn thanh niên thời này...

Bà khách đó vẫn tiếp tục rầy la Trúc bởi thái độ hờ hững của Trúc. Trong khi đó, Chi cứ ôm miệng cười, không chối bỏ việc bà ta hiểu nhầm về mối quan hệ của cả hai. Trúc bị trách nhiều quá, sợ bây giờ bảo Chi không phải bạn gái của mình, thì bà ta sẽ hét lên rằng Trúc ruồng bỏ con người ta mất. Nhưng trong lòng

Trúc cũng không muốn từ chối... được nhìn nhận như bạn trai Chi, kể cũng thích mà. Trúc đặt cổ chân Chi lên đùi mình, cúi gập đầu vâng lời với bà khách rồi mới băng chân cho Chi.

- Cháu gái ạ, cháu đừng sợ nó. Phải mắng nó thậm tệ vào. Bác ở phòng bên cửa hai đứa. Có gì nó mà bắt nạt cứ gọi bác!

Bà ta nói rồi lườm xéo Trúc, sau đó cùng gia đình rời khỏi hành lang. Chắc bà ấy tưởng Chi ở phòng Tuấn Anh đây mà. Chi ngoan ngoãn gập đầu chào bà khách rồi quay lại mỉm cười với Trúc..

- Đây, họ nghĩ hai đứa mình hẹn hò đấy. Thú vị nhỉ? - Chi cười tủm tỉm nói thầm.

- Thú vị con khỉ? Không đừng bị mắng quá trời! Chi giả bộ vừa thôi! - Trúc giả vờ nổi quạu.

- Đúng rồi còn gì. Đồ nhẩn tâm. May cho Trúc là Chi im lặng, Chi mà mè nheo chắc bác ấy hô cả bảo vệ lên bắt Trúc đi giờ. Nhanh lên Chi muốn đi chơi rồi!

Chi thúc giục Trúc mau chóng băng chân cho mình. Trúc băng bó xong xuôi sau đó cũng chịu đỡ Chi xuống cầu thang.

- Dương đâu? Hồi này Trúc có thấy Dương và Long đi đâu không? - Chi nhớ là đã dặn Trúc nhìn quanh đường xem có thấy hai đứa không nên giờ hỏi lại.

- Không. Trúc không thấy! - Trúc nói dối. Trúc không có ý định đi tìm hai người họ. Vì Trúc đang còn giận Dương.

- Thế chắc tụi mình phải đánh lễ rồi. Xin lỗi Trúc vì lại để một mình Trúc lo cho cái chân của Chi nhé? - Chi tỏ vẻ hối lỗi khi Trúc phải đỡ Chi đi khắp nơi như thế.

Trúc nhìn Chi khinh bỉ cười đùa, thế mà cũng đỡ Chi đi bộ quanh Sa Pa đầy tuyết rơi. Trông cả hai giống đang yêu lắm...

Dương đứng trên bậc nhà thờ nhìn lên bên đường, thấy bóng dáng thân quen, là một người đang đỡ một người bị tụt chân đi đi lại, cái hành động ngô nghê kia thì chỉ có Chi hay làm như thế thôi. Dương liền gọi điện để rủ họ đi chơi cùng...

Trúc đang dìu Chi đi, hôm nay nhà thờ đông quá, cả du khách nước ngoài cũng tụ về đây, nhà thờ cũng đẹp lung linh nữa. Mọi thứ thật tuyệt vời trong buổi hẹn đầu tiên của Trúc... nhưng rồi Trúc thấy điện thoại kêu lên... là Dương đang gọi.

- Ai vậy? - Chi thấy Trúc rút điện thoại ra nhưng lại cất đi.

- Không. Số lạ Trúc không nghe! - Trúc nói rồi tắt máy đi. Trúc không muốn bị làm phiền...

Ở phía dưới, tuy là dòng người đông, nhưng Dương cách cả hai không xa cho lắm, chỉ là khoảng cách trên dưới, Dương có thể thấy Trúc đã cố tình lờ cuộc gọi của mình đi.

14. Đôi Hai Đỏ (1)

Chú thích Đôi Hai Đỏ: Đôi hài ma quái có trong truyện cổ Hans Christian Andersen, đôi giày này khiến cô gái trong truyện mang tên Karen bị tật nguyên với đôi chân nhảy nhót do không chịu nghe lời bà, bà đã cấm cản cô không được đi đôi giày này tới nhà thờ. Karen đã bị nguyên rửa do ương bướng, xấu tính, không chịu nghe lời. Khi cầu xin được lòng vị tha của Chúa trời, Karen trở nên trầm tính và không còn là chính mình nữa...

Có lẽ, người phụ nữ khi yêu họ có cảm giác chán ghét người mình yêu rồi bỏ mình. Giống như cách Dương nhìn nhận về Trúc ở thời điểm hiện tại. Dương tận mắt nhìn thấy Trúc cất điện thoại đi từ khoảng cách không gần nên cô không thể rõ Trúc đã nói gì với Chi lúc ấy, nhưng tại sao, cái cảm giác bị bố mẹ bỏ rơi bên lề đường, nó lại trở dậy trong cô thế này? Không lẽ Trúc không nhìn nhận thấy được Chi là một người phụ nữ đã có gia đình, đã có chồng con và sự nghiệp rồi sao? Đáng nhẽ Trúc nên dừng lại ở tình cảm bạn bè với chị gái cô thôi, sao Trúc càng lúc càng tiến sâu hơn vào mối quan hệ giữa hai người vậy?

Đúng, Dương đã thích Trúc. Thích Trúc từ lần Dương chăm sóc Trúc ở bệnh viện. Dù cho Chi và Hoài Nam có yêu thương cô nhiều tới cỡ đâu, nhưng Chi và Hoài Nam sinh ra vốn dĩ là hai đứa trẻ sống trong nhung lụa, thậm chí những nỗi khổ mà Dương từng chịu đựng thì Chi và Hoài Nam không hề thấu hiểu được. Họ luôn đối xử tốt với Dương, nhưng nụ cười của Dương luôn chứa những tia buồn là do sống trong gia đình không ai hiểu rõ mình, mặc cho cô cũng yêu thương ba mẹ, Hoài Nam và Chi. Cô cảm thấy cô hạnh phúc và may mắn khi được sinh sống trong gia đình đó, cô cũng yêu thương gia đình không chung máu mủ nhưng vẫn đùm bọc cô một cách trọn vẹn, chỉ là, không ai hiểu rõ cô suy nghĩ như thế nào về cuộc đời và số phận.

Khoảnh khắc Trúc cắt điện thoại đi, Dương thật muốn gào khóc. Cô muốn khóc lên chỉ vì cô chán ghét cảnh bị bỏ rơi, nhưng giữa dòng người tấp nập đang đổ xô vào nhà thờ, nào ai sẽ quan tâm cô chứ? Cô chỉ mất vài phút để đi chơi với một người bạn nhiệt tình với mình là Long, thế nhưng cô đã bỏ lỡ cả cuộc hẹn chỉ vì lời nói dối...

- Em sao vậy Dương? - Long nhìn thấy Dương đứng thất thần nhìn lên phía con đường trên cao liền dò hỏi.

- Em không, chúng ta đi qua bên kia xem nhà thờ đi! Em muốn đi cầu nguyện! - Dương kéo Long về phía nhà thờ, bỏ lại những suy nghĩ vẩn vơ chưa thể giải đáp.

...

Kể từ hôm đó, Dương muốn gặp lại Trúc, nhưng thực tế, Dương có thể nhìn nhận ra rằng Trúc không muốn bắt chuyện với mình nữa. Chỉ vì thân phận của Mạnh thôi sao? Cô không muốn chia sẻ gì nhiều về Mạnh, chẳng qua, có những thứ Trúc không được quyền biết, ví dụ như cuộc hôn nhân vì tiền giữa Chi và Mạnh. Trúc có vẻ như để tâm đến Chi rất nhiều thì phải. Nghĩ ngợi quá nhiều về Trúc, Dương không thể nấu nướng được như thường ngày. Trong một phút lơ đãng... cô bị bỏng...

- Dương, hôm nay em mệt sao?

Chị chủ nghe tin Dương bị bỏng, liền gọi xe cứu thương đưa Dương tới bệnh viện, đối với một đầu bếp, để bị bỏng là không ổn tẹo nào.

- Dạ... em hơi chóng mặt...

Dương nói dối. Dương không ốm đau bệnh tật gì cả, những vấn đề cô gặp phải...là Trúc.

- Thôi, nghỉ ngơi vài ngày đi, chị nói thật đấy! Em chăm chỉ lắm, chị cho phép nghỉ có lương 3 ngày... được chứ? - Chị chủ rất yêu quý Dương, cũng vì tính nết hiền lành, nói gì cũng ngoan ngoãn nghe lời của Dương.

- Như thế...có ổn không ạ? Dạo này khách cũng đông mà!

Dương cảm thấy khó xử.

- Không sao! Cô ạ, cô không lo mất việc đâu nhé! Tôi giữ chức bếp phó cho cô bao lâu rồi cô còn không tin tưởng tôi à?

Chị chủ quán vui vẻ chọc ghẹo Dương.

- Chị, em không có ý đó mà!

Dương vui vẻ cười đùa lại. Ít nhất cuộc sống xung quanh cô vẫn còn yên ổn. Nhưng tại sao Trúc có thể khiến cô ra nông nổi này chứ?

- Được rồi. Em nghỉ ngơi đi. Chị mới nhận tin cho cái Chi đấy! Có gì nó qua thăm em nhé? Chị làm thủ tục nhập viện cho em, sau đó còn về quán nữa!

Chị chủ quán đưa cô tới bệnh viện thôi là đã chân thành lắm rồi. Dương vui vẻ gật đầu rồi đợi mình được khám và trị vết bỏng này.

Là một đầu bếp, nhưng Dương không thể tập trung vào món ăn mà lại tập trung vào Trúc rồi để bị bỏng, đúng là Trúc ảnh hưởng tới cô quá nhiều rồi.

...

Chi ở công ty, nhận được tin nhắn Dương nhập viện, cô chẳng kịp nói gì với mọi người, chỉ báo cho Trúc rằng cô đến bệnh viện có việc rồi vội vã chạy đi ngay. Trúc cũng không hiểu Chi gặp vấn đề gì mà đi tới bệnh viện gấp vậy, ngồi làm việc cả buổi thấy Chi vẫn ổn không có dấu hiệu gì nên Trúc nghĩ Chi chỉ là đi thăm ai đó, hoặc người nhà gặp bệnh.

Chi hấp tấp tới bệnh viện, đi đến nơi thì thấy Dương đã được sơ cứu xong đầu vào đó. Cái con ngốc này chỉ giỏi làm người khác lo lắng.

- Em bị sao vậy Dương?

Chi lo lắng lại gần giường bệnh của Dương.

- Em bị bỏng. Có lẽ sẽ để lại sẹo!

Dương đưa cái cổ tay của mình bị lửa khò đi qua...

- Sao lại bắt cần thế? Em nghĩ chị sẽ để em có sẹo à? Đợi chị một lát chị đi gặp bác sĩ!

Chi nhìn tay Dương bị băng bó chằng chịt mà không khỏi xót xa. Cô đang định đi tìm bác sĩ để hỏi han về việc phẫu thuật không để lại sẹo cho Dương, nhưng Dương lôi Chi lại.

- Có thể để sau mà. Chị ở đây chơi với em đi! - Dương nói. Vốn dĩ cô chỉ hi vọng Chi luôn ở bên cô để vui đùa chứ không phải chăm sóc, dỗ dành cô như một đứa trẻ. Chi luôn xem cô như đứa trẻ thiếu thốn tình thương, hành động của Chi nói lên tất cả.

- Không được, chị phải đi xem tình hình của em như thế nào còn báo ba mẹ nữa. Em nghỉ ngơi đi, để chị gọi Trúc đến!

Chi nói rồi không để Dương trả lời, liền bỏ đi tìm bác sĩ ngay. Dương cũng cảm nhận được nỗi cô đơn còn đau đớn gấp bội lần Trúc. Như thế này Dương có bị cho là bất hiếu không? Sao Dương cảm thấy gia đình ở bên cô, mà cô lại lạnh lẽo tới cỡ này. Trúc còn khăm khả hơn cô rất nhiều, đó là Trúc bị bệnh thì gia đình không biết tới, và lúc đó, lúc Trúc nằm ở giường bệnh, Trúc có Dương để chuyện trò.

Còn Dương thì sao? Cô nghĩ cô bất hiếu thật khi dám nghĩ về ba mẹ, Chi và Hoài Nam như thế. Họ cho cô một cuộc sống no ấm không cần lo toan tới vật chất. Nhưng họ không hề hay biết Dương không thể hòa nhập được với lối sống của con nhà giàu, con nhà đại gia như gia đình Chi. Dương yêu họ nên Dương cảm thấy mình thật bất hiếu khi nghĩ về họ như vậy.

Nhưng rồi Trúc cũng không đến. Không lẽ Trúc vẫn còn giận Dương về chuyện Mạnh sao? Ba mẹ tới chăm cô, Hoài Nam đang bận chơi bởi cũng tới thăm cô, Chi ở bên cạnh cô cả ngày nhưng người cô mong đợi lại là Trúc. Nếu không có lời nói dối đó, nếu như không bị Trúc giận, liệu Dương có nhận ra thực sự bản thân cô yêu Trúc không?

...

Tối đến, vì Dương ở phòng chăm sóc đặc biệt nên chỉ mình Dương được ở lại trong phòng, người nhà chỉ được một người ở lại chăm sóc. Và đương nhiên đó là Chi rồi. Chi cũng tò mò không biết vì sao Trúc không nhắn tin trả lời tin nhắn của mình khi cô thông báo Dương bị bỏng sắp phải phẫu thuật. Cô nghĩ chắc Trúc bận gì đó và chưa thể đến được...

Dương càng nghĩ ngợi càng liều, cô liền lấy điện thoại, và nhắn tin cho Trúc.

“Trúc có bận không?”

Đợi một lát cũng có người trả lời. Không phải cái cách trả lời nhanh chóng vì chờ đợi tin nhắn, nhưng Dương cảm thấy may mắn là Trúc đã trả lời tin nhắn của mình.

“Không. Em còn đau tay không?”

“Nó sẽ rất đau nếu Trúc không tới thăm!”

Dương không nghĩ ngợi gì nhiều, liền bấm nút gửi đi mà không đợi kết quả như thế nào nữa!

“Chi đâu?”

Tin nhắn tiếp theo, lại là Chi. Mới đầu Dương bắt chuyện với Trúc là nhờ việc nhắc tới Chi. Nhưng giờ có phải là lúc để Trúc nhắc đến Chi không?

“Chị ấy đang về với gia đình. Tối muộn mới tới đây! Chúc Trúc ngủ ngon!”

Dương chán nản, chắc chỉ có chị Chi ở đây thì Trúc mới chịu tới, còn không, Trúc có vẻ như đã đơn phương cắt đứt tình bạn với Dương thì phải.

“Em đang nói gì vậy? Trúc đi gần đến nơi rồi, để quanh xe về nhé?”

Dương lười nhác cầm chiếc điện thoại lên. Cô không mong đợi, mà thậm chí còn nghĩ tin nhắn từ tổng đài, thế nhưng tin nhắn đó khiến mắt cô bừng sáng, thậm chí cô ngồi dậy, bật đèn lên, đi lại trong phòng bệnh mà quên rằng cái tay mình đang đau, cô xem xét lại đầu tóc có gọn gàng hay không, gương mặt có lỗi thôi hay không rồi soạn tin trả lời, tỏ vẻ kiêu ngạo một chút như thể mình không đợi tin nhắn...

“Tùy Trúc, người ta nói làm như Trúc là vô duyên đó!”

15. Đôi Hài Đồ (2)

Trúc hồi thăm xem Dương đang nằm ở phòng bệnh nào để Trúc tìm tới. Lúc chiều, khi nhận được tin nhắn của Chi, Trúc thực lòng không muốn tới. Trúc vẫn còn giận Dương lắm, vì Dương không tin tưởng Trúc. Thế nhưng Trúc nghĩ Trúc thật ích kỷ, có lẽ Trúc đã quá vội vàng để muốn tới với Chi, nhưng nhìn nhận ra sự thật thì Trúc giống như kẻ ngốc vậy. Ai cũng biết, rằng Chi đã có gia đình rồi mà. Chỉ tiếc là Trúc không thể gặp Chi sớm hơn. Nếu Trúc không tới thăm Dương vì chuyện ngu ngốc ấy, Trúc không phải là người trưởng thành nữa.

Trúc gõ cửa phòng bệnh, nghe thấy tiếng Dương gọi, liền mở cửa đi vào.

- Em bị như thế nào mà ra nông nổi này?

Trúc nhìn tay Dương bị băng bó chằng chịt, liền hỏi han.

Dương thấy Trúc không còn hờ hững với mình, cũng cảm thấy vui vẻ lắm. Nhìn Trúc ăn bận như thể cô mới nhận tin là rời khỏi nhà ngay vậy. Chỉ có cái áo khoác mỏng và chiếc áo len ở trong thôi. Đạo này Trúc có vẻ gầy đi.

- Em sợ ý, để lửa khò đi qua tay.

Dương đưa lên cho Trúc xem. Trúc nhìn qua cũng có thể rõ vết bỏng này cũng tương đối nặng. Nhưng hi vọng Dương sẽ ổn định được tâm lý vì Dương là một đầu bếp mà.

- Em hỏi bác sĩ chưa? Họ nói có ảnh hưởng tới việc nấu nướng không? - Trúc xem xét tay Dương tỉ mỉ, rồi sau đó đặt tay Dương xuống giường một cách nhẹ nhàng.

- Họ nói không ảnh hưởng. Sẽ để lại sẹo nhưng em chuẩn bị phẫu thuật ngay rồi!

Dương nằm lên gối dựa rồi thở dài. Đúng là thoải mái hơn khi Trúc nói chuyện với mình như vậy, không khí còn bớt cô đơn hơn nữa. Có lẽ cô suy nghĩ quá nhiều rồi.

- Vấn đề là em như cô ngốc vậy! Tay mình làm ra tiền mà còn để bị thương!

Trúc trêu chọc Dương. Trúc cũng đâu có để ý Dương thích mình? Trúc chỉ xem Dương như một người em gái, không hề hay nghĩ Dương sẽ đặt tình cảm quan trọng cho mình, đặc biệt là người nam không ra nam, nữ không ra nữ như thế này.

- Do em nghĩ về việc Trúc giận em! - Dương thẳng thắn nói.

Dương nghĩ cô có quyền được thổ lộ với Trúc. Cô độc thân, và cuộc đời cô có ra sao thì cũng không có mấy ai phê phán. Bởi họ nhìn cô với ánh mắt như thế nào cô rõ. “Con nhỏ đó là con nuôi!”, “Nó được ba cái Chi nhặt về, làm gì biết ba mẹ là ai đâu!”,... hàng xóm, bạn bè, thậm chí vài người họ hàng xa cũng nói như vậy. Việc Dương có tình cảm với Trúc, là điều không đúng. Nhưng với cô, tình yêu mà cô lựa chọn là điều đúng đắn.

- Hả, vậy em bị đau tay là do Trúc sao?

Trúc bắt ngờ hỏi lại.

“Đồ ngốc, Trúc có thực sự là bác sĩ tâm lý không vậy? Nói tới vậy rồi còn không hiểu!”

Dương tức giận suy nghĩ trong đầu nhưng không dám để lộ ra.

- Em nói đùa vậy thôi. Trúc hết giận em rồi hả?

Dương nói tránh sang việc khác thay vì tiếp tục hỏi về lý do vì sao bị bỏng.

- Ủ. Đau có giận nữa. Nhưng hôm ở Sa Pa thì giận thật! - Trúc thật thà. Mắt vẫn không rời khỏi cái tay Dương đang bị bỏng.

- Em biết mà. Trúc cố tình không nghe điện thoại! - Dương giả vờ khi dối xem biểu hiện của Trúc như thế nào.

- À ừ. Trúc cũng thấy em gọi... nhưng vì giận quá nên lờ đi. Cho Trúc xin lỗi! - Trúc không ngại nói thật. Nhưng lời xin lỗi của Trúc khiến Dương bớt buồn tủi hơn một chút. Trúc đã chịu nhận lỗi, Dương cũng muốn nói lời xin lỗi, thế nhưng chuyện về Mạnh, Dương không muốn chia sẻ. Cái đó, khi nào chị Chi muốn chia sẻ là quyền quyết định ở chị ấy.

- Chấp nhận lời xin lỗi. Từ nay đừng như vậy với em nữa! - Dương vui vẻ nói.

Cả hai ngồi nói chuyện vẫn vợ như trước. Giống như hai người bạn tìm nhau mà tâm sự chuyện đời. Dương thì xem như đây là lần đầu tiên người mình yêu tới thăm mình, nên cô đương nhiên là có sắc thái biểu cảm hạnh phúc. Nhưng Trúc thì khác, Trúc lo lắng cho cái tay của Dương, giống như thể em gái của Trúc bị thương vậy.

Chi đến bệnh viện lúc tối muộn, nghe bác sĩ và y tá trực nói lại rằng có một người bạn tới thăm Dương, Chi nghe tới đó biết ngay là Trúc. Cái tính khó gần của Dương chỉ có thể chơi xã giao với người ta, đâu thể kết bạn thân với ai ngoài Trúc chứ. Chi nghe rồi chạy ù tới phòng bệnh của Dương với tâm trạng háo hức.

Chi mở cửa phòng bệnh, không thèm nhìn xem khung cảnh hai người kia như thế nào, chỉ cần biết bây giờ phải xử lý trên Lê Thanh Trúc kia đã. Cô chạy tới, liền đập nhẹ vào vai Trúc, sau đó nhảy lên người Trúc theo kiểu quàng vai bá cổ của những người anh em lâu ngày không gặp mặt.

Trúc thấy hành động của Chi như vậy cũng giật mình, thậm chí Trúc còn không nghe thấy tiếng Chi mở cửa phòng bệnh.

- Trúc, sao Chi nhắn tin cả chiều không trả lời? - Chi tức giận véo tai Trúc.

Nhìn cảnh đó ai cũng biết Trúc và Chi thân tới độ bỏ xa khoảng cách tuổi tác. Ít ai thấu được Chi dù có đánh Trúc mạnh hơn thì Trúc cũng không đáp trả. Có ai nỡ lòng đánh người mình yêu chứ?

Nhưng với Dương thì khác, với Dương là hoàn cảnh người con gái khác đang ôm ấp người Dương yêu, nhưng Dương không dám lên tiếng, vì đó là chị gái cô, người chị luôn luôn yêu thương và chăm sóc Dương từ ngày họ mới gặp nhau.

- Trúc bận quá...nên...

Trúc lấp bắp trả lời. Không thể giải thích cho Chi biết rằng Trúc đắn đo suy nghĩ cả chiều vì sự ích kỷ của Trúc.

- Dương, em nên giận kẻ này đi. Chị nhắn tin cho Trúc cả chiều tới thăm em, thế mà giờ mới mò mặt tới, thậm chí là không trả lời dù biết em đang gặp nguy kịch kia!

Chỉ là một lời tố cáo đùa cợt thôi, thế nhưng tâm trạng của Dương đã thay đổi hẳn. Hóa ra là tồi tệ như vậy sao? Cả chiều Dương thấy Chi cứ cầm điện thoại làm gì đó, hóa ra là nhắn tin cho Trúc về mình mà Trúc không thèm bận tâm nữa sao. Còn giờ, họ vẫn dính chặt lấy nhau trước mắt Dương nữa. Thật khó chịu muốn điên người lên mà!

- Chi dạo này nặng quá. Mà cái chân mới khỏi vài bữa lại chạy lung tung như thế đi!

Trúc quay lại nói với Chi.

- Có gì đâu, khỏi rồi còn không cho tôi chạy nhảy nữa. Buồn chân lắm!

Chi phụng phịu ngồi lên đuôi giường bệnh của Dương. Dương chứng kiến hết, nhưng cô không muốn bất kỳ ai phải khó xử, liền tỏ vẻ buồn ngủ...

- Dương, em mệt à? - Trúc để ý thấy. Dương quay mặt vào phía trong giống như thể tránh ánh sáng, gật đầu trả lời câu hỏi của Trúc.

- Chắc con bé mệt lắm, cả ngày hôm nay khách của ba mẹ tới thăm cũng nhiều nữa. Chúng mình ra ngoài thôi!

Chi đắp chăn lên cho Dương cẩn thận, kiểm tra xem máy phun sương có hoạt động không rồi cùng Trúc đi ra khỏi phòng.

Hai người họ nhìn khung cảnh bệnh viện này quen quá, lần trước từng nằm viện chung với nhau rồi mà. Nghĩ tới lại thấy buồn cười vì sự trẻ con ngày hôm ấy.

Trúc và Chi ngồi trước cửa phòng bệnh của Dương, Chi lấy chút đồ ăn vặt đưa cho Trúc để cả hai đỡ chán. Với Chi, ăn là hạnh phúc mà với Trúc thì hạnh phúc là được ngồi cạnh Chi như thế này...

- Chạy tới chạy lui ở bệnh viện rồi về nhà có mệt lắm không? - Trúc cúi xuống, cầm bên chân của Chi hôm nọ bị trẹo lên để xoa bóp. Nếu là đột nhiên làm vậy thì Chi cũng rất ngượng, nhưng ở trên công ty, Chi đã bắt Trúc xoa bóp cho mình nhiều lần vì mỏi và đau thực sự nên giờ không ngượng nữa, còn xem như đó là điều hiển nhiên.

- Có. Đương nhiên là mệt. Nhưng em gái bị bệnh, nói mệt là không có tâm. Trúc tới Dương sẽ rất vui đấy!

Chi bắt đầu thư giãn khi cái chân vừa mỏi vừa đau của mình được Trúc bóp nhẹ nhàng.

- Trúc đến rồi mà. Đến lâu rồi, không ngờ Chi lại tới muộn như vậy thôi. Không sợ đường nguy hiểm sao?

- Trúc há miệng nhận miếng bim bim do Chi đút đến tận miệng.

- Có chứ. Tính nhờ Mạnh mà anh ấy có vẻ hơi mệt. Nên thôi Chi tự bắt taxi tới đây!

Chi đáp lại. Nhưng trong suy nghĩ của Trúc chỉ xin Chi đừng đem Mạnh vào chủ đề trò chuyện của họ.

- Ủm. Mai lại tới công ty làm, có mang đồ thay ở đây không?

Trúc nhẹ nhàng ân cần hỏi.

- Có, đương nhiên phải mang rồi.

Chi cũng chưa hiểu vì sao Trúc hỏi mình có mang đồ đi không.

- Thế mai đi làm Trúc qua đón đi, đừng chạy nhảy như lúc này, cái chân đau lên không phải ai cũng bóp chân cho Chi đâu nhé...

Trúc kiêu ngạo nói. Đúng thật, chỉ có Trúc mới bóp chân cho Chi nhiệt tình như thế này. Có ai khác sẵn sàng làm như vậy với Chi đâu. Chi nghe xong cũng gật đầu thích thú, mặc kệ Trúc là bác sĩ gì, nhưng bác sĩ đã dặn thì Chi nghe lời.

Cả hai nói chuyện cực kì vui vẻ, cử chỉ cũng khá thân mật nhưng không một ai để ý rằng cánh cửa phòng bệnh đang hé ra một chút, có người đang lắng nghe cuộc trò chuyện của họ.

Dương quay trở lại giường bệnh với suy nghĩ xót xa. Có phải số phận của cô vốn dĩ bị mang ra trêu đùa như vậy không? Bố mẹ sinh ra cô, bỏ mặc cô ở con đường không một ai lai vãng. Rồi bạn bè nhìn cô với ánh mắt thương hại nhưng không một ai chia sẻ chút thương hại ấy cho Dương. Cho tới khi cô có tình yêu đầu tiên, thì chị gái cô, người mà cô yêu thương nhất trên đời lại là người xen giữa dù cho chị ấy đã có gia đình. Giá như cô được chết đi thì cô không phải nhận những sự thật quá trái ngang với cô như thế này.

16. Đôi Hai Đỏ (3)

Cánh cửa phòng bệnh mở ra lần nữa, lần này Chi vào, Trúc đã đi về và họ đã nói chuyện với nhau rất muộn. Dương nghe được tiếng cửa đóng lại, liền nhắm mắt giả vờ như mình đã ngủ say. Chi đi lại gần kiểm tra xem Dương đã ngủ chưa, thấy Dương có vẻ đang ngủ say liền cởi bỏ áo khoác của mình...

- Sao phòng này không có giường phụ cho người nhà nằm nhỉ??

Chi hỏi thầm một mình khi không thấy giường phụ đâu cả...

- Có lẽ nằm ghế sofa vậy. Dương ơi là Dương, đừng bị thương như vậy nữa nhé!

Chi quay lại nhìn Dương một cái rồi nói những lời tâm tình thì thầm cho mình cô nghe, nhưng thực tế Dương cũng nghe được câu nói đó.

Một lúc sau, khi Chi chìm vào giấc ngủ, Dương mới ngóc đầu dậy. Dương cũng đi lại gần kiểm tra xem Chi đã đi ngủ chưa...

- Chị Chi... chị Chi?

Cô gọi thì thầm, nhưng có vẻ như Chi đã ngủ say. Dương cầm điện thoại ra khỏi phòng bệnh của cô, liền bấm máy gọi điện cho ai đó...

“Alo Dương à? Có vấn đề gì à em?”

Hoài Nam ngay lập tức bắt máy. Giờ này Dương tin chắc Hoài Nam chưa có ngủ nên cô liền gọi điện.

“Anh Nam, em có chuyện muốn nói!”

Dương cắn môi dưới. Cô thực sự không biết quyết định của mình như thế này có đúng không? Rồi hàng loạt suy nghĩ của cô ập tới. Cô ong đầu muốn nổ tung luôn chỉ vì những suy nghĩ quá trái ngược nhau. Liệu cô làm thế này có ích kỷ không? Cô làm điều này vì cô ghen tức hay là cô suy nghĩ cho Chi đây? Trước giờ cô chưa bao giờ có chút suy nghĩ gì về việc giận Chi, nhưng giờ thì khác, cô đang cực giận, thậm chí là chán ghét những gì diễn ra xung quanh Chi và Trúc. Với cô, Chi là một cô gái không bình thường, và không xứng với Trúc. Từ khi nào cô lại biến thành một người em gái vô cùng ích kỷ như thế này?

“Em còn ở đó không Dương? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Hoài Nam đợi mãi không thấy em gái mình trả lời liền tiếp đưa ra câu hỏi không ngừng nghỉ!

“À... em đây. Chỉ là đang suy nghĩ lung tung thôi. Có người ... hỏi em về Mạnh!”

Dương khẽ nói. Khi nói, cô cũng liếc quanh nhìn xem có ai ở đó không vì cô nghe thấy tiếng sột soạt lạ thường, nhưng rồi cô nhìn thấy ở phía dưới bảo vệ đang cố che bạt cho vài chiếc ô tô gửi lại qua đêm tại bệnh viện. Bấy giờ cũng muộn rồi, cũng do cô và Nam đang nói chuyện nhạy cảm quá.

“Hả? Ai lại hỏi câu hỏi ngu ngốc như vậy?”

Hoài Nam giật mình khi nghe câu nói của Dương. Không lẽ có ai đó tò mò về Mạnh sao? Người đầu mà sống buồn cười vậy?

Sự việc liên quan đến Mạnh, vẫn là một ẩn số chưa thể hiểu rõ được.

“Anh nhớ người lần trước cãi nhau với chị Chi, và anh ở công ty rồi bị ngộ độc không?”

Dương cố gắng tìm một sự kiện nào đó khiến Hoài Nam đặc biệt nhớ về Trúc.

“À, cái cô tomboy gan to đẩy hả? Cô ta vẫn chưa biết chuyện sao?”

Hoài Nam ngay lập tức nhớ ra. Đúng vậy, ấn tượng mạnh mẽ của Hoài Nam về Trúc là sự gan lì không cần biết đúng sai hay hậu quả của câu nói, điều đó khiến Hoài Nam có suy nghĩ tiêu cực về Trúc, nói đúng hơn là không ưa.

“Vâng, là người đó hỏi về Mạnh, và em không biết trả lời như thế nào?”

Dương đúng là gặp khó khăn trong việc bị hỏi về Mạnh, thay vào đó sao Trúc không hỏi Chi để mà giận hờn Chi? Cuối cùng người bị giận lại là Dương.

“Mạnh mất cũng hơn 2 năm rồi. Anh tưởng người trong công ty Chi phải biết cả rồi chứ? Ba đã sang công ty và làm việc, rồi nói họ không được nhắc tới Mạnh trước mặt cái Chi nhà mình, sao công ty bên đó vẫn có người ngu ngốc như vậy?”

Hoài Nam lo lắng nói với Dương.

“Người đó tên là Trúc. Trúc mới đến, và Trúc cũng yêu chị Chi nhà mình. Anh ... nên tìm cách giải quyết chuyện đó, thực sự, em rất khó xử khi Trúc tìm hiểu về Chi như vậy!”

Dương khai thật với Hoài Nam. Cô không cần quan tâm thực sự rằng Trúc có yêu Chi hay không, nhưng biểu hiện của họ khiến cô khó chịu. Và hơn nữa, cô hiểu rõ, Hoài Nam là một người sống cực đoan, anh rất kì thị người đồng tính và sẵn sàng dở trò đồi bại nhất với những kẻ đồng tính làm phiền cuộc sống của anh ấy. Với Hoài Nam, Chi và cô đều là một phần quan trọng trong cuộc sống.

“Anh luôn ghét con nhãi ranh ấy mà. Nam không ra nam, nữ cũng chẳng ra nữ. Nó nên biết thân biết phận chứ! Em để đó anh sẽ giải quyết!”

Hoài Nam giận dữ cúp máy. Dương thấy biểu hiện như vậy đủ hiểu Hoài Nam đang nổi điên cỡ nào rồi, cô tạm thời hài lòng. Nhưng rồi tâm trạng cô lại rối bởi một lần nữa.

Cô thừa hiểu Hoài Nam kì thị người đồng tính tới cỡ nào. Anh còn dùng những từ ngữ miệt thị để thể hiện sự ghét bỏ của anh đối với thế giới người đồng tính. Cô làm vậy liệu có thực sự tốt cho Chi? Hay chỉ là một cách hăm dọa Trúc? Cô yêu Trúc mà! Cô yêu Trúc không quá sâu đậm, nhưng tình cảm đơn phương của cô đã đủ lớn để nảy sinh lòng ghen tức.

Là Trúc sai!

Mạnh đã chết, anh ta chết cách đây hai năm rồi. Người ta nói anh ta gặp áp lực, và cả ba bố con đã gặp tai nạn xe cộ nghiêm trọng trong phút giây anh ta lái xe lơ đãng. Và điều khiến Dương cũng đau xót hộ Chi, là Dương cũng cảm nhận được lúc đó chị gái cô bắt đầu yêu anh ta sâu nặng. Để rồi khi nhận thông báo đến bệnh viện nhận xác ba người về, Chi dường như gục ngã và bắt đầu đổ bệnh.

Mới đầu chị ấy nhận thức được, chồng và hai đứa con của mình đã chết. Chị ấy nhận thức được dù chị ấy và Mạnh thuở đầu chỉ đến với nhau vì tiền, vì mối quan hệ hai bên gia đình, vì ông của Chi và ông của Mạnh năm xưa đi kháng chiến đã thề sẽ cho hai đứa cháu cưới nhau nhưng hai đứa con thì khác, hai đứa con chị đã mang nặng đẻ đau, hai đứa con chị ấy hết mực yêu thương. Và Dương cũng yêu hai đứa trẻ ấy. Nhưng ông trời cũng lấy đi tất cả của Chi.

Dần dần, Chi không nhận thức được nữa. Dương còn nhớ khoảng thời gian ấy, Chi đã hôn mê rất lâu, chị ấy sock quá mà ngất đi ngay giữa đám tang không tiếng kèn của hai linh hồn trẻ thơ và người chồng của mình. Chị ấy đã khóc lịm đi và ngất. Các bác sĩ đã kết luận Chi bị hôn mê lâu dài, còn nguyên nhân thì họ cũng nói hiếm trường hợp bị sock mà ngất lâu như vậy. Nhưng khi Chi tỉnh lại, mọi thứ với Dương như là ác mộng vậy!

Chi không biết rằng Mạnh đã chết, Chi không nhận thức được rằng hai đứa con của cô đã qua đời. Dương cảm thấy ngôi nhà mình thật lạnh lẽo, cảm giác như Mạnh, Linh, Đan vẫn còn tồn tại ở đây khi Chi vẫn có thể trò chuyện với họ còn cô thì không. Các bác sĩ tâm lý kết luận Chi đã mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt ở mức độ nặng nhất.

Chi vẫn sinh hoạt, vẫn sống bình thường như bao người, ít ai nhận ra Chi bị tâm thần bởi phong thái của chị ấy không giống như người bị tâm thần. Trong mắt Chi, Mạnh, Linh, Đan vẫn tồn tại. Thế nhưng ở chung với Chi, Dương mới thấy hoảng sợ và dần phải đóng kịch theo chị ấy. Dương phải giả vờ mọi thứ, kể cả bố mẹ và Hoài Nam cũng phải giả vờ khi Chi hỏi về Mạnh, về hai đứa con. Sáng ra, phải chuẩn bị ba cái bát để vào bồn rửa, việc tiếp theo là tắt báo thức của Chi, Dương đã duy trì điều đó suốt hai năm nay...

Dương yêu Trúc, nhưng sao có thể trùng hợp tới mức ở công ty không ai nói cho Trúc sự thật về Mạnh? Và sao có thể kinh ngạc tới mức Trúc là một bác sĩ tâm lý giỏi giang nhưng không thể nhận ra mình đang đi cạnh một bệnh nhân tâm thần phân liệt nặng như vậy chứ? Vì danh dự của Chi, gia đình cô đã tìm cách

giữ kín mọi chuyện, nếu như không ai nhắc đến Mạnh và hai đứa trẻ, thì Chi cũng không nhắc tới. Và sự thật hiển nhiên, trong công ty, không ai ngoài Trúc muốn hỏi Chi về gia đình của Chi. Người ta biết rõ nếu như hỏi thì sẽ bị một ông anh chơi bời của Chi đến làm phiền, thật không muốn động tới.

Trúc nên biết rõ điều đó, thay vì làm khó Dương.

Trúc nên biết rõ điều đó, và đừng làm Dương cảm thấy khó chịu tới rùng mình như vậy.

“Tại sao? Tại sao mọi người phải khiến tôi cảm thấy tức giận muốn điên lên như vậy? Tại sao mọi người luôn phải lấy đi những thứ thuộc về tôi?”

Dương nắm chặt điện thoại trong cánh tay còn lại, nước mắt vô thức rơi.

Dương phẫu thuật tay xong, hơn một tháng sau mới có thể đi làm lại và phải hơn ba tháng sau mới được ăn uống bình thường. Trong thời gian Dương nằm bệnh viện, người tới thăm cô nhiều nhất không phải là Trúc, mà là Long, người em của Chi trong bệnh viện. Long là người tốt, Long muốn Dương bớt buồn tủi nên thường tìm những bộ truyện hay và gửi cho Dương đọc. Nhưng cái cách cư xử này từ thời nào rồi chứ? Mỗi lần nói chuyện với Long dù qua điện thoại hay là trực tiếp, Dương đều muốn hỏi về Trúc ở công ty như thế nào, liệu Trúc ăn uống có ổn hay không...

Nhưng Trúc chỉ đến thăm Dương được hai đến ba lần sau đó, thỉnh thoảng nhắn tin hỏi thăm Dương, chỉ có như vậy thôi mà mỗi lần nhận được sự quan tâm ít ỏi đó Dương cũng thấy dao động nặng nề.

...

Trúc đi làm về như thường lệ, rồi lại đối mặt với căn phòng cô đơn và cái ti vi làm bạn. Nhiều khi Trúc tự hỏi tại sao dạo này Dương luôn dùng những lời lẽ phức tạp dành cho Trúc, không lẽ Dương ép Trúc phải nói thẳng ra một điều là đừng làm Trúc khó xử? Không ai muốn làm thế cả nhưng có vẻ như người đang tạo bầu không khí căng thẳng lại là Dương.

Ngày sinh nhật Trúc, sáng sớm mở mắt ra là tin nhắn chúc mừng sinh nhật từ mẹ, còn lại thì không có ai... có lẽ do Trúc chưa chịu chia sẻ thì phải

- Chi này, hôm nay sinh nhật Trúc... đi ăn đâu đó được không? - Trúc hỏi Chi sau khi gặp nhau ở công ty.

Chi nghe thấy hôm nay là sinh nhật Trúc cũng giật mình. Mang tiếng là bạn thân nhưng vì ngày nào cũng gặp Trúc nên cô không còn tò mò về Trúc nhiều như đợt mới quen nữa. Cô cảm thấy có lỗi khi không biết hôm nay là sinh nhật Trúc.

- Cho Chi xin lỗi được không? Do Chi không tìm hiểu về Trúc nhiều, Chi nghĩ ngày nào cũng gặp và nói chuyện với Trúc là được rồi nên không biết hôm nay là sinh nhật Trúc!

Chi nhìn nhận sự việc theo cách trưởng thành hơn. Cô nghĩ cô đúng là có lỗi, nên cô sẽ xin lỗi Trúc thay vì làm ngơ đi. Cô biết Trúc ở ngoài này cô đơn, nên Trúc đương nhiên sẽ buồn và thấy thất vọng rồi.

- Không sao, không cần thấy nặng nề, chỉ cần hôm nay đi ăn với Trúc là được!

Trúc vui vẻ nhận lời xin lỗi của Chi.

- Được. Hôm nay Chi sẽ đi chơi xuyên đêm với Trúc... Ok không? - Chi ra vẻ thư giãn giống như một cô nàng nổi loạn chuẩn bị tinh thần hòa mình vào bữa party của trường học vậy.

Rồi cả hai lại như mọi ngày, lại quàng vai bá cổ nhau đi vào công ty như thường. Người chứng kiến sự việc này nhiều nhất vẫn là Tuấn Anh, đương nhiên Tuấn Anh biết những điều lạ thường về Chi, anh đã từng định nói với Trúc ngay từ đầu khi Trúc vào công ty về Chi. Thế nhưng ai ngờ người xảy ra xung đột đầu tiên với Trúc lại là Chi chứ? Anh nghĩ lúc đó anh nên im lặng để cả hai đứa giảng hòa. Thêm nữa anh tin Trúc là bác sĩ tâm lý, Trúc có thể nhìn nhận ra căn bệnh của Chi chứ? Nhưng có vẻ như, căn bệnh của Chi càng lúc càng nặng, nặng tới nỗi Chi hoàn toàn xem như cuộc sống của cô bé ấy luôn tồn tại người chồng và hai đứa con đã mất. Chi vô tư nói về những người đã khuất như thể họ luôn sống bên cô. Thật tội nghiệp, bệnh nặng như vậy, nếu không theo dõi cả quá trình, nếu không xem xét và biết tới việc Mạnh đã mất thì làm sao Trúc nhận ra được Chi bị chứng tâm thần phân liệt nặng nhất do ảnh hưởng tâm lý chứ? Tuấn Anh cảm thấy thật phiền não, càng lúc anh càng cảm thấy mình có lỗi trong mối quan hệ của Chi và

Trúc ở thời điểm hiện tại!

17. Radio Số 405

Hết giờ làm việc, Trúc liền quay sang hỏi Chi.

- Chi thích đi ăn chỗ nào vậy? - Trúc lần này muốn hỏi ý Chi thay vì mình tự quyết. Thông thường người ta yêu vẫn thường làm thế mà. Trúc hy vọng Chi hiểu được chút thành ý của mình.

- Hơ, sinh nhật Trúc mà, Trúc dẫn đi đâu là tùy ý Trúc chứ. Nhanh lên quyết đi tui đói lắm rồi ấy!

Chi làm nũng. Cô đói thật, cả hai xuống hầm để xe, Chi giao xe cho bác bảo vệ trông vì hôm nay cô đi cùng Trúc. Có vẻ như gia thế nhà Trúc cũng không tệ. Trúc cũng mới 30 tuổi, dù hình dáng của Trúc như thế nào thì cũng đâu chối bỏ được Trúc là một cô gái đầu. 30 tuổi, Trúc chưa thể làm ra được từng ấy tiền để đi chiếc xe xịn như thế này. Hoài Nam nhà cô có muốn đi xe xịn, cũng là do ba cô quá chiều chuộng con trai độc nhất của gia đình thôi. Có lẽ nên tìm hiểu rõ hơn về Trúc mới được.

Cả hai ngồi trên ô tô của Trúc, Chi vô tư bật đài để được nghe những chương trình cô yêu thích, ví dụ như chương trình Thay Lời Muốn Nói chẳng hạn. Thấy Chi loay hoay tìm tần số, Trúc cảm thấy buồn cười. Cô gái này lại có thể thích nghe Radio như người của cách đây 10 năm sao? Nhiều khi Chi cũng có những sở thích thật lạ thường.

”Radio số 405...”

Xin chào quý vị, hôm nay chúng ta đến với chủ đề độc đáo hơn thường ngày một chút. Thông thường, các bạn trẻ hay gửi cho chúng tôi những câu hỏi chung một chủ đề về tình yêu, thường thì là hạnh phúc, đôi khi có chia tay, tất cả câu hỏi đều mang mục đích giải đáp, nhưng hôm nay chúng tôi đặc biệt thay đổi, mục đích của radio số 405 lần này là tìm hiểu... Chúng ta sẽ tìm hiểu về vấn đề Tình yêu với câu hỏi cực kỳ đơn giản của một bạn trẻ yêu cầu được giấu tên gửi tới chương trình: “Có tình yêu để được gì vậy? Có ai đó có thể giải đáp vì sao người ta lại điên cuồng khi yêu, rồi kết quả lại chẳng được gì không? Họ kết hôn và họ ngoại tình. Họ kết hôn và họ ly thân. Đúng là không biết trước được kết quả của một cuộc tình, nhưng sao họ có thể dễ dàng xem thường hôn nhân, dễ dàng ly hôn và ly thân như vậy?”. Câu hỏi của bạn trẻ thật thú vị phải không các bạn...?”

Nghe tới đây cả Trúc và Chi đều chú ý lạ thường. Đó là một vấn đề nhạy cảm mà cả hai đều muốn nghe!

Giọng đọc của phát thanh viên thật trầm ấm, không giống như thể đang giảng bài cho học sinh, mà là như thể đang trò chuyện với người nghe dù không ai trả lời phát thanh viên trừ khi có điện thoại gọi điện trực tiếp tới. Trúc có thể hiểu tại sao cô gái như Chi có thể thích thú nghe radio rồi ...

- Trúc, chuẩn bị nghe này, Quỳnh Anh nói chuyện rất hay đấy! - Chi quay sang giới thiệu với Trúc.

- Phát thanh viên tên là Quỳnh Anh sao?

Trúc nhanh chóng hiểu ý.

- Phải, khóa sau của Chi mà lại đi nghe tay trái đấy! Tạm thời dừng chuyện lát nữa ăn gì đi... Trúc đi lượn vài vòng quanh Hà Nội cho Chi nghe hết chương trình được không?

Chi tỏ vẻ dễ thương hỏi Trúc. Hôm nay là sinh nhật Trúc hay sinh nhật Chi đây?

- Được...! - Dù là sinh nhật ai, Trúc cũng vô tư đồng ý không đòi hỏi gì những vấn đề Chi yêu cầu.

“Hà Nội hôm nay sẽ mưa, thật thích hợp với tâm trạng của những bạn trẻ muốn nghe về chủ đề Chúng ta cần tình yêu. Bản thân Quỳnh Anh cũng thấy vấn đề đó thật phức tạp. Trước tiên Quỳnh Anh xin trả lời về vấn đề hôn nhân gia đình. Thực ra, vấn đề kết hôn và hôn nhân hạnh phúc gia đình, không ai có thể trả lời được. Kết quả để có được hạnh phúc, cả hai đều phải can đảm trải qua rất nhiều sóng gió. Nhưng bản thân Quỳnh Anh nghĩ, nhiều khi người đàn ông ngoại tình không hẳn do anh ta có lỗi. Vấn đề ngoại tình

mà câu hỏi của bạn gửi tới chương trình mang ý nghĩa xem thường tình yêu và hôn nhân gia đình. Nhưng có bao giờ người phụ nữ tự hỏi bản thân mình làm gì khiến chồng đi ngoại tình? Nếu chúng ta cư xử chưa đúng mực, nên tìm cách thay đổi. Nếu chúng ta quá xem thường việc nhan sắc khi ở nhà, đó là quan niệm sai lầm cho chị em phụ nữ rồi. Còn người phụ nữ ngoại tình, có rất nhiều lý do, trái tim người phụ nữ theo Quỳnh Anh nghĩ... luôn tìm đến tình yêu và sự ngọt ngào. Và người đàn ông hay phụ nữ khi khao khát tìm đến việc ngoại tình, có lẽ là họ tìm tình yêu. Quỳnh Anh chưa có gia đình, nên Quỳnh Anh có thể chưa hiểu hết về hôn nhân gia đình. Nhưng Quỳnh Anh hy vọng các bạn đã có gia đình, nên hướng về tình yêu ngọt ngào đã có mãi mãi thay vì luôn phải khao khát đi tìm tình yêu từ nơi khác. Con người cần tình yêu, đó chính là nguồn gốc của mọi chuyện. Họ có thể xem thường hôn nhân gia đình, có thể ngay từ đầu họ đã không yêu nhau... hoặc trong cuộc sống không thể tìm thấy tình yêu...”

Nghe tới đó, đột nhiên tâm trạng của Chi thay đổi rõ rệt. Quỳnh Anh nói về hôn nhân gia đình, và cô đang gặp stress về hôn nhân gia đình. Cô đang tự hỏi, và luôn tự hỏi suốt thời gian gần đây, về tình yêu giữa cô và Mạnh. Mạnh đi làm nhiều quá, cô từng ích kỷ nghĩ rằng Mạnh xem nhà là chốn dừng chân, nhưng cô đã học cách cảm thông cho Mạnh. Nhưng khi nghe radio, cô lại tự hỏi bản thân thêm lần nữa... thực ra hôn nhân giữa cô và Mạnh có phải là do tình yêu mang tới không mà cô mong đợi?

“Các bạn biết không, nơi mà các bạn đang ở chính là thiên đường. Tự do, tự tại, làm mọi điều bạn thích trong chính căn nhà của mình. Hãy mau dùng điện thoại gọi cho người mà bạn yêu, để bảo họ đến chỗ của bạn đi. Vì ở bên cạnh người mà mình yêu là một cách dễ nhất tìm thấy hạnh phúc trong thiên đường mà. Vậy, cách dễ nhất là gì nhỉ? Đó là tự thân bạn tìm tới người mình yêu đó. Nếu bạn đi, thì nơi đó cũng sẽ trở thành thiên đường. Bởi vì bạn, tự bạn cũng có thể tạo nên thiên đường cho mình mà. Còn 6 tiếng nữa kể kết thúc ngày hôm nay, sẽ là đủ để bạn biến đêm nay thành một đêm đặc biệt, phải không? Đó là tình yêu mà, không thể nói hết về tình yêu, và không thể miêu tả thành lời con người chúng ta cần tình yêu như thế nào đúng không? ...”

Trúc nghe theo lời Quỳnh Anh, đầu cũng cảm giác như được thông suốt nhiều điều về tình yêu, và cái thiên đường mà Quỳnh Anh nhắc tới.

- Con nhỏ này nói nghe hay nhỉ? - Trúc thuận ý hỏi Chi, nhưng nhìn sang thấy Chi đang chăm chú đợi Quỳnh Anh nói tiếp tới nỗi không thềm để ý Trúc đang nói gì nữa. Không lẽ Chi để tâm tới hôn nhân gia đình? Và để tâm tới vấn đề mà Quỳnh Anh đang nói?

“Liệu bạn gửi câu hỏi cho chương trình có là một người lãng mạn không? Quỳnh Anh xin được kể một tình huống thú vị cho bạn nghe... hai bạn ở chung một ký túc xá, chung ý tưởng, chung đề tài dự án, nhưng đến lúc bế tắc, một người ngẩng nhìn mặt đất lạnh lẽo, một người ngẩng nhìn bầu trời ngoài kia để tìm chút thư giãn cho chính mình... theo bạn, bạn sẽ chọn cách nào? Hy vọng bạn sẽ tìm được câu trả lời thỏa đáng nhất cho bạn nhé...! Radio số 405 xin được kết thúc và gửi tặng bạn bài hát Teleport Me! Quỳnh Anh xin chào mọi người và hẹn mọi người ở radio số tiếp!”

Radio kết thúc và tiếng nhạc vang lên. Giai điệu bài hát cũng không quá buồn, nhưng nhạc vui vẻ thì không. Tiếng nhạc này khiến Chi suy nghĩ thật nhiều về hôn nhân gia đình, cô thực sự muốn nhắc điện thoại lên để gọi cho Mạnh, thế nhưng cô lại thôi. Hôm nay là sinh nhật Trúc và cô đã hứa sẽ ở bên Trúc trọn ngày rồi. Đột ngột Chi có điện thoại.

“Alo?”

“Chi à, hôm nay, anh không về được, anh đem hai đứa trẻ sang nhà mẹ rồi!”

“Oh...vậy sao? Anh bận việc công ty à?”

“Không. Hôm nay anh đi có việc với bạn. Đám bạn cũ ấy mà!”

“Uhm. Cám ơn anh. Em hôm nay đi với bạn, hẹn anh ngày mai nhé!”

Chi cúp máy. Nhưng Trúc thì thấy lạ thường. Chi có điện thoại sao? Sao Trúc không nhìn thấy màn hình điện thoại hiển thị gì nhỉ? Có lẽ do Trúc lái xe không để ý hết được thôi.

- Mạnh gọi sao? - Trúc nghĩ chuyện để nói.

- Ủ...anh ấy nói đêm nay không về!

Chi có vẻ phiền não.

- Hay ở bên nhà Trúc chơi? Chi hứa rồi mà?

Trúc tìm có không nhèo.

- Ok, để nói với Dương hôm nay Chi không về...

Cả hai chọn một nhà hàng để ăn, vì tính Trúc không thích những nơi quá ồn ào nên họ chọn phòng ăn riêng, mà buồn cười ở chỗ sinh nhật Trúc và ăn toàn những món Chi thích chứ không phải những món Trúc thích. Thế nhưng Trúc để ý thấy được Chi không vui kể từ lúc nghe radio. Nếu không cho Chi nghe thì bất lịch sự, nhưng Chi nghe rồi Chi buồn thì Trúc có vui nổi không?

- Chi buồn điều gì sao? - Trúc lên tiếng hỏi trước.

Chi đang cố gắng giả vờ vui vẻ này giờ, nhưng khi nghe Trúc hỏi, cô chững lại ngay lập tức. Cô gật đầu một cách chậm rãi, cô không thể giấu Trúc điều gì.

- Về gia đình? - Trúc nhẹ nhàng hỏi.

Chi cũng gật đầu. Cô nghĩ cô nên rãi bày với Trúc.

- Trúc biết không, Chi nghĩ ... Chi hết tình cảm với Mạnh rồi, cuộc sống như thế gồng mình về hai đứa con! Thật chán nản và chẳng có gì thú vị với cuộc sống này.

Chi uống một ngụm bia lớn.

- Điều bây giờ Chi muốn làm nhất là gì?

Trúc gấp miếng thịt được nướng kỹ vào bát Chi.

- Hôm nay là sinh nhật Trúc. Không phải Chi mới là người nên hỏi câu hỏi đó sao?

Chi nhăn mặt hỏi lại Trúc, sau đó cho miếng thịt ấy vào miệng.

- Nhưng Chi không nhớ radio nói gì à? Họ nói nên làm điều gì đó cho khoảng thời gian cuối ngày hôm nay trở nên đặc biệt hơn mà. Chi đang buồn, Trúc cũng chẳng vui được. 29 cái sinh nhật rồi mà. Có phải lần đầu đầu.

Trúc nói một cách thẳng thắn. Chi không nghĩ Trúc cũng nhập tâm vào chương trình radio khi này. Nhưng với Trúc, Trúc không hiểu sao Trúc lại thấy phấn khởi hơn khi Chi nói về gia đình như vậy.

- Chi... nếu làm theo ý Chi, người Trúc đang theo đuổi thì sao? - Chi vội nghĩ tới lần trước Trúc từng nói Trúc đã có đối tượng để theo đuổi.

- Hừm... có người để theo đuổi là một chuyện. Nhưng Chi là người ở bên Trúc hôm nay, là chuyện quan trọng hơn. Vậy nên Chi nói đi...

Thấy Trúc chẳng có vẻ gì là quan trọng chuyện người yêu của mình nên Chi cũng tự nhiên hơn. Đúng, cô nhìn đồng hồ, chỉ còn hơn 3 giờ đồng hồ nữa để cô có thể biến cuộc vui ngày hôm nay đặc biệt hơn.

- Vậy... Chi muốn đi khiêu vũ...

Chi mạnh dạn nói với Trúc.

18. Yêu

Nghe lời Chi đề nghị, Trúc cũng suy nghĩ đắn đo. Chi biết khiêu vũ sao? Mà Chi biết thì cũng tẻ nhạt, Trúc đâu biết khiêu vũ, chỉ sợ, làm những điều lố bịch trước mặt người mình yêu thì không thể tưởng tượng nổi hình ảnh của Trúc lúc đó như thế nào!

- Sao... không đồng ý à? - Chi cười hồn nhiên trước mắt Trúc.

Chi có vẻ hơi ngơ ngẩn một chút. Hay là Chi đang không ổn?

- Chi uống bao nhiêu cốc bia rồi? - Trúc không thể ước chừng được vì họ gọi bia tươi để uống và nhà hàng phục vụ cả vại bia tươi to dùng bên cạnh, Trúc biết tửu lượng của mình kém nên uống rất hạn chế nhưng nãy giờ bị cuốn theo vòng suy nghĩ của Chi nên cũng không rõ được Chi thực sự uống bao nhiêu bia rồi.

- Gì chứ... 5 cốc này nhằm nhò gì. Có đi không nào? Ngượng thì về nhà Trúc bật nhạc lên cho Chi nhảy cùng...

Chi vô tư nói lớn.

“Oh my god... cô ấy say rồi!”, Trúc đầu đầu suy nghĩ, mau chóng gọi phục vụ thanh toán tiền và đưa Chi rời khỏi đây. Trúc không muốn Chi uống thêm nữa. Chi có thể tỉnh táo với 5 cốc bia là điều may mắn rồi. Tạm thời mới là mức không kiểm chế được thôi, chứ nếu uống hơn thì thiệt hại ai gánh đây?

Trúc đỡ Chi vào ô tô, nhanh chóng lái xe về nhà mình. Chắc Chi đã thông báo với gia đình cô ấy rằng đêm nay sẽ vui chơi không về. Ai mà nghĩ Chi sẽ say và nói nhảm nhí như thế này chứ. Nếu đưa Chi về, cô ấy tức giận mà nói luyên thuyên, Trúc chỉ sợ ảnh hưởng tới hạnh phúc gia đình của Chi. Trúc mặc kệ Mạnh có ở nhà hay không, nhưng những điều tồi tệ đó hai đứa trẻ không nên nghe được.

- Trúc, Trúc có biết Chi khổ sở tới mức nào không?

Đột nhiên Chi lên tiếng khiến Trúc giật mình.

- Nhìn cuộc sống Chi như thế, chắc có. Nhưng Trúc không rõ Chi đã khổ như thế nào!

Trúc chọn cách trả lời để Chi có thể giải bày tâm sự dễ dàng hơn.

- Ủ, vì Trúc đâu có nghĩ cô gái như Chi bị chồng đối xử lạnh nhạt đâu cơ chứ. Mới đầu anh ấy đâu có như thế... nhưng hơn hai năm nay, anh ấy bận việc, rồi có bữa không thèm về... dù Chi học cách chấp nhận, nhưng làm sao để Chi chịu đựng cô đơn mãi được.

Chi khóc, nước mắt Chi đang lăn dài trên má. Trúc nhìn thấy, cũng đau lòng không kém, thật muốn đưa tay lên ôm Chi vào lòng, rồi lau đi dòng nước mắt ấy.

- Trước kia hai người yêu nhau như thế nào vậy? - Trúc hỏi dò.

- Trúc nghĩ hôn nhân vì tiền, sẽ vui lắm sao? Mạnh và Chi đều không có tình cảm dành cho nhau. Nhưng Chi, Chi vì cha mẹ, vì Dương mà phải chịu đựng. Trúc có biết quan hệ xác thịt với người mình không yêu, hơn mình gần chục tuổi, nó đáng sợ lắm không. Nỗi đau đớn đó Chi âm thầm giữ trong lòng, rồi anh ta quá dối tử tế, Chi không biết mình bắt đầu yêu anh ta như thế nào, nhưng Chi tin nó là chân thành. Còn giờ thì hết rồi... Chi muốn được tự do... nhưng không... Chi còn cái Linh, cái Đan nữa...

Chi nói một thôi một hồi. Nhưng vấn đề chủ chốt Trúc nghe được, là vì Dương. Sao lại vì Dương mà kết hôn?

- Sao việc Chi kết hôn còn liên quan tới Dương? Trúc tưởng nó chỉ liên quan tới gia đình hai bên chứ?

Trúc hỏi lại.

- Ban đầu, ba mẹ không nỡ gả Chi đi, họ nói sẽ gả Dương, Trúc thấy đó. Dương ngoan ngoãn, hiền lành, xinh đẹp, con bé luôn làm mọi điều ba mẹ muốn. Nhưng con bé không phải quá đáng thương sao? Nó bị bỏ rơi ở lề đường, rồi giờ hôn nhân cả đời cũng bị đẩy đi như vậy sao? Không, Chi không chấp nhận, Chi tự đồng ý kết hôn thay vì để Dương thực hiện điều đáng sợ đó. Chi có đủ yêu thương từ ba mẹ, chỉ là cuộc hôn nhân thôi mà.

Chi nói một cách yếu ớt và nhỏ dần đi. Hóa ra người phải lấy Mạnh là Dương sao? Hóa ra Chi là người đã phản đối chuyện vô lý ấy và nhận lấy sự vô lý về mình? Nhưng Chi ơi, Chi không biết, Trúc không nhận ra căn bệnh của Chi đã thực sự nặng lên từ khi Chi gặp Trúc.

Chi càng dành tình cảm cho Trúc, Chi càng nghĩ nhiều và ảo ảnh về Mạnh, hai đứa con sẽ xuất hiện trước mắt Chi càng nhiều. Đó là triệu chứng của những người mắc căn bệnh tâm thần phân liệt mức độ nặng nhất như Chi. Vô phương cứu chữa, chỉ có thể tự bệnh nhân cứu lấy mình.

- Được rồi, Trúc hiểu rồi. Chúng ta nói về chủ đề khác đi... đường còn dài, vẫn còn nhiều chuyện để nói mà...

Trúc cảm thấy khó xử quá, không biết nên nói như thế nào về câu chuyện của hai chị em. Tốt nhất nên im lặng vì Dương có lẽ không biết điều đó, Dương luôn thân thiết với Chi, có lẽ Chi không nỡ để con bé biết. Càng nghe càng thấy Chi nhân hậu tới mức nào.

- Trúc nói về người yêu Trúc đi.

Chi cũng tò mò. Cô luôn muốn hỏi Trúc, nhưng một lần Trúc trả lời nửa kín nửa mở nên cô không muốn hỏi sâu. Nhưng giờ cô đã thổ lộ hết, Trúc mà không nói cô sẽ giận ngay.

- Người yêu Trúc à? Tóc nhuộm màu nâu, sống mũi cao, đôi mắt to tròn, cái miệng đáng yêu cực kỳ, dáng vóc hơi nhỏ con, hơi gầy, mà ăn nhiều nữa. Cô ấy ... luôn nói những điều trái ngược với trái tim cô ấy. Nhưng với Trúc cô ấy thật hoàn hảo vì cô ấy rất ấm áp và nhân hậu.

Trúc đang tả Chi. Trúc hy vọng phần nào Chi sẽ nhận ra con người mình qua từng câu nói của Trúc. Thế nhưng, Chi không thể nhận ra Trúc đang tả mình, mà Chi đang cố hình dung ra cô gái mà Trúc tả.

- Khó nghĩ quá, lời miêu tả của Trúc chung chung như vậy không luận ra nổi. Hôm nào cho Chi gặp được không?

Chi lên tiếng nói. Có lẽ hôm nay do Chi ngà ngà say nên không kiểm soát được nữa. Cô tò mò về cô gái đó, nhưng cô không vui khi Trúc có vẻ hạnh phúc khi miêu tả cô ta.

- Được, tất nhiên Chi sẽ gặp, gặp rồi thì phải gặp thường xuyên đấy!

Trúc mỉm cười. Có nên hay không? Trúc là bác sĩ “đang yêu” gốc gác. Trúc có thể biết được rằng lúc Chi đang yếu mềm như thế này, chỉ cần một bàn tay đưa ra, Chi sẽ lập tức bám lấy không cần lý do. Tình trạng cô đơn của Chi cũng hơn hai năm rồi. Trúc muốn thổ lộ lòng mình, thế nhưng... Trúc cũng sợ không được làm bạn với Chi như thế này nữa.

Về tới nhà, Chi quên bém đi vụ mình đòi Trúc khiêu vũ hay nhảy nhót gì đấy mà nằm hằn ra giường ngủ của Trúc. Rồi Chi tự hỏi có phải mình đang “phê” không? 5 cốc bia không khiến cô say được, nhưng nó đã khiến cô mất kiểm soát một chút. Chi nghe thấy tiếng nói chuyện điện thoại từ bên ngoài.

”Thế mà giờ này vẫn chưa ngủ hả?

Trời đất ơi, tao đi ăn với đồng nghiệp đó. Hối thật chứ còn 1 tiếng nữa mới hết ngày, mà hôm nay chưa tắm, ăn uống không đủ chất nên mới nói chuyện như vậy với tao phải không?

Hừm, tuân lệnh, nhưng tao mới tụt 2 cân đó...

Được... được, tao nghĩ tao sẽ làm...

Mày, yêu mày nhất”

Là tiếng Trúc nói chuyện với bạn. Trúc nói chuyện với Nhi, cô bạn thân của Trúc đang sinh sống trong Đà Nẵng. Nhi gọi điện đến chúc mừng sinh nhật Trúc, và hẹn đến Tết sẽ gặp vì Nhi cùng chồng sẽ về quê nội. Trúc đi vào phòng thấy Chi đang cuộn chăn của mình, mở to mắt nhìn mình nữa.

- Này, người Chi toàn mùi bia, sao leo lên giường Trúc nằm vậy?

Trúc là chúa yêu sạch sẽ mà. Sống một mình mà căn nhà sạch bong như thế này, không có lấy một hạt bụi khiến lòng bàn chân khó chịu nữa.

- Đối xử với Chi như vậy sao? Trúc... mới nói chuyện với ai đó?

Chi bỏ qua việc Trúc chê bai mình, cô bận tâm tới người Trúc mới nói chuyện. Cô hôm nay táo bạo hơn mọi ngày.

- Nói chuyện với bạn! Chi xuống ngay, ra ghế sofa lớn mà ngủ...

Trúc vẫn quan tâm cái giường hơn cô? Trúc nổi cáu với cô sau khi nói chuyện điện thoại?

Chi đang rối bởi suy nghĩ, hôm nay Chi say, Chi không giấu được mình nữa rồi. Cô dồn dập những suy nghĩ đó, liền ngồi dậy, bực tức đi ra khỏi phòng.

- Chi, giận à? - Trúc nhìn thấy biểu hiện không tốt từ Chi, liền đi theo hỏi.

- Trúc bảo Chi rời khỏi giường, Chi đang ra ghế sofa theo lệnh Trúc đây! - Chi không rõ tông giọng của cô như thế nào nữa. Cô chỉ biết cô đang nói to hơn bình thường.

Trúc tuy có gấp, nhưng không nghĩ Chi giận mình, liền bình thần thay đồ ngủ, và kiểm đồ cho Chi mặc. Đang mùa đông lạnh buốt, tối đêm không tốt nên Trúc không quan trọng việc đó.

Đợi hơn 20 phút không thấy Trúc ra, không lẽ là bắt Chi ngủ ở sofa thật?

Ôi bạn thân, thân ái với nhau quá đấy!

Trúc đi ra phòng khách, thấy một cô ngốc đang ngồi khoanh tay nhíu mày nhìn ra cửa sổ ngấm nhìn gì thì không rõ mà thấy buồn cười. Khi này ở trên ô tô, còn ỉ ôi khóc lóc, giờ về tới nhà là giận hờn, Chi lúc say thú vị phết.

- Quần áo này, thay đi rồi về phòng ngủ. Trúc ngủ ghế sofa.

Trúc lịch sự nói. Vì đơn giản muốn leo lên giường đó lắm, nhưng Chi vẫn quan trọng hơn.

- Bộ chưa ngủ chung sao? Đi vào phòng đi, cho Chi hết giận Trúc đã rồi đi ngủ sau!

Chi nói mà không thèm nhìn mặt Trúc nữa. Cô không thèm quan tâm bộ quần áo mà Trúc để cạnh bên mình. Con người Trúc thực sự vô tâm như thế à? Cô đang giận đó, mà không nói được lời an ủi sao? Nhưng Chi ơi, mày đang nghĩ gì vậy? Sao mày nghĩ ngợi như thế mày đã yêu Trúc vậy?

- Sao lại giận? Tìm kiếm đồ cho cũng bị giận hả? Vậy hết giận thì vào nhé?

Trúc nói đùa, nhưng mới dứt lời thì nhận luôn cái lườm sắc nét từ Chi. Trúc nghĩ Trúc nên rút lời về ánh mắt to tròn dễ thương mà Trúc tả khi này.

- Được rồi được rồi. Trúc xin lỗi vì đã quá lời. Mời Chi về giường ngủ ă. Chi có biết còn chưa đầy 40 nữa là sang ngày mới không? Ngủ đi mai còn đi làm nữa.

Trúc hạ mình xin lỗi dù Trúc không sai.

- Khi này nói chuyện được với bạn gái là liền trở mặt quát tôi. Đồ bạn đều!

Chi bực bội cầm đồng quần áo lên chuẩn bị đi thay. Tạm thời nhẹ lòng đi một chút khi nhận được lời xin lỗi.

- Bạn gái nào? Đó là bạn thân Trúc, cô ấy có gia đình rồi mà.

Trúc giải thích ngay lập tức. Bước chân Chi đi cũng chậm lại để nghe rõ từng lời giải thích của Trúc. Ra là bạn thân, chỉ là bạn thân thôi.

Chi thay đồ xong xuôi, vội vàng leo lên chăn vì mệt. Nhưng Trúc vẫn chưa chịu vào, lại hành hạ cô rời khỏi chăn ấm ra ngoài phòng khách thỉnh vào phòng. Nhưng khi ra đến nơi, Chi nhìn thấy một cảnh thương tâm hơn. Trúc đang ngồi ôm mình, ánh mắt vô hồn nhìn xuống mặt đất lạnh lẽo. Trong radio họ nói đây là cách sống tiêu cực mà. Trúc rốt cuộc đang không vui sao?

- Trúc sao vậy? Bật đèn lên chứ? Về phòng với Chi nào?

Một kẻ say ở với một kẻ hay sầu não, đúng là không hết chuyện để nói.

- Hôm nay là sinh nhật Trúc đó. Cho Trúc hưởng thụ tuổi 30 thêm một ít phút nữa.

Trúc buồn bã nói. Sang tuổi 31, Trúc có lẽ... sẽ cô đơn hơn?

- Vì sao lại buồn? - Chi ngồi bên cạnh Trúc, cô say, nên bả đầu dựa đó, dựa vào người Trúc.

Có thể đổ lỗi cho việc say được không vì trái tim Chi muốn gần gũi Trúc nhưng không biết phải nói ra như thế nào?

- Có lẽ là do không được gặp bạn gái đó!

Trúc giải thích. Đúng một phần tâm trạng của Trúc thật.

Trước mắt Trúc là người Trúc yêu, nhưng trên danh nghĩa là bạn bè. Có thể tính là không gặp đi.

- Vậy gọi cô ấy tới. Sinh nhật Trúc mà. Cô ấy nên làm điều đó. Còn chừng 15 phút là hết ngày đó. Trúc không nhớ radio nói gì à? Hãy nhắc điện thoại gọi người đó đến hoặc tự tìm đến người đó đi.

Để nói ra điều này với Chi không dễ. Trái tim Chi gào thét, bảo Chi phải nói rằng Chi yêu Trúc nhưng thân phận của Chi lúc này nào có thể chứ? Gái có chồng có con rồi còn đòi hỏi được yêu thương thì đó là có tội không?

Về thực tế, Chi vô tội. Chi là góa phụ. Nhưng với Chi, như thế là có tội.

- Cô ấy đang ngồi trước mắt Trúc. Cô ấy đang cô đơn mà Trúc không đủ can đảm giúp cô ấy thoát khỏi sự cô đơn ấy!

Trúc mạnh dạn nói. Khoảng không im lặng giữa hai người bắt đầu bùng nổ. “Trúc nói vậy, có hàm ý nói mình ư?”, nhịp tim của Chi đập nhanh hơn. Cô hiện ra muôn vàn câu hỏi, Trúc đã yêu mình? Đã yêu mình lâu chưa? Rồi cô tự hỏi cô, vì sao cô nhận ra cô yêu Trúc. Cô nhận ra cô yêu Trúc, từ lần cô bị trẹo chân, không ai xui khiến, Trúc có thể công cô cả đoạn đường dài. Cô cảm động lắm, nhưng chỉ sợ mình chỉ là bạn và Trúc nhiệt tình giúp đỡ bạn, nên cô nguyện giữ trong lòng những suy nghĩ rồi bởi đó.

- Là Chi? - Chi nhút nhát hỏi lại.

Lần này là Trúc gật đầu. Trúc chọn 15 phút cuối ngày để khiến mọi thứ trở nên đặc biệt hơn với sự lựa chọn mạo hiểm như chơi xổ số: một ăn cả hai ngã về không. Có thể nói ra những lời này, cả hai không là bạn nữa. Nhưng khi nói ra, Trúc hi vọng sẽ nhận được kết quả tốt hơn.

- Trúc chấp nhận người con gái như Chi sao? Chi có chồng, có con rồi!

Chi tự ti về bản thân mình.

- Chi có con Trúc cũng chấp nhận. Chi có chồng thì không. Hai người... đã bỏ quên nhau hơn hai năm rồi. Trúc cũng là con gái giả trai thì sao? Chi có chấp nhận Trúc không? Tình yêu với Trúc cũng không bình thường liệu Chi có sợ không?

Trúc cũng hỏi lại Chi. Cả hai không sợ sệt, không trốn tránh câu hỏi của đối phương, chỉ là im lặng để lựa chọn câu trả lời thích hợp nhất.

Chi không hiểu sao trái tim cô đập càng nhanh hơn, cô như bị ngứa ngáy tâm hồn muốn nổi điên lên được. Cô đã chờ đợi Mạnh, vì Mạnh tuổi thanh xuân của cô cũng không đứng nghĩa như bạn bè trang lứa của cô. Tốt nghiệp đại học năm 23 tuổi. Vội vã kết hôn, mang nặng đẻ đau. Cô đâu thể vui chơi như bao cô gái tuổi xuân khác.

Chi không biết nên trả lời như thế nào về câu hỏi ấy, chỉ biết lúc này, cô muốn hôn Trúc, và cô đã làm thật! Nụ hôn đó được hai phía bồi đắp và cùng nhau hưởng thụ...

19. Kẻ Diên Yêu

Tiếng chuông báo thức vang lên. Chi bắt đầu dụi mắt. Lâu nay cô quen với việc được Dương gọi dậy, không có tiếng chuông báo thức thường xuyên nên khi nghe thấy chuông báo thức liền cảm thấy lạ thường. Hôm nay tiếng chuông từ điện thoại cô hoạt động này! Chi ngây thơ tới độ cho rằng do hôm qua mình tắt nguồn và khởi động lại điện thoại nên tiếng chuông báo thức mới hoạt động mà không hề hay sáng nào cũng có

người tắt đi tiếng chuông báo thức của điện thoại từ lúc 6h sáng. Nhưng điều khiến Chi kinh ngạc hơn nữa... cô và Trúc đang ôm nhau ngủ. Ôm rất chặt chứ không giống như bạn bè ôm nhau nữa.

Thấy Chi cử động... Trúc cũng giật mình tỉnh giấc theo. Trúc cũng gặp phải tình trạng như Chi, đó là không hiểu tại sao, bằng cách nào, lý do gì lại ôm cứng lấy người Chi như thế này.

Cả hai người mở to mắt...nhìn nhau. Sự việc đêm qua là như thế nào nhỉ? Đầu Chi bây giờ choáng váng quá, tới độ không nhớ lại được rõ ràng đêm qua đã có chuyện gì, còn Trúc, Trúc không say, đương nhiên Trúc sẽ nhớ rõ hơn Chi rồi. Họ đã hôn nhau, Chi say khướt nên vừa đi vừa hôn vào tận phòng ngủ. Trúc còn xác định chính xác... không khiêu vũ, không nhảy nhót điên cuồng gì hết, không có vượt quá giới hạn, chỉ là hôn và đi ngủ!

- Chi, Trúc xin lỗi...

Trúc không biết mình đã suy nghĩ gì mà xin lỗi Chi nhưng Trúc nhẹ nhàng gỡ tay ra và tạo khoảng cách với Chi. Chi cũng luống cuống. Đây là biểu hiện của người mới yêu à? “À không, chỉ có mình Trúc thổ lộ, mình không làm gì... à không... mình đã hôn Trúc để trả lời câu nói đó!”. Chi dần dần nhớ lại, cô cảm thấy thật khó xử vào lúc này và gò má liền ửng hồng lên.

- Sao ... phải xin lỗi?

Chi cũng khó lắm mới nói thành lời. Cô không biết cô có đang làm đúng hay không. Nếu mà xem xét thì cô đang là người mắc lỗi, bởi Mạnh đâu có ngoại tình, còn cô, chính xác là cô đã dành tình cảm cho người khác vì quá chán ghét gia đình. Người đàn ông khi ngoại tình thì được xã hội tha thứ cho rằng đó là bản chất của đàn ông chứ không phải anh ta muốn vậy. Nhưng người phụ nữ làm gì được tha thứ dễ dàng như vậy? Là con đàn bà nhơ nhuốc, hoặc là lằng loàn. Xã hội sẽ dành bao nhiêu vốn từ để nói về Chi nếu mối quan hệ này thực sự bại lộ chứ? Cô vẫn muốn nói rõ ràng với Trúc... trong tình trạng tỉnh táo.

- Hừm... vì đã nói những lời vô nghĩa. Chi đừng để tâm những gì hôm qua Trúc nói. Trúc say nên nói vậy đó!

Trúc lấy cớ. Hôm qua Trúc cực kỳ tỉnh táo, và Trúc biết Trúc đã lợi dụng tâm lý yếu đuối của Chi mà kiểm tra tình cảm của Chi. Như thực sự Trúc xin lỗi vì đã lợi dụng giây phút Chi yếu lòng để nói những lời như vậy!

Trúc có thể sử dụng mảnh khoe nghề nghiệp đó để biết được thực sự bệnh nhân đang gặp phải vấn đề gì, nhưng Chi là người Trúc yêu chứ không phải là người để Trúc khám bệnh. Mọi thứ cần được nhìn nhận một cách rõ ràng.

- Trúc đang thấy thiếu tự tin như vậy sao? - Chi cảm giác lạc lõng. Hóa ra Trúc không dám nhận rằng hôm qua Trúc đã nói Trúc yêu Chi. Hóa ra Trúc không đủ can đảm và mọi chuyện giữa họ nhất thiết phải cần tới bia rượu để thúc đẩy nhau sao? Cô tin chắc trái tim mình đã hướng tới Trúc, nhưng nó chưa hướng tới hoàn toàn bởi ... Chi vẫn đang sợ, Chi vẫn sợ Trúc sẽ giống như Mạnh, sẽ tìm cách tránh gặp mặt Chi, và giờ Trúc cũng đang tránh đi những gì Trúc từng nói với Chi đấy! Chi đã mạo hiểm nói ra nỗi lòng mình, và giờ thì sao chứ? Cảm giác nóng giận cũng có, hờn ghen cũng có.

Thấy Chi có vẻ không vui, Trúc biết mình lại quá nhút nhát rồi. Chính vì không dám can đảm thổ lộ nên Trúc mới cô đơn quá lâu như vậy. Chi đâu phải là người đầu tiên Trúc thích, nhưng dám chắc Chi là người đầu tiên Trúc can đảm tỏ tình.

- Không. Trúc yêu Chi là thật. Trúc sợ... Chi không chấp nhận điều đó thôi...

Trúc cố gắng thu hết can đảm còn sót lại trong người để thổ lộ với Chi. Cứ đà này Chi mà tiếp tục khi dễ, chắc Trúc ngất đi vì bức bối quá. Trúc thú thực là yêu Chi, Chi nghe tới đó, đột nhiên thấy tâm trạng mình khâm khá hơn hẳn. Lời nói của một người như Trúc, không biết có nên tin tưởng hay không nhưng cô biết một điều lâu nay Trúc không gạt mình bao giờ. Trúc có thể nói dối người khác nhưng chưa bao giờ gạt Chi, mà biểu hiện nói dối của Trúc thì Chi luôn dễ dàng nhìn nhận ra được.

- Vẫn đang giận Trúc!

Chi tâm trạng đã vui hơn, nhưng vẫn thích chuyện này được vui vẻ hơn chút nữa. Phải giận Trúc, cô giờ mới biết cái cảm giác được phép giận hờn và nhìn đối phương ăn năn hối lỗi.

- Giận gì nữa? Đi đâu vậy? - Trúc thấy Chi bực bội đi khỏi giường vẫn không khỏi lo lắng.

- Đi làm vệ sinh, hôm nay Chi muốn ăn phở. Nội trong 20 phút nữa mà không có thì sẽ không nói chuyện với Trúc đến hết ngày!

Chi quay lại, tông giọng vẫn giữ nguyên trạng thái bực bội, thế nhưng lại tặng một nụ hôn nhẹ lên trán Trúc như thể dỗ dành rồi quay đi không nói gì thêm. Trúc bị hẫng một vài giây không hiểu tình hình, liền đơ người. Đó là câu trả lời của Chi à? Sao Chi không nói những lời đường mật ngọt ngào với Trúc vậy? Sao lại là giận dỗi vô cớ rồi chỉ trả lại nụ hôn này như xí xóa mọi chuyện vậy?

Trúc nghĩ ngợi hồi lâu, mới phát hiện ra mình tiêu tốn mất 3 phút rồi. Hàng phở ở dưới tầng 1, chạy tới chạy lui cũng mất nguyên 10 phút, không nhanh chân lên lại bị giận thì khổ!

...

20 phút sau, Trúc vẫn chưa về. Chi ngồi đợi ở phòng khách, nghĩ bụng tí nữa nên làm gương mặt giận dỗi như thế nào với Trúc đây? Nhưng thực chất là cô không giận, cô hôm nay dậy sớm hơn thường lệ, nhà cả hai lại gần nữa, nên cô sẽ tranh thủ về thay bộ đồ rồi đi làm cùng Trúc luôn. Nhắc tới nhà, cô phải gọi điện cho mẹ hỏi han tình hình hai đứa nhỏ ở với ông bà có ngoan không. Vì nhà ông bà cách xa nhà Chi, Chi cho hai đứa trẻ đi học mẫu giáo ở ngay khu vực này nên nếu về nhà ông bà thì chỉ có cách là ông bà phải chông tụi nhỏ cả ngày.

Hai đứa nhỏ chưa dậy, chắc ông bà cho tụi nhỏ làm nướng đây mà. Chi nghe vậy cũng an tâm rồi, tiếp tục ngồi đợi Trúc. Tiếng bấm mã khóa ở bên ngoài vang lên...

- Chi à, hàng đó hôm nay không phục vụ phở nạm như Chi hay ăn nên Trúc phải chạy ra tận phố, xin lỗi nha, trễ 7 phút thôi mà!

Trúc nhanh nhẩu nói, hy vọng sẽ được tạm tha. Chi không nói không rằng, liền im lặng đi vào nhà bếp đợi được phục vụ lên tận miệng. Trúc đặt ngay ngắn bát phở nạm trước mắt Chi, sau đó là gia vị và dưa thừa. Chi vẫn bình thản ăn sáng mà không thêm hỏi han tới Trúc. Trúc nghĩ chắc mình bị giận thật, nên tránh xa người đang nổi điên thì tốt hơn rồi chuẩn lẹ.

- Định đi đâu? Trúc không ăn sáng à?

Chi nghe được chuyện Trúc cố đi xa để mua đồ mình thích ăn nên không muốn tỏ vẻ giận hờn như lời đã nói nữa. Cô muốn mình quan tâm Trúc nhiều hơn.

- Lát đi mua bánh mỳ thôi, Trúc quen rồi, ăn đi!

Trúc đi nửa đường lại quay lại tiếp chuyện Chi.

- Thế thì ngồi đây đợi em ăn xong chứ. Người như Trúc thật vô duyên, để em ăn một mình như thế này à?

- Chi lên giọng dạy bảo.

Mà Trúc không quan tâm việc bị Chi dạy bảo, Trúc chỉ thấy Chi đã thay đổi cách xưng hô, tâm trạng vui lên hẳn, liền đổi hướng ngồi bên cạnh Chi đợi Chi ăn xong.

- Về sau không có thì em vẫn ăn được phở khác mà, Trúc đi nhanh như vậy sẽ gặp nguy hiểm đó! - Chi vừa ăn vừa nói, cô thực sự lo lắng cho Trúc nên mới vậy.

Trúc vô tư ngẩng nhìn gương mặt Chi. Vừa ăn vừa nói sao vẫn đáng yêu thế nhỉ? Mà Trúc vẫn chưa tin được, chỉ vờ vện một đêm thôi, nhờ chương trình radio số 405 ấy mà Trúc và Chi tới với nhau sao? Hiện tại, họ là đang hẹn hò hay là yêu đương? Trúc không muốn trả lời, chỉ cần mối quan hệ cao cấp hơn tình bạn thân thiết là được.

- Em ăn dính gì hả? - Chi ăn xong bát phở, thấy Trúc chẳng thèm trả lời mình, còn bộc lộ ra gương mặt ngây dại nhìn mình thế kia, thấy lạ lùng. Bình thường không ở cạnh nên không biết Trúc có thể điên như thế này.

- Không. Em đẹp là đằng khác...

Trúc ngơ ngẩn nói. Thật không biết nên dùng từ ngữ nào để miêu tả tâm trạng của Trúc hiện tại nữa. Trúc và Chi không có giai đoạn tán tỉnh, cũng không có giai đoạn nói chuyện thâu đêm như những cặp đôi khác, chỉ là tự thú với bản thân mình thôi nhưng cũng có thể yêu nhau được, điều này không phải là điều Trúc luôn mong muốn sao?

- Dẻo miệng. Học cách nói đó ở đâu? - Chi cảm thấy hai gò má mình đang ửng hồng. Có lẽ lần đầu tiên có người ngồi ngắm nhìn cô giống như kẻ bị điên vì yêu như thế này khiến Chi phần chần chừ, cảm giác như tâm mình lâu nay bị dầm mưa lâu quá, đột ngột có ánh nắng chiếu rọi vào.

- Thì...? - Trúc đáp ngắn gọn trước câu hỏi của Chi.

- Em mà thấy Trúc nói với ai câu đó là Trúc biết tay em nhé? Đi vào thay đồ để em còn về nhà nữa nào!

Chi đứng dậy dọn bát đĩa, rồi kéo kẻ điên kia đi vào phòng để thay đồ.

Mãi tới khi nghe tiếng bát đĩa va vào nhau, Trúc mới thực sự tỉnh, và phát hiện ra mình đã ngổ tới mức nào. Thế nhưng càng nghĩ càng thấy lạ, sao Chi đi cả buổi như thế, Dương không hỏi nhĩ? Chẳng phải chị em họ rất thân thiết sao? Cái tên Mạnh đó hôm qua cũng không có ở nhà, mình Dương ở nhà có sao không? Trúc thấy áy náy khi không mời Dương đi sinh nhật mình vì ở Hà Nội chỉ chơi với hai chị em nhà này, có lẽ phải mời Dương bữa riêng vậy, chị trước em sau cho đúng lễ nghĩa!

“Alo?”

Tiếng Chi nghe điện thoại. Trúc không biết Chi đặt điện thoại chế độ im lặng khi ở nhà cơ đấy! Bình thường tiếng chuông điện thoại của Chi vừa nghe là biết Chi là thánh cuồng nhạc phim Hàn Quốc, toàn ca từ sến sẩm nếu như xem được lời dịch khiến Trúc ớn lạnh. Đồ ngốc Trúc lại nghĩ Chi muốn mọi thứ thật yên tĩnh khi ở bên mình mà không hề hay là chẳng có ai gọi điện cho Chi cả.

“Em bây giờ sẽ về! Anh về hay đi làm luôn?”

“Ừ, không cần đón em, anh đi đâu cũng được!”

Chi nói chuyện điện thoại xong rồi cúp máy. Trúc vờ như không để tâm. Nhưng trong lòng lại gào thét muốn hỏi Chi mới nói chuyện gì với Mạnh. Trúc sẽ khá sock nếu như biết chính vì mối quan hệ của Trúc và Chi tiến triển tốt hơn nên ảo ảnh về Mạnh và hai đứa trẻ xuất hiện càng nhiều trong mắt Chi!

20. Nên Học Cách Đối Mặt

Dương chạy ra mở cửa... không biết ai bấm chuông cửa nhà cô sớm thế này? Cô không nghĩ là Chi bởi Chi nói với cô rằng sẽ ở qua đêm nhà bạn, không nghĩ nhà bạn Chi ngay gần nhà mình, vì không nghĩ nhà bạn Chi chính là nhà Trúc.

- Ô, chị không đi làm sao? - Dương nhìn đồng hồ, còn chừng 45 phút nữa là tới giờ vào làm. Mà đường xá xa xôi, không tính tới việc bị tắc đường nữa.

- Chị vào thay đồ rồi đi ngay. Trúc đang đợi ở dưới!

Chi nói rồi chạy về phòng nhanh chóng. Dương lẳng lặng đi theo. Lại là Trúc, hóa ra hai người ở qua đêm với nhau sao?

- Chị ở lại nhà Trúc à? Em không có ý gì đâu, nhưng ngoại hình Trúc như thế cũng như con trai mà, chị làm vậy không sợ anh Mạnh giận sao?

Dương lấy cớ hỏi. Cô biết Chi vẫn tin là Mạnh tồn tại trên đời này. Muốn gây áp lực cho mối quan hệ của Trúc và Chi thì chỉ có cách làm loạn lên và đóng kịch rằng Mạnh vẫn còn sống!

- Chị nói với Mạnh rồi mà! Với cả hôm qua là sinh nhật Trúc. Có đúng 1 lần ngủ ngoài trong năm chứ có phải lúc nào chị cũng thế đâu mà phải lo!

Chi vô tư nói. Cô không để ý rằng Trúc không nói cho Dương biết hôm qua là sinh nhật Trúc. Trúc muốn có khoảng thời gian riêng nên tạm ịch kỷ như vậy rồi sẽ tạ lỗi với Dương sau. Dương nghe vậy, trong lòng liền hụt đi vài phần... hóa ra là tổ chức sinh nhật và không có Dương...

Dương lặng im đi về phòng, không biết mình có vị trí gì trong Trúc nữa. Hai người họ đã đi tới cái ngưỡng sinh nhật riêng và qua đêm cùng nhau rồi sao?

Điện thoại cô rung lên...

“Hôm qua sinh nhật Trúc chưa mời em vì sợ em bận việc. Hẹn em hôm nay đi ăn được không?”

Là tin nhắn của Trúc, rồi cũng có lúc nhớ đến cô sao? Cô mặc kệ, cô như kẻ thèm khát, cô không quan trọng việc Trúc khi nào nhớ tới mình, chỉ cần xem trọng mình như thế này thôi cũng vui rồi.

“Tối qua đúng là em bận thật... đông khách quá! Vậy tối nay đi ăn nhé! Em muốn được phục vụ lâu lắm rồi!”

Dương nhắn tin lại trêu đùa. Cả hai có vẻ dây dưa một hồi, Trúc nói thôi thì mới thôi. Chi đi qua thấy em gái vừa cầm điện thoại vừa cười tủm tỉm, liền thích thú...

- Nhắn tin gì mà vui cỡ đó cơ? - Chi hỏi trêu ghẹo.

Chính vì Chi hỏi, nên Dương nghĩ mình không việc gì phải giấu. Dương thấy Chi là người đã có gia đình, đúng hơn là góa phụ, mà thậm chí còn bị tâm thần nữa, cô đâu nghĩ Trúc và Chi sẽ yêu nhau nhanh như vậy, nên Dương sẽ công khai thay vì giấu!

- Trúc nhắn tin rủ em tối đi ăn!

Thấy Dương có vẻ thích thú khoe, nên Chi cũng không muốn nói gì thêm. Hình như Dương không biết Trúc và Chi đã nói lời yêu nhau thì phải. Cô chưa muốn nói cho Dương biết, sợ Dương ác cảm về mình nên thôi.

- Ha. Hai người tối đi ăn gì nhớ mua đồ ngon về cho tôi đấy! Chị đi làm đây!

Chi hồn nhiên nói rồi bỏ đi làm ngay lập tức. Một mặt, Chi không phản đối mối quan hệ giữa Dương với Trúc, nên Dương cảm thấy khó xử. Mặt khác, Chi thậm chí không có biểu hiện gì với việc Dương và Trúc có thời gian riêng tư đi với nhau, nên Dương không biết liệu những điều cô làm với họ có đúng hay không? Cô chỉ sợ một phút lơ đãng, cô làm hại cả hai, và người khiến cô cảm thấy có lỗi nhất chính là Chi. Cô đã nói Hoài Nam về mối quan hệ bất thường của họ mà không cần kiểm chứng nó đúng hay sai! Mọi chuyện phức tạp hơn là do Dương sao?

Chi chạy xuống thấy Trúc vẫn đang đỗ xe chờ mình, liền nhanh chóng mở cửa xe.

- Em thay nhanh vậy sao? - Trúc nhìn thấy Chi mở cửa liền giật mình, cất vội điện thoại đi. Một phần vì đang nhắn tin với Dương, một phần Trúc đang xem bộ sưu tập thời trang mới, chỉ sợ Chi nhìn thấy lại nghĩ Trúc hám gái.

- Trúc cất gì nhanh vậy? Đưa em xem!

Chi nhanh ý để thấy, liền dùng quyền lực của mình bắt Trúc dơ ra.

- Đang coi vài mẫu đồ để mua!

Trúc bèn lên đưa ra. Thật ngượng và mất mặt quá đấy!

- Hừm... Trúc có mặc váy hả? - Chi nhìn kỹ vào màn hình không thể ngờ Trúc có thể xem những bộ sưu tập không thể bèo hơn như thế này!

- Làm gì có. Bộ em không mặc hả? - Trúc nhìn nhận sự việc thẳng thắn hơn. Không cần phải giấu diếm vì Trúc có ý định trong sáng, tuyệt đối không giấu Chi điều gì! Trúc có vẻ hơi bịu môi vì hành động không tin tưởng của Chi, lộ vẻ giận hờn một chút

- Nhìn Trúc lúc này hay thật đó, em cảm ơn. Mà tối định đi ăn với Dương sao?

Chi mỉm cười. Cô không có ý kiểm tra Trúc gắt gao như vậy đâu. Chỉ là muốn trọc ghẹo Trúc một lát cho vui không khí thôi. Không ngờ biểu hiện của Trúc đáng yêu thật đấy. Cô không muốn mới bắt đầu đã nghi

ngờ nhau nên nhanh chóng đặt lại điện thoại vào tay Trúc rồi hỏi sang chuyện khác. Với cô việc Trúc chơi với Dương là chuyện bình thường. Mới đầu khi chưa có gì với Trúc cô còn nghi ngờ tình bạn giữa hai người họ nhưng sau nhiều lần Trúc chần an rằng Trúc chỉ muốn làm bạn với Dương, thêm chuyện hôm qua họ đã trở thành một cặp, Chi không nghi ngờ gì nhiều, thậm chí còn thích thú vì Trúc mới hiểu rõ cái tính không thích tiếp xúc quá thân mật với người xa lạ như Dương.

- Ủ, mà giờ Trúc mới dám nói, em có biết Dương nhà mình mắc bệnh không Chi?

Trúc quay sang hỏi Chi, Trúc vốn từ lâu đã phát hiện ra Dương có điều gì đó không được bình thường. Nhưng vì nghĩ không nên chĩa mũi vào chuyện người khác nên không dám nói. Giờ thì muốn nói vì Trúc xem Dương như một người nhà. Nhưng Trúc sau những lần đi ăn với Dương đã nhận ra một điều vô cùng đáng sợ, đó là Dương đã mắc chứng bệnh “Một nửa thế giới biến mất” khi Dương luôn luôn ăn một nửa phần thức ăn của mình, còn lại Dương luôn để thừa dù cho việc để thừa thức ăn đối với một đầu bếp là điều không nên tạo nên. Trúc mới đầu còn nghĩ do Dương đã no bụng, nhưng dường như lần nào cũng như vậy, thậm chí còn chia tỉ lệ rất đều rồi để thừa lại. Cũng có lần, Dương kể cho Trúc những câu chuyện cô thường gặp phải khi mới bắt đầu đi học dưới thân phận con nuôi, nhưng tất cả câu chuyện đó không có hồi kết và chỉ nghe đến nửa chừng thì Dương đột ngột chuyển chuyện ngay lập tức. Trúc có nhớ mình đã học về chứng bệnh này rồi, vì thế Trúc đã mày mò lại sách vở của mình từ những năm đại học để kiểm chứng những gì mình suy nghĩ.

- Bệnh? Con bé rất khỏe mạnh và luôn ăn uống đầy đủ, thậm chí bệnh viện còn nói cánh tay con bé hoàn toàn an toàn rồi mà! - Chi vẫn không hiểu Trúc đang nói gì vì cô quên rằng Trúc vốn là bác sĩ tâm lý, ngành thiết kế đồ họa này giống như một ngành tay trái thôi.

- Trúc đang nói về tâm lý, không có nói tới sức khỏe! Có điều Trúc không chắc cho lắm, vì chứng bệnh đó thường hiếm và đa số là xuất hiện sau cơn đột quỵ của bệnh nhân do tổn thương một bên bán cầu não, cho nên Trúc cần kiểm tra mới rõ được. Con bé mắc chứng “một nửa thế giới biến mất”...

Trúc nói lại những biểu hiện lạ thường của Dương mà Trúc để ý thấy trong quá trình quen biết nhau. Nhưng đó chỉ là những gì Trúc nghi ngờ, Trúc hi vọng Trúc sai, vì chứng bệnh của Dương thật hiếm và ít người được chữa khỏi hoàn toàn vì đa số họ thường mắc sau khi gặp những chứng bệnh nguy hiểm tới tính mạng nên việc chữa trị cũng gây nhiều khó khăn cho bác sĩ.

- Vậy, ý Trúc nghi ngờ Dương mắc chứng bệnh đó sao? - Chi nghe xong cũng xanh cả mặt.

- Trúc hi vọng không phải như thế, vì những gì Trúc xem trong sách vở thì họ nói vậy, Trúc chỉ hi vọng đó là một thói quen của Dương, và những câu chuyện mà Dương kể có những hồi kết mà con bé không muốn chia sẻ...

Trúc luôn nghi ngờ vào những gì mình xem được, không phải nói chơi để Chi cảm thấy bớt lo lắng đâu, bởi Dương không trải qua những cơn chấn động mạnh như thế làm sao mà mắc chứng bệnh này được? Không có đâu! Cũng không thể...

- Nhưng Chi vẫn lo lắm, hay Trúc thường xuyên rủ con bé đi chơi đâu đó, rồi giúp đỡ nó... xem xét bệnh tình gì được không? - Chi không quan tâm gì cả, chỉ bận tâm tới sức khỏe của Dương là được rồi.

- Căn bệnh này cũng đâu có nguy hiểm lắm, chỉ là lạ thường và khó chữa, nhưng không làm hại sức khỏe của Dương vì mọi thứ Dương chỉ muốn một nửa thôi, em không cần lo. Trúc sẽ gặp gỡ Dương nhiều hơn, nhưng Trúc vẫn phải dành thời gian cho em chứ? - Trúc quay sang nắm chặt tay Chi.

Giá như Trúc biết, Chi còn mắc chứng bệnh tâm thần phân liệt mức độ nặng nhất thì mọi chuyện sẽ khác. Thế nhưng Trúc biết rồi thì sẽ ra sao đây? Liệu Trúc có sock khi bản thân mình là bác sĩ tâm lý, có thể nhìn nhận dấu hiệu bệnh nhanh giống như dấu hiệu của Dương nhưng không thể nhìn nhận ra mình đang đi cùng một cô gái bị bệnh nặng tới mức hoang tưởng và gặp cả ảo giác chân thực về người đã chết không? Hai chị em họ đều bị bệnh, vì cả hai từng gặp những khủng hoảng tâm lý kinh khủng nhất. Thế nhưng chưa ai trong số những người quen biết hai chị em biết tới quá khứ của Dương đã bị ruồng bỏ như thế nào. Họ chỉ biết Dương được gia đình Chi nhận nuôi, còn Dương tuyệt đối không chia sẻ về việc mình bị bỏ rơi như thế nào cho ba mẹ biết, cô chỉ muốn tiếp nhận cuộc sống mới một cách yên bình thôi. Quá khứ của Dương vẫn là điều bí ẩn...

- Chuyện của Dương vẫn là vấn đề quan trọng hơn, Trúc nhớ giúp em ấy đấy. Nếu không bị bệnh thì tốt chứ sao, dù gì chúng ta nên nhìn nhận theo hướng tích cực...

Chi lo lắng nói, rồi nắm chặt tay Trúc. Cô cầu trời Dương đừng xảy ra chuyện gì...

Những gì liên quan tới y học đều do mình tìm hiểu rồi tự viết theo cách hư cấu nên có gì sai sót mọi người góp ý nhé :(

21. Chi Tội Nghiệp

Tối công ty, nhờ Trúc an ủi khá nhiều nên Chi tạm thời phần chấn hơn so với lúc mới nghe chuyện về Dương vì Chi đã hứa, nếu Chi không vui về Trúc cũng không muốn giúp. Thế là trọn vẹn hai đường. Phòng làm việc ở công ty sẽ là thiên đường nếu như không có CCTV ở đây. Nhưng Chi luôn mang theo cảm giác trong mình, hèn hèn kiểu vụng trộm như thế này, vừa khiến cô vui lòng, vừa khiến cô cảm thấy hạnh phúc vì có bạn đồng hành như Trúc, nhưng lại khiến cô cảm thấy có lỗi với hai đứa con.

Cảm xúc của Chi cực kì lẫn lộn. Em gái cô bị bệnh, có thể là như thế. Cô ngoại tình khi chồng cô không làm điều gì sai. Còn nữa, cô đang vướng phải chuyện tình đồng giới mà cô nghĩ là cô khó dứt ra được vì thực sự quãng thời gian ở bên Trúc khiến cô nhận ra được nhiều điều rằng cô cần Trúc. Thực sự rất cần! Nếu như Mạnh làm điều gì đó có lỗi, cô còn có thể cho rằng... “ông ăn chả bà ăn nem”. Thế nhưng Mạnh không sai điều gì, thậm chí, anh ấy có lý do chính đáng cho việc không về nhà thường xuyên. Nhìn Trúc, Chi có cảm giác mình là người xấu xa nhưng lại sợ bị Trúc ruồng bỏ...

- Em nghĩ ngợi gì vậy?

Trúc thấy Chi đột nhiên nhìn mình, sau đó nhìn camera...không hiểu rõ cô nàng đang nghĩ gì nữa.

- Em đột nhiên thấy cái camera này vô dụng rồi! - Chi nói dối, nói theo ánh nhìn của mình khi này.

- Sao lại vô dụng? Trước giờ em đâu có than vãn nó bất tiện gì đâu? - Trúc ngơ ngác hỏi.

- Ngày trước có mình em thôi, em có làm gì sai trái đâu! Lúc Trúc mới đến, cãi vã với em, nên em thấy nó có ích vì em sợ Trúc sẽ chơi xấu. Mà giờ, muốn làm gì cũng không nổi...

Chi nhắc đến việc đây là không gian riêng của cả hai. Trúc cũng ngầm hiểu, ngoài nhà, ngoài ô tô, thì làm gì còn chỗ cho họ hèn hèn. Nghĩ vậy cũng buồn chán, có lẽ mối quan hệ với Trúc còn khiến Chi khổ hơn. Nhưng đây mới là ngày đầu thôi, sao phải lẫn lộn suy nghĩ nhiều vậy? Được đến đâu hay đến đó đi...

”Mẹ nghe đây!

Được rồi tối nay mẹ ở nhà mà!

Ừm đương nhiên...!”

Trúc lần này để ý được rõ ràng màn hình điện thoại của Chi không có gì. Lúc Chi mới cầm điện thoại lên thì không nhìn thấy thật, thế nhưng khi Chi cúp máy, chẳng phải thông thường nó vẫn hiện thời gian cuộc gọi sao? Hay là Trúc để ý quá nhiều nhỉ?

- Em có điện thoại sao?

Với Chi, câu hỏi của Trúc thật ngớ ngẩn. Hai người ở cùng phòng mà, đương nhiên Chi đang nói chuyện điện thoại rồi Trúc còn hỏi gì vậy...

- Tụi nhỏ gọi em mà...

Chi giải thích với Trúc. Trúc gật đầu yên tâm, cho rằng mình nghĩ nhiều thôi vì thực sự Trúc thấy Chi không mấy khi để chế độ rung... kể cả khi đi họp. Ở bên nhau bao lâu rồi Trúc còn lạ gì tính Chi, chỉ khi nào bị sếp nhắc nhở cô mới chịu để chế độ rung thôi. Chi từng nói với Trúc rằng cô không mấy khi sử dụng điện thoại trò chuyện, cần thì gọi thẳng cho bạn bè, hoặc là có nhóm chat chính ở trên máy tính rồi nên không để ý việc để rung hay để âm.

- Em cho bọn nhỏ dùng điện thoại sớm vậy sao? - Trúc nói sang hướng khác.

- Ủm, cái điện thoại có chức năng nghe gọi ấy mà. Chỉ gọi được cho em, anh Mạnh, cái Dương và ông bà thôi...

Chi nói vậy Trúc nghe cũng hiểu, chắc là chỉ nói các số điện thoại đó với nhà mạng để họ cho phép thực hiện cuộc gọi đây mà. Như vậy cũng tốt, bọn trẻ cần gì có thể trực tiếp gọi điện, thêm cả Đan và Linh học cùng trường, chị hoặc em gọi là đủ rồi.

Trúc đột nhiên nhận lệnh sang phòng Tuấn Anh thật gấp. Nhưng lần này Tuấn Anh chỉ gọi Trúc chứ không gọi Chi nên Chi cũng thấy hơi khó hiểu, đáng nhẽ ra là phải gọi Chi rồi Chi truyền đạt lại cho Trúc chứ. Hay đây là công việc của trợ lý như Trúc? Nhưng nếu là Trúc đi thì thế nào Trúc cũng về nói cho Chi nên Chi cũng không băn khoăn nhiều. Có thể là công việc của trợ lý chẳng hạn.

Trúc đi sang phòng Tuấn Anh, trong lòng không khỏi lo âu khi thấy trong căn phòng đó không chỉ có riêng Tuấn Anh mà còn có người đàn ông khác. Đó là Hoài Nam...

- Trúc, em đến rồi sao? - Tuấn Anh có vẻ lo âu không khác gì Trúc.

Mà cái công ty này ai cũng thế, thấy cái bản mặt ông anh phá hoại có tiếng của Chi thôi cũng thấy đáng sợ lắm rồi. Ai cũng tự đặt ra câu hỏi liệu mình có làm gì không phải với Chi không. Thế nhưng Chi chẳng bao giờ tức giận họ mà là ông anh này tự đến kiếm chuyện nên chẳng thể nói trước điều gì.

- Vâng. Chào anh! - Trúc cúi đầu chào Hoài Nam. Dẫu biết chuyện của mình và Chi cũng không thể về lên ở tương lai, chỉ có thể biết hiện tại như thế nào hay tới đó, nhưng Hoài Nam là anh trai Chi, cần bỏ qua hiềm khích trước kia để lễ phép.

- Trúc, anh tới đây không phải để gây sự, em không cần lo như vậy! - Hoài Nam nói rất nhỏ nhẹ. Thậm chí không có giọng điệu công tử giống như ngày thường.

Đến cả Tuấn Anh cũng bất ngờ. Có ai nghĩ Hoài Nam tự mình nói ra những câu nói như vậy đâu cơ chứ. Thế nhưng sáng nay, trong lúc khủng hoảng không biết nên làm như thế nào cho phải, Dương đã gọi điện cho Hoài Nam. Dương nói rằng Trúc không biết Chi bị bệnh nên mới hỏi vậy, và cả hai là bạn thân. Bản thân Dương ích kỷ tới nỗi cô chỉ gọi khi cô cảm thấy cô cần Trúc và Chi tiếp tục làm bạn để cô có thể tiếp cận Trúc. Dương nói điều gì bản thân Dương cũng không rõ. Cách đây không lâu, khi cô còn đau tay, chính cô gọi điện cho Hoài Nam với mục đích phá đám mối quan hệ của Trúc và Chi. Rồi bây giờ gọi điện bảo Nam nên hòa hoãn và tốt nhất nên để yên. Tính Nam chiều hai cô em gái, Nam có thể không trách cứ thái độ thay đổi của Dương không có mục đích, thế nhưng Nam vẫn chưa hiểu tại sao đạo này tâm tư của Dương hay thay đổi như vậy! Vốn dĩ Dương là đứa trẻ vô cùng yêu quý và ngưỡng mộ mọi điều Chi làm, nhưng đạo này tình cảm hai chị em có vẻ không ổn sao?

- Em có thể dành chút thời gian bây giờ đi nói chuyện riêng với anh được không? Đừng để Chi biết là được!

Hoài Nam nhìn đồng hồ, ra dấu hiệu cho Tuấn Anh rằng đã xin phép cho Trúc rời đi một cách đàng hoàng rồi.

- Anh cho phép rồi. Em cứ thoải mái mà đi!

Nghe Tuấn Anh nói vậy, Trúc ngoan ngoãn đi theo Hoài Nam. Giả dụ như Hoài Nam có biết chuyện giữa Trúc và Chi, thì Trúc cũng phải đối mặt. Hơn nữa...họ hẹn hò chưa nổi một ngày, sao có thể biết nhanh như vậy được?

Hoài Nam cùng Trúc đi tới quán cafe gần công ty, xem ra lần này Hoài Nam thực sự là muốn nói chuyện tử tế, một chút ý định gây sự cũng không, Trúc thấy vậy thì an tâm hơn nhiều.

- Anh nghe nói em từng học để trở thành một bác sĩ tâm lý? - Hoài Nam dò hỏi.

Trúc nghe tới đây không rõ ai đã nói lại cho anh ta. Nhưng Trúc tin rằng có thể là Tuấn Anh hoặc chính chị em nhà họ nói lại. Trúc khẽ gật đầu.

- Em thấy tin tưởng và năng lực nghề nghiệp của mình không?

Hoài Nam hỏi tiếp. Hoài Nam từng nghe nói, nếu như bệnh tình của Chi càng lúc càng nặng, sẽ khó cho bác sĩ có thể nhìn nhận được hết thực sự bệnh nhân như Chi nhìn thấy gì, gặp ảo giác về ai, nói chuyện với nhân vật nào...

Hoài Nam đã nghe Tuấn Anh giới thiệu về Trúc, và biết Trúc giỏi như thế nào. Nhưng theo lời Dương kể, hai người này khá thân thiết với nhau, nhưng Trúc không hề nhận ra Chi bị bệnh như thế nào sao?

- Có phải anh hỏi về Dương? Đó chỉ là suy đoán của em thôi, anh đừng để ý tới. Vì em đã nói đó là nghi ngờ không phải chắc chắn mà! - Trúc chỉ sợ Chi đã nhấn tin hoặc báo cho Hoài Nam về vấn đề khi sáng mình nói tới. Đột nhiên không quen biết, thậm chí mối quan hệ cũng không tốt đẹp gì, chẳng có lý do gì khiến Hoài Nam gọi Trúc ra đây.

Vốn dĩ định nói Trúc, giữ mãi tình bạn, chỉ là mối quan hệ bạn bè với Chi, vì Nam đã rất nhấn nhay mới có thể trò chuyện được với Trúc, tính khí Nam không còn lạ gì nữa. Anh ta, kì thị những người như Trúc. Nhưng em gái anh ta quý, anh ta có thể bỏ qua và nhấn nài như thế này. Vì biết Chi bị bệnh, nên anh ta có thể làm mọi điều cho Chi vui. Nhưng điều khiến anh ta kinh hãi, là Trúc mới nói Dương bị bệnh gì sao?

- Em nói gì? Dương bị bệnh gì? - Hoài Nam sốt sắng hỏi.

- Dương... theo như em nghĩ nó bị chứng “Một nửa thế giới biến mất”. Anh nghe thì thấy sẽ nực cười, trên google cũng có cách giải thích đơn giản cho anh hiểu thay vì nghe kiến thức chuyên môn của bọn em. Chỉ là phỏng đoán qua những gì em thấy ở Dương thôi. Có lẽ sẽ rõ hơn nếu anh đưa Dương đi khám.

Trúc nhỏ nhẹ nói, không dám nói to những vấn đề nhạy cảm như thế này.

- Đừng, đừng làm gì vội cả. Chuyện đó, nếu có thật, xin em giữ bí mật, để ba mẹ anh giải quyết. Con bé đã tủi thân với hai từ con nuôi rồi. Em có thể đừng biến con bé thành nơi để xả hội bàn tán.

Hoài Nam vội vàng ngăn cản. Trúc còn tưởng Nam đã biết, ai ngờ trông anh ta ngờ nghệch như thế mới nghe lần đầu. Có thể Hoài Nam gọi Trúc ra đây với ý khác sao?

Nhưng Trúc cũng khiến Hoài Nam lo âu hơn. Lời căn dặn của bác sĩ lần trước, anh vẫn còn nhớ. Ông ta nói bệnh tình của Chi rồi sẽ có lúc nặng hơn, nặng tới độ không thể uống thuốc mà chữa được. Lúc đó, tới cả bác sĩ mới gặp Chi cũng khó mà chuẩn đoán. Giờ thì chuyện đó đã xảy ra. Trúc là một bác sĩ tâm lý bằng giỏi, thế nhưng Trúc không biết Chi bị bệnh, mới đầu Hoài Nam nghĩ do Trúc không biết sự việc Mạnh và hai đứa trẻ đã mất, nhưng xem ra Trúc nhìn nhận khá nhanh bệnh tình của Dương, dù chưa xác nhận đúng sai nhưng chỉ có bác sĩ nhạy bén mới nhận ra được. Nhưng Trúc không biết về Chi, không biết Chi bị bệnh nặng tới cỡ nào.

Đứng cương vị là người anh luôn yêu thương em gái, Hoài Nam nên chọn chữa trị cho đứa em nào trước? Một đứa em như Chi bị tâm thần phân liệt mức độ nặng nhất, thậm chí có thể gây nguy hiểm tới tính mạng, một đứa em như Dương mắc chứng bệnh tâm thần khó hiểu. Đưa ra lựa chọn, Nam chỉ sợ sứt mẻ tình cảm chị em. Nhưng cũng sợ, Trúc bị sock vì chuyện của Chi, và sẽ chẳng ai được chữa trị... vì gia đình anh chọn cách giữ kín để cuộc đời hai đứa được bình yên. Hoài Nam đau đầu, không thể tiếp chuyện được với Trúc khi cả loạt suy nghĩ muốn đầu anh nổ tung...

Ngay lúc này Nam chỉ có lựa chọn, hoặc là nói cho Trúc về Chi, hoặc là nói cho Trúc về Dương...

22. Một Nửa

Trúc nhìn nhận thấy biểu hiện Hoài Nam như đang lẫn lộn suy nghĩ điều gì, nhưng thực ra công ty chỉ cho phép nghỉ giữa chừng tầm 30 phút, nếu không người cho phép Trúc ra ngoài sẽ bị khiển trách và đương nhiên người bị là Chi và Tuấn Anh. Trúc nhìn đồng hồ nhiều lần, thấy Hoài Nam vẫn chẳng thể nói gì...

- Em xin lỗi, lần đầu anh mới ra nói chuyện nhưng thật thất lễ, em phải về công ty vì sắp hết giờ được phép nghỉ rồi...

Trúc lên tiếng làm đứt mạch suy nghĩ của Hoài Nam. Thấy Trúc nói rồi định rời đi ngay, Hoài Nam chỉ kịp gật đầu chào hỏi lại Trúc. Nhìn bóng Trúc nhanh chóng chạy về phía công ty, Hoài Nam thấy may mắn vì chưa phải đưa ra quyết định ngay. Anh cần thời gian suy nghĩ, suy nghĩ thật kỹ giữa việc chữa một bệnh đã nặng hay phòng chống một bệnh sắp nặng.

Trúc hồi hả chạy về phòng, hôm nay nhiều chuyện bất ngờ quá. Tại sao lúc đi đang yên ổn, lúc về lại thấy có thợ sửa chữa của công ty ra vào phòng làm việc của mình. May mà lúc Trúc về là lúc họ đã xong việc.

- Sao vậy? Phòng hỏng hóc gì à? - Trúc đi vào phòng, đóng cửa lại rồi nhìn quanh căn phòng xem có gì khác lạ không.

- Chờ hoài không thấy Trúc về, em sang phòng Tuấn Anh hỏi, thì thấy phòng Tuấn Anh không có CCTV giống phòng mình. Hóa ra ngày trước công ty chỉ thử nghiệm, rồi đặt luôn ở đó, những đoạn phim quay em chẳng có ai kiểm tra cả. Cho nên em nói ban nhân sự lên lắp chiếc camera đó đem chỗ khác mà đặt!

Chi chỉ lên chỗ CCTV được đặt. Nó không còn nữa. Trúc nghe vậy cũng hiểu chuyện, liền im lặng về chỗ.

- Mà Trúc đi đâu lâu thế? - Chi bây giờ không còn camera nữa liền tiếp xúc thân mật hơn với Trúc. Cô cảm thấy không còn ai theo dõi mình, liền ngồi vào lòng Trúc một cách nhẹ nhàng.

Tuy là mới, Trúc còn hơi ngỡ vì hành động này, nhưng cũng nhanh chóng bắt kịp và cảm thấy hài lòng. Họ đang yêu thì nên như thế trước đã.

- Đi có 30 phút, em hỏi để chi vậy?

Trúc làm ngơ, vì Hoài Nam dặn không nói về chuyện gặp nhau nên Trúc đang kiểm soát trong đầu.

- 30 phút, Trúc tính kiểu gì thế? Từ lúc Trúc bị gọi đi đến lúc Trúc về, em tính là được 45 phút thì đúng hơn...

Chi nũng nịu trong lòng Trúc, nơi đây là không gian riêng của hai người, là nơi họ có thể thoải mái mà thổ lộ, mới ngày đầu Chi đã tỏ ra dễ thương như thế này thì ai mà chịu được?

- Được rồi, Trúc sang phòng Tuấn Anh nhận việc, rồi cậu em khóa sau hẹn gặp mặt... Trúc cố gắng về nhanh cho em còn gì!

Trúc kiểm soát nói dối. Đã nói dối, còn phải cố nói rằng đó là con trai chứ không phải con gái. Ít nhất con trai sẽ không khiến Chi nghĩ ngợi lung tung.

Nhưng Trúc hoàn toàn sai lầm. Chi không những ghen với con gái, còn khó chịu cả việc Trúc đi với con trai. Con trai bây giờ nhiều kẻ có gu thích gái lạ thường lắm. Họ thích những người cá tính mạnh mẽ như Trúc nữa. Chi liền kéo cổ Trúc xuống sát mặt mình...

- Con trai? Nói những gì? Vì sao phải gặp riêng? - Chi chu môi lên nói từng lời. Đúng là cô ghét. Gặp riêng là đúng rồi, không lẽ Trúc kéo cô đi sao?

- Em mà hỏi nhiều Trúc giận đấy!

Trúc lắc đầu tránh chia sẻ. Mà nói nhiều nữa... chắc Trúc lộ ra là mình đang nói dối mất.

- Giận? Em cho Trúc giận đấy. Em cũng đang giận Trúc đấy. Bỏ rơi người ta 45 phút rồi về lên giọng. Thả ra...

Chi tự động ngồi lên người người ta, rồi tự động đòi xuống như thể bị người ta ép buộc ôm vào không bằng. Trúc nghe theo trò đùa, vẫn thả Chi ra để tư thế hai người đang hoàng hơn một chút. Thế nhưng vẫn nắm tay Chi... tỏ vẻ hối lỗi.

- Được rồi, từ giờ đi đâu sẽ nhắn tin xin phép. Tha lỗi đi bạn Chi ơi!

Trúc năn nỉ ỉ ôi trông không giống hình ảnh ngày thường tẹo nào. Chi nhìn vậy cũng thấy thích thú hơn. Cảm giác mình không còn giận nữa, nhưng ngoài mặt thì vẫn giả bộ đang giận giữ lắm.

- Muốn tha lỗi thì làm gì đi? - Chi nháy mắt ra hiệu với Trúc.

Trúc nghe vậy, cũng không rõ Chi cần gì. Nhưng ma xui quỷ khiến, Trúc muốn hôn Chi quá. Hành động khi này, chu cái miệng lên cái, là Trúc muốn chết vì kiêu chề lắm rồi. Trúc tiến tới liền hôn nhẹ lên môi Chi một cái, nhưng ai ngờ, bị Chi kéo cổ, hôn sâu hơn nữa. Đúng ý bà chủ rồi còn giả bộ ngây thơ...

Cộc cộc...

Tiếng gõ cửa ở ngoài phòng vang lên khiến nụ hôn sâu đắm kia bị đứt quãng. Trúc ngượng ngùng dứt môi đi, định đi ra mở cửa phòng bị Chi lôi lại lần nữa.

Dầu son đang còn dính lại, Chi cần lau sạch cho Trúc kéo Trúc bị cười mất.

- Được rồi, tạm tha lỗi, ra mở cửa đi!

Chi nói thì thâm vào tai Trúc rồi cả hai hồi tiếc buông nhau ra. Trúc ra mở cửa... là nhân viên nữ ở phòng bên đưa tài liệu tổng hợp cho cả hai.

...

Chiều đến, Trúc lại nhìn đồng hồ, sắp đến giờ hẹn với Dương rồi, dù gì cũng phải báo cho bà chủ của Trúc một tiếng kéo bà ấy lại mất thời gian khi với giận hờn.

- Trúc có hẹn đi ăn với Dương, để Trúc đưa em về, rồi đón Dương luôn nhé? - Trúc quay sang nói với Chi trước khi hai người tan làm.

- Không muốn tẹo nào! - Chi giả bộ đáng thương.

Trúc biết là Chi đang nói đùa nên thơn nhẹ lên má Chi một cái như kiểu dỗ dành lần trước Chi dành cho mình.

- Rồi sẽ về sớm và tiếp chuyện với em. Nhanh nào...

Trúc dùng sức cố nâng người Chi khỏi cái ghế, Chi bị nâng nhưng vẫn cố ghì xuống dù biết sức mình không đi lại được với Trúc, nhưng đáng yêu một chút thì có chết ai đâu! Cả hai nhanh chóng rời công ty, về đến nhà rồi thay ca. Chi đi vào còn Dương đi ra. Dương hôm nay xin đẹp lại thường, thậm chí, Trúc thấy hôm nay Dương có make up. Nhưng gương mặt Dương vẫn đang make up rất hoản hảo, chưa nặng tới nỗi chỉ make up một bên, điều đó khiến Trúc an tâm hơn và hy vọng chuẩn đoán của mình sai hoàn toàn. Người như Dương phải xứng đáng được khỏe mạnh suốt đời, để được yêu thương và nhận yêu thương...

- Trúc mệt không? Hay là nghỉ ngơi một lát rồi chúng ta đi? - Dương lên xe rồi hỏi han ngay Trúc.

- Không mệt. Giống ngày thường thôi mà. Em hôm nay make up sao? - Trúc hỏi về chuyện make up của Dương.

Dương lại thấy vui mừng, là Trúc đang để ý mình sao? Chỉ có quan tâm tới nhau mới nhận ra điều khác biệt thôi. Nhưng Dương à, Trúc xem Dương là em gái!

- Trúc thấy salon phía trước chứ? Em tới đó gọi đầu, ở đó đang giảng dạy cách make up nhẹ như không theo xu hướng mới với giáo viên Nhật và giáo viên Hàn. Em tranh thủ thử một lần được chuyên gia Hàn trang điểm xem sao! Xem trên phim thấy thật thèm thuồng mà mình không thể làm theo được!

Dương mãi mê kể cho Trúc lý do tại sao hôm nay mình xinh đẹp khác lạ như vậy, Trúc có vẻ vui vẻ lắng nghe nhưng lòng thực sự buồn. Hóa ra là Dương đi salon và được chuyên gia make up cho cuộc đi chơi lần này. Bình thường còn thấy Chi hay trang điểm đi làm, nhưng Dương thì Trúc không hề thấy!

- Mà Trúc thấy em ít khi trang điểm nhỉ?

Trúc kiếm cớ hỏi chuyện. Trúc cũng muốn kiểm tra xem thực hư về Dương về căn bệnh đó. Bác sĩ như Trúc, không thể thờ ơ với người bệnh được.

- Em không có năng khiếu. Em học mãi mà chẳng được ấy! Thành ra đi đâu phải nhờ tới chị Chi, hoặc ra hàng nếu như chị Chi không có nhà.

Dương ngại ngần chia sẻ về điều này cho Trúc. Nhưng mặt mộc của Dương cũng xinh mà.

- Cho Trúc xem những lần em thử make up được không? Có lưu trong điện thoại không?

Trúc hỏi nửa đùa nửa thật. Hy vọng Dương không nghi ngờ rằng Trúc đang kiểm tra mình.

- Không. Để Trúc cười em à?

Dương cũng giả bộ đùa lại. Cô đã nói cô make up không được đẹp, có người đòi xem đương nhiên là cô không cho. Phụ nữ đâu có ai thích bị chê hay bị nhìn thấy hình ảnh xấu của mình đâu...

- Không. Trúc không cười. Trúc chỉ xem rồi sẽ giúp em tiến bộ hơn... nhận lời khuyên sẽ tốt hơn mà... em muốn đi đâu bây giờ?

Trúc tránh sang câu hỏi khác. Có lẽ Dương không muốn chia sẻ, liền chuyển chủ đề.

Nhưng Dương lại muốn nghe Trúc khuyên nhủ, liền lấy điện thoại, mở những hình ảnh cô tự tập trang điểm rồi đưa ra cho Trúc...

- Do em thuận tay trái, không thuận tay phải, nên nửa bên kia em trang điểm không đều!

Dương giải thích cho Trúc lý do mình không trang điểm được. Do Dương hiểu như thế, vì Dương thấy Chi thuận cả hai tay, cô còn nghĩ Chi có năng khiếu hội họa nên việc trang điểm cũng dễ dàng hơn cô. Nhưng với Trúc thì không như vậy. Nhìn qua thôi cũng thấy nửa mặt còn lại Dương không hề động tới, việc này... không thể đổ lỗi cho việc thuận tay nào... vì dù có thuận tay trái thì đâu có nghĩa tay phải không thể điều khiển được? Dương vẫn có thể ghi bài bình thường mà...

23. Tình Yêu, Thời Gian, Sự Sống

Dương và Trúc cùng nhau đến quán ăn vệ đường. Điều này khiến Trúc ngại với Dương lắm bởi đã không mời Dương đứng ngày mà con bé khẳng khẳng nói thích ăn những món ăn vỉa hè. Lạnh một chút cũng được, con bé bảo đã quen với món ăn nhà hàng lắm rồi. Thêm cả, không khí lạnh của mùa xuân tràn về, khiến con người ta phấn khởi hơn.

- Trúc, sinh nhật vui vẻ, già đi 1 tuổi sớm sớm có người yêu đi cả em mong Trúc làm việc gì cũng thật suôn sẻ!

Dương nói miệng với Trúc. Cô cảm thấy những lời nói này, viết tin nhắn có khi sẽ bị được thêm vài câu để chúc, thế nhưng nói miệng tuy ngắn ngủi nhưng cô tin Trúc có thể hiểu những gì cô nói là thật lòng hoàn toàn!

- Được. Sao còn thêm từ già thế hả cô?

Trúc vui vẻ nhận lời chúc ấy kèm theo câu nói đùa.

- Hôm nay... ngoài việc đi ăn với em, Trúc có hẹn với ai không? - Dương hỏi ý tứ. Nhưng thực sự là tò mò việc tối nay Trúc có rảnh rồi hay không.

- Trúc không. Em muốn đi chơi đâu buổi tối à?

Trúc hỏi lại. Trong đầu Trúc đang nhớ bạn gái của mình đang đợi ở nhà, thế nhưng cả hai không nói cho Dương biết, Trúc thật không biết phải đối xử với Dương như thế nào nữa.

- Vâng. Em muốn đi đâu đó một chút. Cũng không rõ là muốn đi đâu, nhưng mình đi xe máy đi Trúc? Em muốn ngắm đường phố... mùa xuân đẹp mà!

Dương nói thì thầm vào tai Trúc. Nhìn Dương nói vậy khiến Trúc không nỡ lòng từ chối, liền gật đầu rồi đi ngay. Khi định thanh toán tiền, Trúc có gặp người quen.

Là một cậu bạn ngày trước học cùng lớp đại học, Trúc cũng chẳng nhớ cậu ta nếu như cậu ta không chào mình trước.

- Trúc... đi với bạn gái hả? - Cậu ta vỗ nhẹ lên vai Trúc.

Trúc cũng giật mình khi bị hỏi là người yêu với Dương. Càng những lúc như thế, Trúc càng không muốn.

- Không có đâu. Đây là em gái của bạn Trúc! Minh đừng ghẹo lung tung nha!

Trúc cũng đùa cợt lại, sau đó kéo Dương về sau lưng mình để cậu bạn kia khỏi soi mói hai người nữa. Thế nhưng Minh dường như nhận ra sự đặc biệt ở Dương. Có thể đã gặp ở đâu đó thì phải...

- Này, anh không có ý định trêu ghẹo nhưng... chúng ta gặp nhau ở đâu rồi đúng không? - Minh liền hỏi Dương.

Trong tích tắc, Dương nhớ ra đây là đồng nghiệp của anh Mạnh, anh ta có đi dự đám tang anh Mạnh nên nhớ mặt Dương lắm. Dương chỉ sợ anh ta tiết lộ ra sự thật thì Trúc sẽ hoảng loạn rồi không gặp chị em cô nữa. Dương vội lắc đầu...

- Không. Chắc anh nhìn nhầm em với ai rồi!

Dương chối bay chối biến. Rồi bấm nhẹ tay Trúc ý muốn rời đi nhanh hơn. Trúc hiểu ý, liền chào Minh, cả hai đưa số điện thoại để giữ liên lạc khi cần, thế rồi rời đi ngay.

Lúc đó, Dương cực kỳ hoảng hốt. Còn may là trí nhớ anh ta kém, anh ta sẽ không nhớ Dương là người phục vụ ở đám ma của Mạnh, chắc cũng không nhớ, Dương là em vợ Mạnh đâu nhỉ?

...

Cả hai đi lung tung một hồi lâu rồi mới về. Dương về tới nhà, thấy Chi vẫn đang ngồi xem ti vi một mình ở phòng khách.

- Chị chưa đi ngủ sao? - Dương chào hỏi chị gái. Nhìn vào màn hình ti vi thì là chương trình hoạt hình phát từ lúc 6h tối và bây giờ phát lại trên kênh truyền hình. Chi quay lại, đưa tay lên miệng rồi ra hiệu với Dương là nói nhỏ thôi...

- Mạnh ngủ rồi, hai đứa nhỏ đòi chị xem ti vi... Đan, ra cất dép cho dì đi con!

Chi đang nói chuyện với hai đứa trẻ, Dương biết, chị ấy đang gặp ảo giác nặng rồi. Nhưng những lúc này cô thương chị mình lắm. Thậm chí, nhưng suy nghĩ hối hận khi muốn phá hoại mối quan hệ của Chi và Trúc cũng ngay lập tức hiện lên. Dương giả vờ nhìn theo ánh mắt mà Chi đang nhìn, vẫy tay chào bé Đan mà chị ấy đang nhìn thấy, rồi đợi khi chị ấy quay đi liền nhanh chóng cất dép vào tủ như thể bé Đan đã cất dép cho mình.

- Cháu ngoan quá. Dẫn em Linh đi ngủ đi. Dì và mẹ có chuyện cần nói chuyện với nhau!

Dương giả bộ nói chuyện. Chi nghe vậy liền nháy mắt nói hai con mình đi vào phòng. Dương đau lòng lắm. Chị ấy còn thấy được anh Mạnh đang ngủ, chị ấy thấy được hai đứa bé xem ti vi cùng chị ấy, rốt cuộc, bệnh chị đi tới mức độ nào rồi Chi?

Dương ngồi lên ghế sofa, nhìn chị gái mình. Ánh mắt cô tỏ rõ sự buồn rầu và Chi dễ dàng nhìn nhận ra được. Chi liền ôm em gái mình vào lòng, cô nhẹ nhàng vỗ về vì cô biết rõ ánh mắt đó, Dương đang không vui.

- Có chuyện gì vậy? Trúc, đối xử không tốt với em à? - Chi khẽ hỏi. Cô nghĩ hai đứa mới đi chơi về với nhau, nếu biểu hiện của Dương như này chắc hẳn có chuyện rồi!

Dương gật đầu. Đúng là cô đã có chuyện với Trúc. Nhưng bệnh tình của Chi là điều khiến cô đau buồn hơn. Hai năm gồng mình che giấu, cả gia đình cô cũng vậy. Ba mẹ cũng phải đóng kịch để Chi vui lòng, ba mẹ còn chạy ngược chạy xuôi bưng bít chuyện cái chết của Mạnh và hai đứa nhỏ trước Chi, bất kể nơi đâu Chi đi đến, gia đình họ cũng vất vả đi cầu lạy người ta đừng nhắc tới. Nhưng đôi khi cô nghĩ, có phải vì cô và gia đình yêu thương Chi quá nhiều nên đã khiến chị ấy bệnh tình nặng hơn không? Sau cú sock tới bất tỉnh ấy, Chi không có dấu hiệu nhận ra việc chồng và con không còn tồn tại nữa.

- Chị Chi, chị có nhớ chị nói dù em lập gia đình cũng bắt em ở chung với chị không?

Dương lặng lẽ hỏi.

- Có, chị nhớ! Sao? Tìm được nữa kia rồi à?

Chi nhảy bèn hỏi. Nhưng Dương chỉ cười nhạt rồi lắc đầu. Dù Dương có lập gia đình, thì chí ít cũng phải đợi chị gái cô chữa khỏi bệnh hoàn toàn đã. Nếu không, cô không biết làm thế nào để đền ơn. Những điều cô vừa làm với chị gái, nếu như cô không gọi điện và ngăn Hoài Nam kịp, không biết anh trai cô sẽ gây gổ những gì với Trúc chứ?

- Em chỉ muốn, chị em mình luôn khỏe mạnh để ở bên nhau thôi!

Dương đau lòng nói. Giá như, giá như chị gái cô không nhờ cô chăm sóc cho Trúc ngày hôm đó. Giá như cô không bắt chuyện với Trúc mà cứ im lặng như ngày thường, mọi chuyện có lẽ đã khác thật rồi. Cô yêu Trúc, cô đã cố gắng, dồn can đảm để nói với Trúc. Nhưng chưa kịp nói về tình cảm của mình, thì Trúc đã tâm sự với cô về người yêu Trúc.

Trúc không tả cô gái ấy ngoại hình như thế nào, cũng không nói rõ thông tin, thế nhưng Trúc nói Trúc yêu cô gái ấy. Trong phút giây đó, Dương cầu nguyện ông trời đó không phải là chị gái cô. Cô thực sự không muốn điều đó xảy ra.

10h45, đường Láng, trời mưa, nhưng chỉ là cơn mưa phùn, càng thích hợp với không khí xuân, người ta ra đường mua sắm đồ, ngắm cảnh sắc Tết nguyên đán sắp tới...nhưng với những cô gái như Dương, liệu đây có phải thời gian đẹp nhất trong năm để tỏ tình với người mình yêu?

Dương ngồi sau yên xe, thậm chí, cô còn mạnh dạn ôm Trúc. Cô lấy cớ là lạnh, muốn nhiều hơi ấm từ người Trúc hơn. Trúc có phần ngượng ngùng, nhưng cũng không phản đối. Chỉ hi vọng không gặp người quen, đừng để họ nói lại cho Chi biết là được. Dù không làm gì sai trái, nhưng Trúc vẫn sợ điều gì đó không lành xảy ra.

- Trúc ơi, trong Nam, không khí đón xuân có như thế này không?

Dương nhìn sang bên đường. Tính ra đang còn hơn hai tuần nữa mới đến Tết, chưa gì hàng quán đã mọc lên khá nhiều. Chủ yếu là đồ trang trí trong gia đình. Dưới cơn mưa phùn lạnh thấu xương, mặc dù ẩm như Dương và Trúc đang còn thấy ê buốt, vậy các cô chú từ nơi khác đến, hoặc gia cảnh khó khăn, họ chắt vạt dưới sự khắc nghiệt của thời tiết kiếm dăm ba đồng để sắm Tết sao có thể chịu được nhỉ?

- Cũng lâu rồi Trúc chưa đón Tết trong Nam. Chắc 5 năm rồi đó. Không biết giờ thay đổi như thế nào, chứ thời Trúc, cũng hàng quán buôn bán nhộn nhịp như này à!

Trúc không có kỉ niệm vui vẻ gì với Tết. Nên Trúc không biết nên kể gì với Dương. Ngoài việc so sánh với Hà Nội ở độ nhộn nhịp, thì chẳng còn gì để mà tả. Vốn dĩ, với Trúc thì đó cũng giống như ngày thường vậy.

- Hôm nay chúng ta thành thật với nhau chút đi!

Dương đột nhiên nói. Mà thực ra cô đã muốn nói điều này từ lâu lắm rồi. Khung cảnh này, giả dụ có nói ra tình cảm nhưng bị Trúc từ chối, còn có nước mưa phủ vào mình, giúp cô bớt ngượng, bớt đỏ mặt được đấy!

- Hả? Trúc có bao giờ nói dối à?

Trúc chưa hiểu ý Dương.

- Không. Em định nói chúng ta nên thử tâm sự cho nhau về mẫu người yêu đi!

Dương nói bóng gió. Hi vọng Trúc sẽ hiểu.

- À, em yêu rồi sao? Anh chàng nào may mắn vậy? Trúc cũng thế, cũng say đắm người ta rồi, mà gặp nhiều trở ngại quá!

Trúc đang nghĩ tới việc Trúc yêu Chi, nhưng Chi còn gia đình và con nhỏ. Trúc sẽ quá ích kỉ nếu bắt Chi lựa chọn...

- Ra vậy... Trúc có người yêu rồi sao? Em chỉ hỏi Trúc... chứ thực ra em đã có ai để yêu?

Dương ngăn người, thốt lên câu nói đó, rồi vội đưa mặt quay chỗ khác nhìn trời nhìn đất, làm cách nào để nước mưa dội sạch sự tủi thân này đây...

hiện tại...

- Chị chỉ muốn khuyên em một điều này thôi Dương...

Chi lặng lẽ nói. Cô biết Dương thực chất không muốn nói cho mình con bé đang buồn chuyện gì. Dương nghe vậy, liền rời khỏi lòng Chi, cô nhìn Chi một cách chăm chú xem chị gái mình định nói với mình điều gì.

- Chúng ta từng được dạy về điều này mà. Ông ngoại, ông đã nói... Đón nhận tình yêu không có nghĩa chúng ta sở hữu nó. Chúng ta cứ cất bước nhưng không có nghĩa thời gian đang trôi đi. Thậm chí, chúng ta đang thở, không có nghĩa là chúng ta đang tồn tại. Phải không? Dù em gặp chuyện gì, hãy nhớ ông đã dạy... rồi em sẽ vượt qua nó. Nhìn này... hai mắt có quầng thâm chảy xệ tới tận mũi rồi đó. Đi ngủ thôi!

Chi nói xong những điều sến sẩm nhưng buộc phải nói đó để hi vọng Dương tìm được lối đi cho câu chuyện của chính bản thân con bé.

Nhưng cả hai chưa thể nhìn ra lối đi của mình, lối đi của hai bệnh nhân đang như thế nào. Là đang tiến triển tích cực? Hay một lúc một nặng hơn?

24. Chấp Nhận

Trúc tỉnh giấc, hoảng hốt mở điện thoại ra xem. Đúng là điên người thật. Đêm qua đi lượn mưa với Dương, Trúc có cảm giác mình bị cấm, liền ngủ thiếp đi và khi tỉnh giấc mới nhận ra là mình ngủ quên cả giờ làm việc. Không những thế, điện thoại Trúc còn có cả loạt tin nhắn... từ Chi.

Trúc đứng dậy cũng thấy mệt nữa. Đêm qua đúng là ngấm lạnh vì Dương mất. Hì ăn uống, tám chuyện khá lâu. Sau đó đi lượn dưới mưa. Không biết đi bao nhiêu con phố nhưng cả hai đều đêm khuya mới về nhà. Trúc quên không nhắn tin cho Chi.

“Xin lỗi em, Trúc đi ngủ luôn khi về!”

Trúc liền nằm lì trên giường, sau đó nhắn tin cho Chi.

Một lát sau có người trả lời tin nhắn ngay lập tức. Có vẻ như cũng cần lời giải thích thì phải.

“Sao không đi làm vậy? Không khỏe à?”

“Em giận Trúc không? Trúc hơi mệt chút nên ngủ quên giờ làm!”

Trúc ăn năn nhắn lại tin nhắn đó.

“Em không giận. Hai người đi về muộn mà. Lát em qua với Trúc đây!”

Chi nhanh chóng nhắn tin lại. Trúc rất ít khi nghỉ làm. Nghỉ cũng vì ốm đau thôi còn thái độ làm việc rất nghiêm túc. Hôm qua khi Dương về người Dương cũng ướt. Vậy là Chi hiểu Dương và Trúc đi lượn phố rồi.

“Em định bỏ việc ở công ty à?”

“Nói chung đừng để em giận! Trúc hiểu không?”

Chi cương quyết nhắn lại.

“Dạ!”

...

Trúc nhắn xong những dòng tin nhắn đó, Trúc thừa hiểu Chi đã nhắn nhin. Vì Dương là em gái Chi, nếu Chi nổi cơn ghen thì Chi thật xấu tính nhưng không nổi cơn thì cũng khá áp lực vì phải giữ điều đó trong lòng. Trúc nghĩ ngợi một hồi, lại thấy đói bụng nên muốn đi mua gì đó về nhà ăn. Ít nhất Trúc cần trang trí cái tủ lạnh cho đầy đủ một chút. Kéo Chi nhìn lại mắng vì hôm nọ qua nhà Chi có phàn nàn về tủ lạnh một bên để bia, một bên tủ không lạnh thì để mì gói!

Cũng may mắn là gần đây có một siêu thị nhỏ. Ở đó cũng khá đầy đủ đồ ăn, Trúc liền mặc thật âm, rồi đi bộ tới đó để mua đồ. Trúc cố lựa những thực phẩm liên quan tới món ăn mà Chi thích, nếu cô ấy có ý định nấu cho Trúc thì cũng là món Chi có thể ăn thật ngon miệng...

- Này, Hà Nội hình như hẹp quá. Lại gặp nhau rồi!

Trúc đang đi lựa đồ, lại bị ai đó vỗ nhẹ lên vai. Khi quay lại, hóa ra là Minh. Đúng là Hà Nội nhỏ thật, chưa gì đã gặp lại cậu ta rồi.

- À... Trúc nhớ nhà Minh... hình như cách đây hơi xa. Sao Minh tới tận đây mua đồ vậy?

Trúc quay lại thấy Minh đang đẩy xe đẩy với cả đồ ăn.

- Hình như việc chúng ta học chung nhóm, bỏ qua tuổi tác khiến Trúc quên hả? Em đã 25 rồi, bọn em không may lỡ việc nên kết hôn sớm. Nhà mẹ vợ em ở khu này...

Trúc và Minh học chung nhóm nên họ xưng hô bạn với mình cho dễ làm việc. Chứ thực tế Trúc già gần nhất trường, chỉ thua trợ giảng và giảng viên thôi.

- Vậy đó hả? Chúc mừng nhé...

Trúc có nhớ là đã nhận thiệp mời từ Minh nhưng bản tính khó gần nên Trúc đã không tới mà thay vào đó là gửi tiền mừng. Nhưng Minh không phải là người nhỏ nhen nên không giận Trúc vì chuyện đó.

- Hừm... Trúc dạo này đang làm ở công ty nào vậy? - Minh đẩy xe đi cùng Trúc, có vẻ như hai người đang tìm chung loại rau củ.

- À, đang làm ở VTC games. Còn Minh?

Trúc cũng hỏi lại. Biết là thật ngọt ngào khi phải bắt chuyện, nhưng không nên quá hồ hững với người quen.

- Em cũng làm thiết kế, nhưng ngặt nỗi phải học thêm bằng xây dựng nữa. Em đang làm kỹ sư bên công ty thầu xây dựng ...

Nhắc tới công ty, Minh lại nhớ tới cô gái hôm qua đi chơi cùng Trúc. Đường như Minh đã nhớ về Dương. Trúc thì gạt đầu tỏ vẻ đã hiểu về công việc của Minh. Cũng không biết nói gì thêm, mà lại im ắng quá, Minh lại lên tiếng tiếp...

- Hôm qua cô gái đi cùng Trúc, không biết cô ấy có nghĩ Minh trêu ghẹo không nữa?

Minh đầu đầu nói. Tự nhiên nhận quen biết cũng là một kiểu tán gái cổ lỗ sĩ rồi.

- Không. Mà Minh có biết thật sao? Biết về Dương ấy!

Trúc cũng tò mò hỏi lại. Không dưng Minh lại hỏi Dương có nhớ cậu ta không... cũng là điều khiến Trúc thấy lạ.

- À. Dương. Đúng là tên Dương rồi. Minh gặp cô ấy ở đám tang nhà cô ấy mà.

Đám tang? Đám tang nào? Trúc vẫn thấy không hiểu cho lắm.

- Chắc Trúc mới chơi với cô ấy hả? Anh rể cô ấy mất rồi mà! Cả hai đứa cháu. Ba người mất cùng một lúc. Thật đáng sợ. Đám ma nghi ngút người mà Minh vẫn chưa thấy hết lạnh kể từ đó tới giờ...

Minh đang kể lại quá khứ. Nhưng Trúc vẫn chưa hiểu? Đám tang nào? Anh rể nào? Và hai đứa nhỏ nào chứ? Tại sao Minh lại nói những điều khó hiểu như vậy? Gia đình Dương có ba anh em thôi. Nếu gọi là anh rể là người đã mất... thì chẳng phải đó là Mạnh sao? Thế còn hai đứa trẻ? Hai đứa trẻ nào. Trúc đứng không vững nữa, thể trạng không tốt, thậm chí đang ốm, thế nhưng Trúc đang phải tiếp nhận dạng thông tin gì thế này?

- Đừng đùa ác ý vậy chứ Minh? Ý Minh đang nói, gia đình chị gái Dương mất hết sao?

Trúc hoang mang hỏi lại xác nhận những thông tin mình mới xử lý được, liền không tin vào lời nói của chính mình.

- Không. Chị gái Dương vẫn còn sống... à cũng làm trong VTC games đó. Trúc chưa gặp bao giờ sao?

Minh sức nhớ ra vợ của trưởng phòng cũ cũng là nhân viên thiết kế như Trúc ở VTC games. Nhưng Minh không hề hay biết Trúc đang gặp hoảng loạn như thế nào. Vậy Chi trả lời điện thoại của ai? Thế còn, ai là người điện thoại cho Chi vậy?

- Trúc... sao thế? - Minh lo ngại khi những điều mình vừa nói xong đã ảnh hưởng tới Trúc vì Trúc hiện tại trông không ổn tí nào.

- Không. Không sao! Trúc ổn. Minh... cứ mua đồ tiếp đi. Nhiều đây với Trúc là đủ rồi. Hẹn khi khác gặp lại nhé!

Trúc thần thờ một hồi lâu, rồi mới có thể trả lời Minh. Chuyện đáng sợ như vậy, sao có thể xử lý thông tin nhanh được... nhất là đối với Trúc.

Minh không hiểu rõ chuyện gì diễn ra với Trúc, không hiểu tại sao Trúc lại rời đi sớm như vậy nhưng thấy Trúc có vẻ như không ổn nên cũng không tò mò lý do tại sao Trúc lại rời đi sớm.

Trúc cảm thấy quãng đường từ siêu thị về tới nhà hôm nay xa một cách lạ thường vì đầu Trúc bận ngẫm nghĩ những gì Minh nói. Nếu như chuyện cậu ta nói là sự thật, không lẽ... Chi bị điên?

Trúc cảm giác có gì đó không ổn trong lòng mình, nhanh chân chạy về nhà, Trúc có nhiều điều quan trọng để xem. Trúc về tới căn hộ của mình, không kịp cất thức ăn đi, chỉ quẳng tạm nó vào bên góc tủ, rồi chạy thẳng về phòng. Trúc xem lại những vụ tai nạn giao thông xảy ra cách đây hơn hai năm giống như lời Minh kể.

“Ô tô mang biển số 29D - 35xx đã gặp tai nạn nghiêm trọng trên đường Nguyễn Chí Thanh. Nạn nhân là tài xế cùng hai trẻ nhỏ đã qua đời trên đường đưa đi cấp cứu”

Trong bài báo có nhắc tới nguyên nhân ban đầu được cho rằng lái xe đã say rượu và mất kiểm soát, lái xe đâm thẳng bài nhà người dân. Anh ta vi phạm luật giao thông khi để hai đứa nhỏ ngồi ghế trước và không thắt dây an toàn. Trúc không dám nhìn danh tính nạn nhân, nhưng rốt cục cũng phải đối mặt. Nạn nhân chính là Mạnh, hai đứa nhỏ Đan và Linh.

Những vấn đề đáng sợ đang diễn ra trong đầu Trúc. Nếu như những biểu hiện của Chi khiến Trúc không tin vào việc Mạnh và hai đứa nhỏ đã mất thì giờ Trúc đang nghĩ tới việc... Chi bị bệnh!

Trúc liền gọi điện cho vài người bạn cùng chuyên khoa đang công tác trong miền Nam.

“Alo? Trúc hả?”

“Ừ. Có việc gấp, Huyền có bận gì không? Có thể nói chuyện với Trúc được không?”

Trúc nhanh chóng muốn đi vào chủ đề...

“Được, Huyền hết ca chuẩn đoán bệnh rồi. Có chuyện gì vậy?”

“Huyền... theo Huyền thì khi Trúc nhìn thấy, nói chuyện, xem như người đã mất đang còn tồn tại thì mà mắc bệnh gì?”

“Trúc, Huyền không hiểu. Từ khi nào Trúc tin vào bói toán vậy?”

Có vẻ như cách giải thích của Trúc hơi nhanh, khiến cho Huyền chưa hiểu rõ sự tình.

“Huyền còn nhớ năm xưa Trúc cứu Huyền khỏi lần Huyền bị chuột rút ở sông chứ?”

“Trúc bị sao vậy? Đương nhiên Huyền nhớ rồi. Và Huyền sẽ tìm cách trả ơn Trúc. Nhưng Trúc làm ơn nói rõ đi... ai sống ai chết vậy?”

Huyền vẫn chưa hiểu Trúc đang nói tới chuyện gì. Chỉ nghe thấy người sống người chết, rồi cái gì mà nói chuyện với người đã chết cũng thấy hoảng sợ lắm rồi.

“Một người rất quan trọng với Trúc, cô ấy nhìn thấy người thân đã mất, nói chuyện với họ. Thậm chí sống như thể họ tồn tại xung quanh cô ấy. Vậy cô ấy mắc chứng gì?”

Trúc muốn xác nhận lại một lần nữa, không phải Trúc không biết Chi bị bệnh gì, nhưng Trúc biết, Huyền là người có năng lực, chỉ ít cần kết luận từ hai người thay vì một người...

“Hừm... cô ấy bị chấn thương tâm lý khá nặng đó Trúc... dường như cô ấy không thể nhận ra người thân mình đã mất, hoặc tâm lý không đủ khả năng tiếp nhận. Nếu như người thân của cô ấy là con cái, thì càng khó khăn để quên! Trúc rõ Huyền đang nói tới căn bệnh nào mà... phải không?”

Huyền đang phân tích những gì mà mình hiểu cho Trúc.

“Trúc hiểu... căn bệnh đó nguy hiểm lắm phải không?”

Trúc vẫn không tin vào những gì mình nghe được. Hóa ra đây là lý do mà Dương cố gắng giấu đi thân phận thật của Mạnh mặc cho việc bị Trúc giận sao?

Giá như lúc đó Trúc nên hỏi thật kĩ, dùng mọi cách để Dương nói ... thì hôm nay đâu có sock tới cỡ này? Nghe Huyền nói trong điện thoại, lòng đau đốn không thể thốt thành lời. Trúc muốn nói với Huyền, người Trúc đang nói tới là người Trúc rất yêu!

“Trúc... tâm thần phân liệt mức độ báo động rồi đó! Trúc nên bảo bạn mình nhập viện đi. Người bị căn bệnh này thường có xu hướng làm đau bản thân để họ tiếp tục đón nhận những gì họ tin, giống như họ tin người thân của họ vẫn còn sống ấy! Trúc hiểu mà đúng không?”

Huyền hiểu rõ Trúc cẩn thận như thế nào, Trúc không dám kết luận những căn bệnh nguy hiểm như vậy một mình. Dù Trúc có học giỏi và luôn kết luận đúng, nhưng Trúc đâu có kinh nghiệm hành nghề lâu năm đâu?

“Trúc cần Huyền giúp!”

Trúc không biết nói gì ngoài 4 từ đó. Bây giờ tâm của Trúc như bị đâm thành từng mảnh nhỏ, vụn nát...

“2 tuần cho Huyền thu xếp công việc, Huyền sẽ có mặt. Nói chung là...”

Huyền đang còn nói tiếp nhưng là tiếng bấm mã khóa cửa nhà Trúc vang lên. Trúc tắt ngay điện thoại và bắt đầu đếm ngược... còn 2 tuần ở bên Chi, yêu Chi tới điên cuồng.

25. Vụng Trộm

Cất điện thoại, đóng tập tài liệu lại. Trúc vờ như không có gì xảy ra, vờ như chưa nghe từng câu từng chữ của Minh hay Huyền. Trúc chạy ra cửa đón Chi.

Chi mở cửa, vừa mở ra đã thấy thức ăn được đặt ngay bên tủ giày, chắc cụ Trúc lại đi mua gấp rồi bỏ quên đây mà. Chi buồn cười, lại xách đồng hồ ăn lên đem bỏ vào tủ lạnh hộ Trúc.

- Em đến rồi sao? Xin nghỉ buổi chiều à?

Trúc đi ra cửa, thấy Chi đang xách túi đồ ăn đi vào nhà bếp, cũng đi theo Chi luôn.

- Phải. Nếu không để Trúc ốm mãi như vậy sao? À, công ty có hỏi về Trúc, em nói Trúc bệnh, họ nói Trúc không được phép nghỉ không phép như vậy đâu!

Chi thản nhiên nói, tay nhanh chóng cất đồ ăn vào tủ lạnh. Trúc đứng từ cửa bếp, nhìn Chi như vậy, lòng vô cùng xót xa. Huyền còn nói, sách vở cũng khuyên, càng ở bên Trúc, Chi càng gặp ảo giác nhiều hơn. Nếu như phải đưa ra lựa chọn, Trúc muốn Chi được chữa trị ngay lập tức với sự đồng ý của gia đình Chi... nhắc tới đó, họ đương nhiên phải biết sự kỳ lạ này.

- Sao không nói gì vậy? Tối qua Trúc và Dương đi chơi vui không?

Chi quay ra phía Trúc, đưa tay lên sờ trán Trúc. Cũng hơi âm ẩm. Chắc chắn là Trúc đã sử dụng thuốc hạ sốt liều cao rồi. Cái kiểu âm ẩm nửa chừng nửa vời này Chi rõ lắm.

- Chỉ đi lượn lờ lung tung. Thực ra không có ý định đi chơi buổi tối. Mà là Dương muốn đi đây đi đó ...

Trúc nhún vai giải thích. Chi không hỏi rõ như vậy, thế nhưng Trúc vẫn thấy mình nên nói rõ ràng. Dù gì quan hệ hai người không đơn giản là bạn bè, thậm chí người Trúc đi cùng là em gái Chi, Trúc càng phải để mọi chuyện được minh bạch.

- Được rồi, em đâu có giận chuyện đó đâu. Giận là giận Trúc ấy, luôn luôn để bản thân bị cảm, bị ốm, bị nhức đầu, bị đau dạ dày. Trúc là bác sĩ mà thế hả? Quay về giường cho em nhờ!

Chi cầm vai Trúc khẽ đẩy nhẹ Trúc về phía giường bệnh. Tính ra cũng đúng, từ ngày quen nhau tới giờ, có đúng lần Chi trọ chân là Trúc phải chăm sóc. Còn đâu toàn là Trúc gặp nạn. Thế nhưng chăm sóc nhau đã trở thành thói quen với hai người. Họ không còn xem nhau là những người bạn đơn thuần, trong mắt, họ chỉ thấy người họ yêu!

Chi nhìn đồng hồ, bây giờ mới qua buổi trưa được vài phút, cô muốn nấu gì đó cho Trúc, định quay lại nhà bếp thì bị Trúc cản lại.

- Trúc mới ăn sáng, em không cần nấu gì gấp cả. Ở bên cạnh Trúc được không?

Trúc bần khoản hỏi Chi, sợ Chi lại giận thêm tội ăn uống vô tội vạ, nhưng Chi lại không giận, mà chỉ mỉm cười... cô vội vã cởi bỏ áo khoác, mặc trên mình chiếc áo sơ mi mỏng rồi leo lên giường.

Trúc và Chi nằm yên lặng như vậy. Họ nghĩ họ nên làm gì tiếp theo đây?

- Trúc, trước Chi, Trúc đã từng yêu ai chưa? Có dễ dàng mà thổ lộ giống như Chi không?

Chi nghĩ ra chuyện để hỏi.

- Đã từng. Nhưng chẳng bao giờ nói!

Trúc mỉm cười. Quay người lại đối diện với Chi.

- Lý do? Vậy sao lại nói được với em?

Chi thích thú, nhích gần lại hơn một chút.

- Em có thấy, Trúc đủ tự tin để nói yêu ai đó với bộ dạng như thế này sao? Trúc không dám thổ lộ. Còn với em, chắc là do đồng cảm, do radio số 405 của Quỳnh Anh nữa.

Trúc nhớ đến lời thoại của Quỳnh Anh hôm đó. Về hai người sinh viên, về cách nhìn cuộc đời của họ. Tươi sáng, hay tăm tối, hạnh phúc hay đau khổ, là cho bạn tự chọn, không ai mang điều đó tới và bắt buộc bạn nhận lấy. Thế nhưng có được hạnh phúc hay đau khổ, bạn đều phải đánh đổi. Như Trúc, để chọn yêu Chi, Trúc đã đánh đổi rằng tình yêu đó sẽ khó để xã hội công nhận, và họ chỉ có thể kín lạng như thế này!

- Trúc không hỏi em vì sao em chọn Trúc à?

Chi vui vẻ đáp lại. Cô không biết sao nhìn từ góc này, gần như thế này, cô nhận ra Trúc còn đẹp và hiền lành hơn mọi ngày nữa.

- Không. Trúc chỉ cần biết hiện tại em đang ở bên Trúc là được.

Trúc lắc đầu. Trúc từ chối để biết, vì Trúc biết tình cảm của họ là một trang giấy đang viết dở, viết sai sẽ bị xé đi như chưa từng viết, muốn viết quyển vở, quyển sách, cũng cần sự kiên trì và sự cố gắng.

- Cũng may, vì em không biết nói gì. Em chỉ biết em yêu Trúc thôi, em không biết giải thích vì sao em yêu Trúc đâu!

Chi rúc mình vào lòng Trúc, chỉ mong thời gian cứ dừng như thế này, để cả hai có thể bên nhau lâu hơn.

...

Ở với Trúc hầu như cả ngày, nhưng đến giờ thì cô vẫn phải về với gia đình của chính mình. Nhiều khi cô vẫn tự hỏi, bản thân mình lựa chọn như thế này có đúng hay không. Thế nhưng câu trả lời cô không thể tự giải đáp được. Đúng hay không không phải do cô mong muốn, thực sự, Mạnh và cô đã quá lạnh nhạt với nhau. Cô mở cửa nhà, giờ này Dương chưa về, nhưng gia đình cô đã về. Điều kì lạ hơn, hôm nay Mạnh chờ cô ở phòng khách.

- Hai con đâu anh? - Chi làm bộ như chuyện này là bình thường. Cô biết tính khí của người đi ngoại tình như cô, thường dễ bị phát hiện, hơn nữa, cô là người sai!

Mặc cho việc Mạnh và cô cạ tình cạ nghĩa, nhưng Mạnh về danh nghĩa vẫn là chồng cô, về pháp lý Mạnh không sai gì cả.

- Em quên rồi sao? Con bé đi ngoại khóa cùng trường rồi còn gì! Đi hai ngày một đêm để được ngắm sao đó!

Mạnh thản nhiên đáp, với Chi, Chi chỉ thấy hiện tại Mạnh không bận tâm hai đứa trẻ như Chi. Mạnh đang có vẻ muốn nói với Chi điều gì đó.

- À, em quên, dạo này công việc hơi bận một chút.

Chi nói thật. Cô đã nhiều việc, lại phải gồng mình làm hộ Trúc hôm nay, công việc với cô là nhiều thật.

- Hôm nay anh đến lớp, cô giáo nói Đan vẽ tranh về gia đình mình đẹp lắm. Em xem đi... con vẽ chúng mình đi chơi công viên Thủ Lệ đấy!

Mạnh đưa tranh cho Chi xem.

Chẳng có bức tranh nào ở đấy cả, nhưng Chi vẫn nhìn thấy bức tranh ấy trong tay Mạnh, đó là ảo giác của Chi. Chưa bao giờ có sự việc này kể cả khi hai đứa trẻ còn sống, thế nhưng hình như việc đi chơi công viên không phải là mong muốn của hai đứa trẻ, mà là của Chi.

- Cái Đan nhà mình vẽ đẹp mà. Với cả, anh hôm nay không đi làm thêm sao?

Bình thường Mạnh về rất muộn, không quên đón hai đứa con, nhưng đón về xong đợi Chi về rồi đến công ty ngay lập tức. Sự thật trong quá khứ cũng vậy. Không phải không có thời gian ở nhà, thế nhưng những lần Mạnh ở nhà quá ít. Chi đôi khi tự hỏi tại sao mình có thể cảm động và yêu anh ta chỉ vì sự tử tế.

- Không. Anh hôm nay ở nhà. Chẳng mấy khi hai vợ chồng mình ở nhà cùng nhau...

Mạnh đứng dậy, định ôm Chi vào lòng nhưng Chi vội từ chối. Cô biết, cô từng ước ao như vậy trong quá khứ, nhưng giờ, cô từ chối theo bản năng. Cô không muốn ôm anh ta nữa, chỉ muốn giữ gia đình này cho danh dự của hai đứa trẻ và danh dự của gia đình mình.

- ĐỪNG, anh! Em mới đi đường về. Anh ăn cơm chưa? - Mặc dù đang mùa lạnh, nhưng cô vẫn lấy cớ để tránh Mạnh, cô đi đường đâu có ảnh hưởng tới việc hai người ôm nhau chứ, có phải mùa hè đâu.

- Anh... ăn rồi. Ăn với đồng nghiệp rồi về. Em về cũng muộn mà!

Mạnh ngược mắt lên đồng hồ. Đúng là 7h hơn Chi mới về, Chi đã nấu cơm cho Trúc, ăn cùng Trúc, rồi cô mới rời đi. Cô nghĩ Mạnh sẽ đưa hai con về, cho tụi nhỏ ăn uống gì đó giống ngày thường vì cả hai đã thống nhất với nhau như thế.

Thấy Chi không nói gì, Mạnh gạt đầu ám chỉ Chi vào phòng đi. Thực sự hôm nay thật ngọt ngào, bởi ngày thường, cả hai không hề nói chuyện với nhau nhiều như thế. Mạnh bận, về nhà liền nghỉ ngơi. Chi thấy vậy, không dám làm phiền. Cuộc sống hai người càng lúc càng xa cách, cho tới khi Mạnh mất... cho tới khi Chi gặp ảo giác, nó vẫn vậy, như thể ăn sâu vào tiềm thức của Chi về những gì cô và Mạnh hay trao đổi.

Chi tắm rửa, sau đó thay đồ, cũng mất khá thời gian. Khi quay ra phòng khách, thấy căn nhà lại trống vắng cùng với tin nhắn ở điện thoại “Anh ra sân bay đón sắp!”

Mạnh là người cực tham vọng. Anh ta không muốn mình phải phục vụ ai, luôn muốn vươn lên chức vị lãnh đạo, kèm theo đó là đi nịnh nọt mấy lão già hợm hĩnh, vì anh ta cũng có gia thế, gia đình quyền lực, quen biết mấy lão già đó là chuyện thường tình. Chi khẽ thở dài... vậy khi này còn định ôm ấp cô sao? Suýt nữa cô nghĩ anh ta thay đổi suy nghĩ về gia đình, cô đã từng hi vọng anh ta bớt xem trọng công việc, công ty đi, và hơn nữa là bớt tử tế với cô đi để cô có thể mắng anh ta một trận. Nhưng không, thật khó để mắng một người tử tế với cô tới độ cô từng yêu sự tử tế đó.

Trúc đang gọi điện tới...

“Đã về nhà, tắm rửa chưa?”

Trúc hỏi. Trúc căn đúng giờ để gọi.

“Em xong lâu rồi. Chẳng qua hôm nay Mạnh ở nhà, không thể nhắn tin cho Trúc sớm. Còn may anh ta đã rời đi, hơn nữa... Dương làm ca đêm vì mùa du lịch xuân đang tới... em mới có thể vô tư trò chuyện như thế này đây!”

Nghe Chi nói trong lòng Trúc lại bị ai đó đâm cho thức tỉnh. Cô ấy lại gặp Mạnh. Cứ ở bên Trúc, là gặp Mạnh, gặp hai đứa con. Không trực tiếp thì là điện thoại. Trúc đã đứng khi nghi ngờ chiếc điện thoại của Chi... vì nhiều khi Trúc không nghĩ là có người gọi đến, cũng không nghĩ là đặt giờ họ gặp nhau để mà gọi như vậy.

“Cảm giác vùng trộm như thế nào?”

Trúc hỏi với tông giọng giả vờ như mình vẫn đang chăm chú vào câu nói của Chi.

“Có chút lo sợ, có chút tội lỗi... nhưng không hiểu sao hành vi sai trái lại khiến con người hạnh phúc!”

Chi đáp lại, với cô, hiện tại Trúc là cả vùng trời, là người mang cho cô hạnh phúc lạ thường, sự ấm áp cô chưa bao giờ nhận được. Trúc cũng tử tế, nhưng sự tử tế của Mạnh chưa bao giờ có quà đi kèm nhiều như Trúc!

Vừa nói chuyện, Trúc vừa soạn giáo trình chữa bệnh lần đầu tiên trong đời. Trúc nghĩ tới việc ở bên Trúc, Chi gặp lại Mạnh, gặp lại mù quang, ảo giác, nguy hiểm, Trúc không thể chịu được. Có thể hơi ích kỷ, dù Chi là bị bệnh nặng, mức độ như thế nào đi chăng nữa, Trúc không muốn chia sẻ Chi với bất kỳ ai! Kể cả đó chỉ là ảo giác trong tâm trí cô ấy...

26. Cố Để Làm Gì?

Trúc tan làm, đi cùng đường với Chi để đưa Chi về. Mặc dù trời lạnh, nhưng Trúc chọn cách đi xe máy. Trúc không thể đưa đón Chi giống như những đôi tình nhân khác, nhưng ít nhất cả hai người vẫn có thể đi làm cùng nhau. Xác nhận là Chi đã về, Trúc thì không, Trúc quanh xe hướng tới quán café đã có hẹn từ trước!

Dương hôm nay có hẹn với Trúc. Thường thì rất ít khi Trúc hẹn với Dương trước như vậy, Dương mặc kệ, chỉ cần hẹn với Trúc là cô đã thấy thích rồi. Dương nhanh chóng làm xong công việc, hôm nay cô từ chối không giúp đỡ bếp chính như mọi ngày nữa. Họ cũng thông cảm bởi vốn dĩ Dương vẫn là cô bé hiền lành ngoan ngoãn. Dương thay trang phục không còn dính mùi thức ăn, sau đó đi đến nơi đã hẹn trước với Trúc.

- Trúc đợi có lâu không?

Dương nhẹ nhàng hỏi khi thấy Trúc đã đến từ trước, mắt nhìn vào điện thoại, tay đang liên tục ghi chép. Đó là Trúc đang thảo luận với Huyền về biểu hiện và cách chữa trị cho Chi...và Dương.

- Mới đến thôi. Em tan làm sớm thế? Mọi ngày đâu có sớm như vậy đâu!

Trúc ngược lên đã thấy Dương, đóng cuốn sổ và tắt điện thoại đi, sau đó mới trò chuyện được.

- Có hẹn thì em tan làm đúng giờ. Còn bình thường anh bếp chính rất bận, em thường ở lại giúp anh ấy thêm một tối hai giờ...

Dương nói lại với Trúc. Nhìn Dương như vậy, ai cũng có cảm tình. Bất kỳ bà mẹ nào cũng muốn con trai mình kết hôn và lập gia đình với một cô gái như Dương.

- Hôm nay, Trúc không muốn vòng vo. Trúc muốn nói chuyện với em một cách thẳng thắn nhất!

Trúc không còn nở nụ cười trên môi nữa. Thậm chí, Dương có thể nhìn nhận được chính xác Trúc đang nghiêm túc cỡ nào.

- Được, Trúc cứ nói. Có vấn đề gì sao?

Dương không hề hay biết Trúc đã phát hiện ra bệnh tình của chị gái mình. Bởi vì mọi thứ sắp xếp quá hoàn hảo, cô không nói, đồng nghiệp cũng không vui vẻ gì mà tiết lộ chuyện buồn của gia đình Chi, nhưng họ cũng đâu có biết Chi mắc bệnh.

- Em định giấu Trúc đến khi nào nữa? Chi nhà em, đã mắc bệnh rất nặng. Em có ý giấu Trúc sao?

Trúc nghiêm túc nói thẳng vào vấn đề mình quan tâm, vì Trúc đang nói sự thật.

- Trúc biết... khi nào vậy?

Nghe từng câu nói của Trúc, Dương không khỏi giật mình. Bởi cô không tin và cũng không hiểu làm cách nào mà Trúc có thể biết được chuyện này.

- Mới đây. Chẳng có Mạnh nào cả. Cũng không còn Linh và Đan. Họ đã mất hơn hai năm rồi!

Trúc để lên bàn bài báo được Trúc in ra từ trên mạng nói về cái chết của ba bố con nhà họ. Không thể hiểu rõ vì sao Mạnh hôm đó lại say rượu rồi gây ra tai nạn khủng khiếp như thế. Có những chuyện bí ẩn chưa được khai thác hết. Hoặc có thể có người biết nhưng họ không muốn chia sẻ với bất kỳ ai.

- Trúc đã rõ như vậy, em ... không có gì để giấu Trúc. Đúng hôm nay Trúc hẹn vào quán cafe, lại còn đặt phòng riêng như thế này để nói chuyện là có mục đích, em không nghi ngờ gì sai cả. Trúc còn hỏi gì nữa?

Dương nghĩ cô không nên giấu, giấu và nói dối vào thời điểm này không còn nghĩa lý gì nữa khi Trúc đã biết mười mười sự thật.

- Đó là lý do em giấu Trúc về Mạnh sao? Em biết Trúc là bác sĩ tâm lý mà, sao em không nói để Trúc có thể giúp Chi chữa bệnh?

Trúc không có ý giận dữ gì Dương. Vì đó cũng là chuyện không hay ho gì để khoe khoang với một người xa lạ như Trúc. Nhưng Trúc nghĩ đến thời điểm thân thiết như thế này thì Trúc cũng đáng được biết từ họ thay vì nghe đồng nghiệp của Mạnh nói lại chứ. Nếu như không phải Minh là người từng học với Trúc, Minh cũng chẳng đại gì mà tiết lộ khi đã hứa với gia đình Chi.

- Không phải Trúc bỏ ngành y theo ngành thiết kế sao? Chính Trúc cũng không nhận ra chị ấy bị bệnh, em không có ý khinh thường, hơn nữa em biết là Trúc giỏi. Nhưng làm ơn Trúc hiểu cho em, Trúc đâu có kinh nghiệm trong ngành nữa? Trúc chỉ có kiến thức sách vở, kiến thức thực hành, Trúc đâu có gì gọi là sự tin tưởng để em nói?

Dương cũng thẳng thắn. Cô biết Trúc không giận cô nên mới hỏi như vậy. Không lẽ cô mắng Trúc là lang băm? Nói như vậy liệu Trúc có hiểu ý của Dương không?

- Em cho rằng tôi không đủ năng lực nhìn nhận ra sao? Đúng! Tôi là kẻ bất tài, tôi đi với người bệnh nhưng tôi không nhận ra. Rồi bây giờ làm sao nữa? Có ai đó nói cho tôi biết là anh ta đã chết sao? Tôi đã hỏi, và bản thân em cũng vờ như anh ta còn sống. Tôi dựa vào đâu mà biết được chị gái em bị bệnh khi chính em cũng ủng hộ và che giấu?

Trúc có vẻ như bị tổn thương, bất mãn đôi co. Vốn dĩ Trúc không nhiều lời như thế này, nhưng là phần uất không chịu đựng được. Trúc bị giấu êm đi chuyện đó, chứ có phải Trúc ngu tối độ không hỏi ra đâu.

- Trúc. Bệnh đó hay ho gì mà khoe ra? Em xin lỗi, em không có ý xúc phạm Trúc.

Dương biết lời nói của mình đã khiến Trúc cảm thấy bức, cô vội vàng xin lỗi.

Còn Trúc thì nghĩ khác, Trúc tự hỏi liệu hai chị em nhà họ đều mắc bệnh như vậy lại ở chung với nhau, chỉ hai người, nhưng trong mắt một người còn nhiều hơn, thì sẽ như thế nào???

- Bỏ qua đi. Trúc không can dự việc gia đình em giấu hay không giấu. Nhưng bệnh của Chi, dứt khoát Trúc sẽ tìm cách giúp Chi khỏi!

Trúc cương quyết nói. Nhưng Dương lại nghĩ khác.

- Thực tâm Trúc làm như vậy là nghĩ cho chị Chi sao? Không phải là vì Trúc muốn sở hữu chị ấy sao?

Đã đến nước đường cùng, Dương nói hết ra nỗi lòng của mình. Cô tiến gần tới Trúc, vội vã đặt một nụ hôn, rồi nhanh chóng bị Trúc đẩy ra. Cảm xúc vừa rồi của cô là sự giận dữ, sự tủi hờn. Vốn dĩ cô làm điều tốt cho chị gái cô, sao người cô yêu thương cứ xem cô như một tên tội đồ?

- Em... vừa làm gì vậy? Em nói gì nữa hả?

Trúc hoảng hốt. Trúc không lý giải như thế nào về nụ hôn này. Vốn dĩ quan hệ của họ đâu thân thiết tới mức có thể hôn môi nhau.

- Em yêu Trúc. Trúc đã vờ như không nhận ra tình cảm của em. Phải không? Em biết Trúc cố gắng giữ mức bạn bè với em, nhưng Trúc luôn làm những hành động khiến em không thể tự chủ được. Đi lượn phố dưới đêm lạnh ngắt và mưa phùn, chỉ có cặp đôi mới làm vậy. Nhưng Trúc thì sao? Trúc cố giữ tình bạn với em nhưng Trúc lại đóng đờ như thế à?

Dương nói mà không để ý được mình đang khóc. Khóc lóc không phải là cách Dương lựa chọn để thể hiện cho Trúc nhìn, nhưng nước mắt cô không thể ngừng rơi.

- Với ai em cũng nghĩ vậy à? Bạn bè không được phép đi chơi đêm với nhau sao? Vì chuyện này mà em không muốn Trúc chữa bệnh cho Chi, đúng hơn em không muốn cho Trúc biết Chi đã có gia đình phải không? Đêm hôm đó, đêm Trúc đến thăm em. Em đã gọi điện cho Hoài Nam và nói Trúc luôn tìm hiểu về Mạnh. Trúc thật ngu ngốc khi không thể nhận ra em đang nói về việc Mạnh đã chết. Trúc đang nghĩ rằng em phàn nàn khi một người như Trúc lại cố gắng tìm hiểu gia đình Chi... Trúc tránh em vì vậy. Nhưng giờ Trúc hiểu... em làm vậy vì không muốn Trúc biết Chi là cô gái độc thân!

Trúc nhắc tới đêm hôm Dương ra ban công gọi điện cho Hoài Nam ở bệnh viện. Là Trúc xuống hầm bệnh viện lấy xe nhưng quên chìa khóa nhà ở chỗ ghế ngồi, nên quay lại, và nghe được đoạn hội thoại ấy.

Dương lục lại trí nhớ, cô nhớ ra hôm đó có nghe tiếng động lạ, nhưng lại nghĩ là mấy ông bảo vệ đang căng bạt che ô tô liền không nghĩ ngợi gì. Không nghĩ tới việc Trúc đã nghe thấy những gì mình trò chuyện với Nam!

- Hóa ra Trúc biết nhưng Trúc không nói phải không? Còn nữa... Trúc hỏi về Mạnh lúc đó đâu có ý gì là quan tâm tới chị Chi? Trúc chẳng qua chỉ xem Mạnh là đối thủ của mình. Em dám cá, Trúc lúc đó mong muốn anh Mạnh và chị ấy li hôn. Trúc yêu chị ấy! Trúc can đảm mà thừa nhận đi!

Dương cũng gân cổ lên nói lại khi bản thân mình bị người khác nắm được thóp!

- Phải, Trúc yêu cô ấy. Cô ấy đâu ích kỷ như em? Nói như em, em biết Trúc yêu cô ấy, nhưng em tìm cách ngăn cản. Trong khi cô ấy độc thân. Đúng không? Một chút niềm vui cho chị gái em, em cũng không muốn san sẻ. Còn Chi, Chi bị treo chân ở Sa Pa, cô ấy từ chối đi về, vì nghĩ em lên đây chơi sợ em cô đơn. Còn nữa, chân chưa khỏi, nhưng nghe tin em bị bong, liền chạy đi không hề suy nghĩ... cô ấy làm gì có lỗi với em?

Trúc không kiềm chế được nữa. Liền quát lớn!

Dương nghe xong thẫn thờ con người. Cô biết, cô nhận được ra Chi quan tâm yêu thương mình. Nhưng những điều nhỏ nhặt ấy cô không biết. Còn nữa, cô không biết trong mắt người ta, cô ích kỷ như vậy. Cô gọi điện cho Nam, đúng là cô ghen tức. Nhưng khi bình tâm lại, cô đã chữa lại lời nói của mình nhưng Trúc đâu có hay biết.

- Vậy hai người... đang có mối quan hệ như thế nào?

Dương run rẩy hỏi. Không dám nhìn nhận vào sự thật. Cô đã đẩy can đảm lên để nói yêu Trúc, thế rồi cô không dám nghĩ tới việc bọn họ đã đến với nhau hay chưa?

- Trước khi biết chuyện này, chúng tôi là nghĩ sẽ vụng trộm, nhưng giờ, Trúc với cô ấy là đang hoàng yêu nhau.

Trúc đã nhẹ bót tông giọng đi một chút. Lúc này quả thực thật nóng vội mà lớn tiếng.

- Đúng là... tổn thương lòng tự trọng quá! Thất lễ với Trúc, em đi về trước. Em xin lỗi vì những gì...

Dương tính đứng dậy đi về, nhưng bị Trúc cản lại.

- Em bình tĩnh lại được không? Trúc luôn muốn là bạn với em. Chuyện khi này em nói, chúng ta xem như chưa nghe thấy!

Trúc không muốn rạn nứt tình cảm bạn bè với Dương. Cố gắng rõ ràng nhau quá làm gì. Cả hai vừa tự làm tổn thương chính mình mà!

- Trúc, thực sự Trúc vẫn luôn xem em là bạn với những gì em đã làm sao?

Dương không dám nhìn mặt Trúc, chỉ dám quay lưng đi về hướng cửa, bước chân chậm nhất có thể vì bị Trúc cản lại.

- Luôn luôn như vậy. Khi nào em bình tĩnh... chúng mình tiếp tục đi chơi. Dù em có là người như thế nào, em vẫn là người bạn đầu tiên của Trúc ở đây. Hy vọng em tôn trọng tình bạn đó!

Trúc cố gắng nói, trước khi Dương rời đi thực sự!

27. Tuyệt Màu Đen

Dương cố gắng chạy thật nhanh ra khỏi phòng cafe đó. Cô phải cố gắng đi nhanh nhất có thể, để không có ai nhận ra cô đang khóc. Đúng là cô đã sai trong việc cư xử như vậy, hơn nữa là dùng từ ngữ không phải phép để nói về nghề nghiệp của Trúc. Hôm nay trời không mưa. Nhưng sao Dương ước nó có thể mưa thật to lên. Cô muốn được gột rửa những tủi nhục những gì cô đã nhận. Đến cả người cô yêu, cũng bị chị gái yêu thương của cô mang đi mất. Cô luôn muốn hỏi cho phải lẽ... rốt cục, ông trời cho cô tồn tại để lần lượt lấy đi người cô vô cùng yêu sao? Chị gái cô lấy đi Trúc, còn ông trời... mang Mạnh rời khỏi thế giới này!

...

Hôm nay Mạnh không về, còn Dương thì nói là hẹn đi với Trúc có việc. Nhưng sao đã 11h đêm rồi không thấy con bé về. Chi không khỏi lo lắng, không biết hai người đi những đâu mà lâu tới cỡ vậy? Vì Trúc vẫn nhắn tin nói chuyện cùng Chi nên Chi có nghi ngờ đôi chút... liền bấm máy gọi điện.

“Em nhớ Trúc tới độ phải gọi điện nữa à?”

Nghe giọng Trúc không có gì vui tươi cả. Máy ai cãi nhau với bạn mà vui vẻ gì đâu, hơn nữa con bị người mà mình xem là cô em thân thiết lừa gạt và khinh thường.

“Trúc... không đi với Dương sao?”

Chi lo lắng hỏi. Hay là cả hai đã cãi nhau?

“Có. Nhưng Dương về từ lâu rồi. Chỉ là hẹn cafe đi chơi như bạn bè thôi mà em!”

Trúc không hiểu. Giờ cũng là hơn 11h đêm rồi. Dương đi đâu vậy?

“Em lo quá, con bé đi đâu chưa về Trúc ạ! Cả hai không cãi nhau đó chứ?”

Chi lo lắng hỏi lại. Cô vẫn nhìn thấy hai đứa trẻ đang ngủ, ảo giác lại tới... cô không dám lớn tiếng, liền nhẹ nhàng ra ngoài cho con ngủ. Nhưng thực tế, nhà chẳng còn ai.

“Trúc không biết nữa. Có thể con bé đi chơi với bạn. Để Trúc thử gọi điện xem sao! Chi... em nhớ ở nhà đấy. Dù muộn tới cỡ nào cũng phải ở nhà. Để Trúc đi tìm là được! Được không?”

Trúc lo lắng vô cùng. Trúc biết, người bệnh như Chi thường có xu hướng tự làm đau mình. Trúc chỉ sợ ra đường Chi gặp ảo giác nặng, không may xảy ra chuyện gì, Trúc không thể sống được mất.

“Là sao? Trúc và em ấy thực sự cãi nhau?”

Còn Chi không biết, cô không rõ là Trúc đang muốn quan tâm mình. Cô thấy Trúc không cho mình đi tìm em gái, liền nghĩ hai người có gì đó không bình thường.

“Tại này có cãi nhau. Nhưng Trúc sợ em gặp nguy hiểm thôi. Để Trúc qua đón em rồi mình cùng đi ...”

Trúc đang nói dở, liền bị Chi ngắt lời...

“Thôi, em nhắn tin cho Trúc sau nhé. Con bé về rồi!”

Chi nghe tiếng bấm cửa nhà, nhìn qua màn hình của camera an ninh, là Dương đã về!

- Em đi đâu về muộn vậy Dương?

Chi chỉ vừa nhìn ra cửa, ngay lập tức bị Dương ôm chầm lấy. Dương đang khóc nức nở, khóc tới độ mắt con bé đã sưng húp lên.

- Sao thế Dương? Nói chị nghe... kẻ nào khiến em khóc?

Chi giật mình, liền ôm Dương. Ôm rồi vỗ về. Cô không chịu đựng được khi Dương bị tổn thương dù chỉ một chút. Cho nên nhìn Dương khóc, cô vô cùng đau lòng.

- Em không sao cả. Em chỉ muốn nói... em cảm ơn chị thôi!

Dương càng nói, càng khóc lớn hơn. Chi mà biết những gì Dương đã làm, liệu chị ấy có tha thứ không? Nhưng hiện tại người đưa tay ôm cô vào lòng chỉ có chị ấy. Cô đã ích kỷ tìm cách phá hoại tình yêu của chị ấy dù cô biết chị ấy cũng mến người ta. Cô biết chị là một cô gái độc thân nhưng cô mang chị ra làm trò đùa, luôn mang hình bóng của một người đã chết ra đè nén tâm hồn của chị. Cô thực sự là một kẻ ác, dám đối xử với chị như vậy. Chị bệnh nặng, bệnh rất nặng rồi!

- Em và Trúc cãi nhau hả? Trúc không nhường em sao?

Chi ân cần hỏi lại. Cô nghĩ Dương và Trúc là hai người bạn, đâu nghĩ hai người lại có mối quan hệ phức tạp như vậy nữa?

Dương không nói không rằng, không đáp lại lời của Chi, chỉ biết ôm chị gái mình thật chặt. Tội lỗi Dương mang đến với Chi, có chết đi cũng không trả lại được. Nhưng với Dương, Mạnh xứng đáng là kẻ phải chết! Còn vì sao, thì chỉ có Dương biết được điều đó. Quá khứ của Dương có quá nhiều bí ẩn.

... Khi Dương 5 tuổi ...

Dương vốn dĩ là con gái nhà giàu. Dương sinh ra trong nhung lụa giống như Chi, nhưng cuộc sống không bao giờ vui vẻ như đám con nhà quyền thế. Dương không được cưng chiều, thậm chí ba mẹ không muốn nhìn mặt cô nữa.

Lý do vì sao?

Những năm 70, hôn nhân Việt Nam vẫn là cả một vấn đề nghiêm trọng bị ảnh hưởng rất nhiều từ tư tưởng phong kiến. Đúng, ba mẹ của Dương có rất nhiều người tình vì ông cũng là một cậu ấm nhà giàu. Nhưng vì bốn phận con trai trưởng, ông buộc phải kết hôn với mẹ Dương và có Dương, đứa con gái danh chính ngôn thuận của họ Trương. Thế nhưng họ không thích con gái, và ba Dương không yêu mẹ Dương. Người mẹ kế, người đã có con trai với ba Dương từ trước đó rất lâu, cũng ước chừng họ có con với nhau ngay khi họ vừa đi học xong và chưa có bằng đại học. Nhì nhằng chuyện gia đình, đứa con ấy là con trai và được giấu kín, còn Dương được công khai nhưng bị ghét bỏ. Cho tới một ngày, Dương tan học ở nhà trẻ, liền bị mẹ kế mang đi ăn uống. Một đứa trẻ như Dương, thích thú với đồ lạ, là điều bình thường nên liền đi theo bởi Dương biết đó là mẹ hai của mình. Nhưng khi ăn xong... Dương bị rơi lại con đường tối mịt đó. Dương biết mẹ cô không hề hay cô bị bỏ mặc lại, gia đình cô chưa một lần tìm cô. Một đứa bé 5 tuổi cảm nhận sự ớn lạnh của con đường đen tối, nó ước, nó bị tuyệt vùi đi để có thể lên thiên đường giống cô bé bán diêm trong truyện cổ tích nó thường hay đọc. Và rồi, người ta phát hiện ra con bé ngồi ở góc đường với bảng tên được ghi lại trên mình ...“Trương Minh Nguyệt”

... Khi Dương trưởng thành ...

Cho tới ngày Dương về gia đình mới, sinh hoạt cùng họ hơn 15 năm năm trời, với cô là cả một hạnh phúc. Nào ngờ, hạnh phúc đến với cô vô cùng ngắn ngủi khi cô vô tình yêu chính chồng của chị gái mình. Anh ta cũng như vậy, cũng si mê cô, chứ không si mê vợ mình. Nhưng được dạy dỗ tử tế, anh ta không hề có hành động nào xúc phạm tới Chi, thậm chí không hề lộ ra rằng anh ta đi ngoại tình với chính cô em gái ở phòng

bên. Mạnh và Dương có những mối quan hệ bất chính, họ đã yêu nhau và có quan hệ tình dục với nhau từ những ngày Dương còn là sinh viên và Chi thì bận bịu công việc thiết kế của mình. Chính vì thế, Dương mang nặng cảm giác tội lỗi với chị gái.

Nhưng làm gì cũng có quả báo của nó. Gieo nhân nào thì gặt quả nấy.

Tên thật của Nguyễn Dương Dương, bị vùi lấp dưới đồng đất đá của cô nhi viện do Dương cố tình vứt bằng tên của mình đi, chính là Trương Minh Nguyệt. Còn Mạnh, anh ta là Trương Hoàng Mạnh.

Cứ nghĩ chỉ là tình cờ, cho tới khi cả hai bị cuốn vào tình cảm sâu nặng, Dương thực sự sốc khi biết Mạnh chính là anh trai cùng cha khác mẹ của mình, cách biệt nhau quá xa về tuổi tác khiến họ không nghĩ họ có thể là anh em cùng một nhà. Chính vì thế Dương không còn ổn định nữa, từ đó, cô mắc chứng “Một nửa thế giới biến mất!” mà cô không hề hay biết. Với cô là tuổi thơ bất hạnh, và quan hệ tình dục với máu mủ của mình.

...

Cho tới hiện tại, trong vòng tay của Chi, Dương vẫn mang trong mình suy nghĩ đau đớn vô cùng. Liên tục, liên tục, cô mắc lỗi lớn với Chi. Giá như Chi là người bình thường, cô bớt day dứt đi phần nào, nhưng Chi mắc bệnh nặng lắm. Chị ấy còn tổn thương hơn nữa nếu biết sự thật này.

- Em đi ngủ đi, sáng mai bình tĩnh lại chị em mình nói chuyện. Chị phải trông hai đứa nhỏ ngủ nữa...

Chi cố gắng vỗ về. Rồi sau đó mở cửa đưa Dương vào phòng. Chi đâu có biết chính căn phòng này là nơi xảy ra chuyện động trời đó? Xảy ra những chuyện 100% cô không hề muốn nghe!

Dương muốn nói với Chi, rằng không hai đứa trẻ nào cả, nhưng sao lại khó quá vậy?

...

Chi đi về phòng, khẽ thở dài một tiếng. Cô cũng có suy nghĩ của bản thân mình, dù cố gắng che lấp bằng việc tin rằng Trúc và Dương xem nhau là bạn, vì thực sự Trúc chỉ xem Dương là bạn, nhưng cô đâu ngờ tới mức không thể nghĩ ngờ Dương thích Trúc, thích một cách lộ liễu vô cùng khiến Chi dễ dàng nhận ra.

Có lẽ Chi khi khỏi bệnh, sẽ nghiệm ra mình ngu ngốc cỡ nào khi không nhận ra chồng và em gái ngoại tình với nhau.

“Sao rồi?”

Trúc nghe máy ngay lập tức.

“Con bé chỉ khóc. Hai người có chắc là không có gì giấu em chứ? Em hy vọng Trúc có thể nói thật với em!”

Chi khẽ thở dài. Cô không muốn làm khó, nhưng biểu hiện gần đây của Dương mỗi lần gặp Trúc về khiến cô nghĩ khác hoàn toàn.

“Được, em biết Trúc không muốn giấu em đúng không? Dương thích Trúc. Và Trúc từ chối!”

Trúc muốn Chi học cách nhìn nhận sự thật. Thế nhưng Trúc đang nghe thấy bên kia điện thoại có những tiếng động át đi tiếng Chi.

“Em biết, em cũng đoán vậy. Trúc có sợ mình sẽ khó xử không?”

Chi thực ra muốn dầm mưa một chút. Cô không rõ tại sao mình lại như vậy nữa. Cô chỉ biết cô muốn xuống sân trước khu chung cư nhà mình, đứng và chờ đợi Mạnh về giống như ngày trước. Thói quen này vốn dĩ không còn sau khi Chi tỉnh giấc khỏi lần sock nặng đó. Nhưng hiện tại nó lại quay về...

“Em đang làm gì vậy? Nói rõ hơn vì Trúc...”

Trúc đang nói dở, liền nghe tiếng mưa ở ngoài. Bên trong điện thoại, cũng vang lên i hệt. Chi đang đi ngoài mưa sao.

Trúc liền tắt điện thoại, chạy khỏi khu chung cư của mình. Sau đó chạy một mạch về phía nhà Chi.

- Em đang làm gì vậy? Có biết trời đang mưa không?

Trúc nhìn thấy Chi đang đứng ở trước khu chung cư dưới cơn mưa tầm tã, lại không mang gì che chắn, liền hét lớn lên.

- Em ... đợi chồng em về. Trúc à đừng lộ diện. Anh ấy về mà thấy em ở đây với Trúc không hay đâu!

Chi vội vã nói. Cô liền muốn giấu Trúc đi đâu đó. Cô đã xác định, cô giấu Trúc đi để mình cô được sở hữu, được yêu thương. Cô không muốn chia sẻ cho bất kỳ ai hết. Càng không muốn Trúc bị lộ, khi đó sẽ không thể yêu thương nhau...

Trúc khóc, nhưng cơn mưa che giấu đi được. Trúc kéo Chi đi. Trúc không muốn Chi ở căn hộ đó. Không có Mạnh, không có hai đứa trẻ nào cả. Ở bên Trúc, đương nhiên Trúc sẽ bảo vệ cô ấy khỏi những ảo giác đáng sợ kia.

- Mặc kệ anh ta đi. Em nói, anh ta không về. Qua ở bên Trúc đêm nay đi.

Trúc không cho Chi trả lời, liền kéo cô ấy vào lòng, rồi bật ô lên và đưa về phía nhà Trúc...

28. Triệu Chứng

Căn bệnh của Chi giống như một thế giới phim đáng sợ. Giả dụ, một buổi sáng thức giấc, bạn thấy cuộc sống của mình lặp đi lặp lại tới mức đáng sợ, đôi mắt của bạn có thể nhìn thấy những điều mà người bình thường không hề thấy. Bạn cho rằng người đã chết họ đang còn sống, và họ sống bên cạnh bạn. Họ không chỉ là những kí ức đau thương, mà họ còn là những người vĩnh viễn khiến bạn không thể quên dù trong mơ hay đang thức tỉnh. Đó là người chồng, tuy vô tâm với Chi, nhưng anh ta chưa một lần nặng lời. Có thể Chi thừa nhận họ đến với nhau không vì tình yêu, nhưng cô đã từng có tình yêu với anh ta, và rồi nó chỉ nhóm lửa lên một cách yếu ớt, sau đó bị những trận mưa nặng hạt vùi dập đi và không cho cơ hội được hồi sinh. Hai đứa trẻ, nó gắn liền với Chi. Chảy dòng máu của Chi, được Chi chăm bẵm lo lắng từng ngày. Thậm chí, bé Đan vẽ rất đẹp. Bé Linh kém bé Đan một năm nên chưa thể hiện được năng khiếu của mình. Nhưng có người mẹ nào chịu đựng nổi cú sốc lớn, cùng một lúc từng ấy người yêu thương ra đi không thể nói lời từ biệt? Giá như nó là sinh lão bệnh tử, Chi có thể chuẩn bị tinh thần từ trước. Nhưng sự ra đi đột ngột đó thì không thể. Trúc rõ điều đó, Trúc không trách nguyên nhân khiến Chi bị bệnh tới cỡ này. Trúc trách bản thân không thể tìm hiểu sớm hơn...

Cả hai người đều ướt. Chi bị dính mưa nhiều hơn, trời thì lạnh thấu lòng người... Trúc vội vã cởi chiếc áo khoác ngấm nước nặng nề giúp Chi, đưa cô ấy vào nhà tắm để Chi thay đồ.

Chi bị Trúc kéo về nhà, bàn tay Trúc xiết chặt cổ tay cô tạo cả hằn đỏ. Cô biết Trúc tức giận, cô biết, Trúc cũng có một phần ghen. Nhưng cô không biết, Trúc đau đớn khi chứng kiến bệnh tình của người Trúc yêu ngày một nặng hơn.

- Trúc sao im lặng vậy? Giận em à? - Chi khó xử nói khi ra khỏi nhà vệ sinh.

Trúc lắc đầu. Trúc xác nhận được khi Chi đã mặc đồ xong xuôi, người chỉ còn mái tóc ướt. Trúc liền đưa Chi về giường, đặt Chi ngồi ngay ngắn, đắp chăn từ phần hông trở xuống, rồi lấy máy sấy để sấy tóc cho Chi.

- Trúc đương nhiên là giận. Giận em la mắng Trúc không biết bảo vệ sức khỏe trong khi em đang làm hại thân thể của em. Trời rất lạnh. Sắp đến Tết rồi, em còn phải giữ sức khỏe chứ?

Trúc đau lòng nói. Đúng hơn, công ty cả hai sắp cho nghỉ lễ. Chi thì chắc sẽ về với gia đình cô ấy. Còn Trúc thì ở đây đợi cô bạn thân từ trong Đà Nẵng ra. Nói chung, Trúc vẫn cô đơn, nhưng Trúc không muốn Chi bị ốm trong những ngày Chi xứng đáng nhận được niềm vui.

Chắc sau Tết, Huyền mới có thể ra đây nghiên cứu việc chữa trị cho Chi. Vốn dĩ bác sĩ tâm lý không có nhiều việc. Khoa tâm thần học lúc nào cũng có bác sĩ nội trú sẵn sàng làm việc thay cho cấp trên như Huyền. Thêm cả Huyền là đi công tác chữa bệnh, cũng tính là đi làm cho bệnh viện rồi.

- Em xin lỗi. Trúc vừa nãy có vẻ vô cùng lo lắng...

Chi được Trúc sấy tóc, cảm nhận được những cái chạm nhẹ nhàng trên da đầu, cô không kìm lòng được liền ôm Trúc.

- Em không ngồi yên, còn ngo ngoáy cái gì? Trúc không thích, cực kì không thích em bị bệnh. Càng ghét những ai cố tình làm tổn thương em. Mà em biết là em tự làm mình bệnh đấy!

Trúc nói hàm ý, nhưng Chi không hiểu theo ý Trúc đang nói gì nữa. Có lẽ Chi đang nghĩ Trúc lo lắng cho mình thôi.

- Đừng ghét em. Trúc biết em yêu Trúc mà. Sớm biết em sẽ thất bại, hình như em yêu Trúc còn nhiều hơn Trúc yêu em!

Chi lắc đầu nũng nịu trong lòng Trúc. Trúc sấy tóc khô cho Chi, rồi đặt cô vào trong chăn ấm. Cũng bật điều hòa để chế độ ấm rồi, nhưng người Chi như thế này rất dễ bị cảm. Trúc không thể không lo được. Trúc leo lên giường, nằm bên cạnh, không quên ôm Chi chặt hơn bao giờ hết. “Chi, đừng làm mình bị thương, đừng để thân thể em đau ốm!”. Trúc đau lòng suy nghĩ. Rồi nhìn Chi một cách ấm áp.

- Em không thất bại. Trúc yêu em rất nhiều. Chẳng qua, chúng ta mới đến với nhau mà có nhiều chuyện xảy ra quá!

Trúc vỗ về Chi, y hệt như cách Chi từng vỗ về Dương. Nhưng bàn tay và hơi ấm từ Trúc, mang cho Chi cảm giác khác lạ tuyệt vời.

- Em thấy Dương dạo này hơi lạ. Con bé thường đi đâu đó, về rất khuya, người toàn mùi bùn đất. Em còn tưởng nó ngã xe. Đêm đến sang kiểm tra, thấy người vẫn nguyên vẹn. Em thực sự rất lo...

Chi tò mò thì không hết chuyện.

Những lúc Dương cảm giác đau buồn nhất, thì Dương luôn tìm tới mộ của Mạnh, rồi ngồi ở đó rất lâu. Có vẻ như, người chịu nhiều tổn thương nhất ở hiện tại vẫn là Dương. Rồi để Chi biết sự thật, không rõ lúc đó ai sẽ đau lòng.

- Chuyện với Dương, em cho Trúc thời gian nhé? Được không? Trúc mong em không hiểu lầm điều gì. Mong em tin rằng Trúc luôn yêu em!

Trúc một lần nữa ôm chặt Chi vào lòng. Chuyện hôm nay tới đây thôi. Chi có vẻ đã mệt, khẽ gật đầu đồng ý, đưa tay ôm lại Trúc, rồi sau đó... ngủ lúc nào không hay.

...

Trúc đứng giữa hai sự lựa chọn khó khăn. Hoặc là tiếp tục làm bạn với Dương và lờ đi mọi chuyện. Hoặc là chỉ làm bạn với Dương khi hai người cực kì thẳng thắn với nhau về mọi chuyện. Đúng hơn, Trúc sẽ chọn về sau. Cũng gần Tết, nên khiến mọi việc trở về qui củ của nó là tốt nhất. Trúc đợi thời điểm Dương tan làm ở quán ăn, liền đi bộ theo hướng Dương đi lấy xe.

- Có thể em còn giận chuyện hôm trước, nhưng Trúc vẫn muốn nói cho hết. Làm bạn, được chứ?

Trúc kéo Dương lại. Dương cũng bị giật mình. Cô không nghĩ Trúc muốn gặp cô ngay lúc này. Cũng được vài ngày rồi. Hi vọng cả hai sẽ bình tĩnh mà nói chuyện.

- Em không có giận. Người sai là em mà!

Dương cúi mặt xuống không thể nhìn trực diện với Trúc.

- Được. Em nói vậy, thì chúng ta sẽ vẫn là bạn bè thân thiết. Trúc không vì vậy mà giận em hay nhìn em bằng ánh mắt khác. Trúc hiểu rõ cảm giác của em. Có thể không hiểu sâu sắc, nhưng Trúc đoán được phần nào đó...

Trúc nói chuyện bớt căng thẳng hơn lúc chưa đến đây. Trúc còn lo sợ, lo sợ rằng Dương sẽ quay lưng và bỏ đi tiếp giống lần đó.

- Vẫn là bạn, và bỏ qua chuyện cũ. Nhé?

Dương hít một hơi thật dài, sau đó lấy can đảm ngược mắt lên. Cô chỉ muốn Trúc quên đi chuyện cô đã thích Trúc. Cô nghĩ cô thì cần thời gian để quên, nhưng Trúc thì cô muốn quên ngay bây giờ.

- Ok! Luôn luôn là bạn!

Trúc nhấn mạnh một chút về mối quan hệ của cả hai. Dương thở dài một chút... hy vọng Trúc không bao giờ biết tường tận những gì Dương đã làm sai trái với Trúc. Nhưng khi Trúc chữa được bệnh cho Chi thì sao? Chẳng phải chị ấy... sẽ nhận ra những điều sai trái của cô em gái hư đốn này?

Một lần nữa, bản năng ích kỷ trong Dương lại trỗi dậy.

Có những điều Chi đã biết, có điều sau lần ngắt quá lâu như vậy, rồi tỉnh lại và Chi không còn nhớ gì nữa. Không rõ chị ấy có nhớ hay không việc phát hiện ra Dương và Mạnh ngoại tình nhưng việc Chi đối xử với Dương như không có gì xảy ra khiến Dương tin phần nào Chi đã quên đi điều đó!

- Trúc định khi nào chữa bệnh cho Chi? em hứa, sẽ giúp đỡ chị ấy!

Dương quay sang nói với Trúc sau một hồi suy nghĩ.

- Qua Tết cái đã. Lúc đó bạn Trúc cũng tham gia cứu chữa. Hy vọng xóa được ảo giác cho Chi!

- Em hy vọng hai người dừng vì em mà cãi vã. Chị ấy... có thể đã cảm nhận được...

Dương nói nhỏ dần cho tới khi không thể nghe thấy được nữa.

- Chi rất rộng lượng. Dù có biết thì Chi cũng không giận em đâu. Trúc cam đoan là vậy...

Về thực tế, Trúc đang nói sự thật. Đúng là Chi có biết, và một chút ghen tuông cũng không. Chi còn lo sợ Dương sẽ khó xử.

- Vậy thì tốt rồi. Em chỉ sợ vì em mà hai người...

Dương cũng tránh việc nói thẳng. Nhưng thói quen của cô đang diễn ra trước mắt của Trúc.

Trước khi gặp Dương, Trúc đã mua hai cốc trà sữa để cả hai vừa uống vừa nói chuyện vì cả hai đi bộ. Thế nhưng Dương chỉ uống đúng một nửa. Một nửa còn lại tuyệt nhiên không uống. Thậm chí, phần nửa bỏ đi cũng đã được tỉ lệ đều với phần đã uống.

- Không ngon à? Sao không uống vậy?

Trúc thử hỏi khéo Dương vì đi bộ cũng được một đoạn dài, nhưng Dương vẫn không uống và chỉ cầm cốc trà như vậy.

- À, tại không có thùng rác. Em uống hết rồi mà. Tí quay lại đầu bên kia mới có thùng rác... em cầm qua đó thôi!

Dương thản nhiên nói... còn Trúc thì không thể bắt ngờ hơn được nữa. “Một nửa thế giới...biến mất” triệu chứng đã rõ ràng như thế này sao?

29. Phỏng Đoán

Ring... ring...

Là Huyền gọi điện thoại đến máy Trúc.

“Sao rồi Huyền?”, Trúc đang ở công ty. Ăn nói có phần nhỏ nhẹ không suồng sã như ngày thường.

Chi nghe thấy Trúc có điện thoại, mặt tỏ vẻ không quan tâm, nhưng khi nghe thấy nhân vật nói chuyện cùng Trúc là con gái, liền lắng nghe theo.

“Mình thu xếp công việc rồi. Có hai bác sĩ nội trú ở đây, họ nói sẽ nhận công việc của mình. Còn mình thì báo đi công tác chừng 3 tháng. Trúc nên nói cô bạn của Trúc đi. Cuối tuần mình ra đó!”

Huyền có vẻ như rất hứng thú trong lần chữa trị này. Bất kỳ ai cũng vậy. Họ nghe tới căn bệnh lạ, bản thân họ là bác sĩ, họ rất muốn thử thách chính mình. Huyền xem công việc điều trị tâm lý là một công việc cao cả giống như đặt họ lên bàn mổ và chữa sạch căn bệnh nan y.

“Thế còn Tết?”, Trúc thấy sắp tới Tết rồi, thế nhưng Huyền lại ra đây, gia đình Huyền vẫn trong đó mà.

“Mình và Nhi hẹn nhau. Nhi về nhà chồng, còn năm nay mình về bên nhà bạn trai sắp cưới! Cuối năm bọn mình cưới rồi!”

Huyền thông báo tin vui cho Trúc biết. Vậy là bạn cùng tuổi với Trúc, ai cũng tính đến việc lập gia đình. Nhưng Trúc thì không có cơ hội để nghĩ đến, nhất là khi người Trúc yêu đang mắc bệnh nặng như vậy. Trúc nén tiếng thở dài nặng nhọc, không dám để lộ cho Chi hay Huyền nghe thấy.

“Được, tin vui đó. Có gì qua nhà Trúc. Cả Nhi nữa...”

Cả hai người cúp điện thoại, Trúc tiếp tục chăm chú vào màn hình máy tính tiếp tục công việc của chính mình. Tiếng gõ cửa vang lên...

- Vào đi...

Chi nói vọng ra bên ngoài. Ngay lập tức có người mở cửa ra. Là Tuấn Anh, Trúc nghĩ bụng anh ta sang đây để giao công việc thôi. Nhưng Trúc một lần nữa lại bị gọi riêng ra ngoài, Trúc nghĩ bụng, không lẽ Dương lại gây ra chuyện gì nữa? Có phải Hoài Nam lại tìm tới Trúc không? Rất nhiều suy nghĩ hiện ra, nhưng Trúc vẫn phải ngoan ngoãn đi theo. Chi lo lắng nhìn theo, thường thường toàn là Chi đi nhận nhiệm vụ, hay là Trúc bị triệu tập do nghĩ không lý do?

Trúc đi theo Tuấn Anh sang phòng anh ta, nhưng bên trong căn phòng đó không chỉ có mình họ, mà còn một người lạ mặt khác.

- Trúc, đây là thư ký mới của phòng chúng ta, em ấy tên là Mai! Lê Hoàng Mai. À mà... đây không phải đợt bổ nhiệm nào cả. Mà cô ấy chuyển từ phòng tài vụ của công ty lên đây.

Tuấn Anh giới thiệu thư ký mới của cả phòng cho Trúc. Nhưng Trúc vẫn thấy khó hiểu. Đáng nhẽ ra người nên giới thiệu là Chi chứ sao lại là Trúc? Vốn dĩ Trúc cũng chỉ là nhân viên cấp dưới, giới thiệu cho Trúc có hơi lạ lùng không?

- Vâng... nhưng sao lại nói cho em? - Trúc hỏi lại Tuấn Anh, với tính cách sống nội tâm, Trúc chỉ cúi đầu chào Mai, còn lại thì quay sang hỏi thăm Tuấn Anh về việc lạ lùng này.

- Chi đã biết từ hôm qua, nhưng cô ấy không nhận Mai vì em đã làm chung phòng với cô ấy. Chắc phải nghĩ cách kiếm phòng cho Mai làm việc nhỉ?

Tuấn Anh khẽ thở dài một chút. Chuyện này thật khó xử đây vì phòng Tuấn Anh cũng có nhân viên làm, phòng Chi thì cũng có Chi và Trúc, nói thực thì hai căn phòng của phó và trưởng cũng chẳng rộng rãi gì, với hai người là thấy ổn, nhưng bon chen thêm nhiều quá, đồ nghề dân IT cũng nhiều khi Chi và Trúc luôn thiết kế đồ họa nữa...

- Anh chỉ hay ký giấy tờ thôi mà, cho cô ấy làm chung đi?

Trúc và Tuấn Anh thì thầm với nhau vấn đề hơi tế nhị, thế nhưng Mai cũng có thể nghe thấy. Mai sớm biết Chi đã không đồng ý vì lý do phòng của họ thiết kế đồ họa nên có rất nhiều dụng cụ.

- Cũng có thể, nhưng còn phụ thuộc vào ý Mai nữa. Thường thì thư ký có bàn làm việc riêng của họ, em xem xem chỗ anh còn đủ để kê thêm cái bàn nào nữa không? Thêm nữa, cả hai đứa đều nhận trách nhiệm như nhau...

Tuấn Anh đang nói dở, liền quay sang nói chuyện cùng Mai cho cả Mai nghe nữa.

- Mai, em làm thư ký, còn Trúc là trợ lý của phó phòng Chi. Cho nên hai đứa nên tích cực giúp đỡ nhau chút nhé?

Tuấn Anh hỏi Mai, tiện thể ngẩng nhìn xem căn phòng còn chỗ nào để kê thêm bàn nữa. Mai nghe nói rồi cũng gật đầu. Cô muốn mở miệng chào hỏi với Trúc, thế nhưng trông điệu bộ của Trúc không hề hỏi chút nào. Mai lại buộc mình im lặng, không nên nói gì vào thời điểm này.

Khi màn chào hỏi xong xuôi, Tuấn Anh dẫn Trúc ra ngoài để cả hai tiện hỏi chuyện nhau. Sáng hôm qua Tuấn Anh có dẫn Mai tới gặp Chi, vì lý do nào đó Tuấn Anh không thể hiểu được Chi một mực từ chối không nhận Mai ở chung phòng, nhất quyết chỉ hai người. Chi vốn dĩ không phải như thế, thậm chí từ chối nhưng Chi vẫn hồ hởi và tìm phòng cho Mai. Đối xử với người mới tới như vậy khiến Tuấn Anh rất ngượng, biết Trúc thân thiết nên muốn nhờ Trúc thử nói lại xem sao.

- Em nghĩ xem, bình thường Chi có bao giờ như thế đâu? - Tuấn Anh hỏi lại Trúc sau khi tường thuật lại sự việc.

- À, chắc Chi thấy phòng bọn em quá chật thôi. Anh xem, đồ đạc bọn em xử lý kỹ thuật nhiều quá chừng đó... mà còn cả đồng giấy tờ cần phê duyệt, Chi không muốn làm ảnh hưởng tới Mai ấy... phòng anh thì ai dám làm phiền, cho cô ấy làm chung đi!

Trúc thì đương nhiên là bênh Chi rồi, nhưng Trúc cũng thừa hiểu Chi làm vậy vì Chi xem như căn phòng đó là không gian hẹn hò của hai người, không thể để người khác xen vào được. Cũng biết là nên công tư minh bạch, nhưng Chi đang bị bệnh như thế, nở lòng nào Trúc không bảo vệ Chi?

- Còn nữa, có rất nhiều chuyện anh giấu em! - Trúc sực nhớ ra mình cần phải nói chuyện rõ ràng với Tuấn Anh, liền nói ngay khi Tuấn Anh gật đầu định rời đi.

- Chuyện gì? - Tuấn Anh không khỏi giật mình. Vốn dĩ trong đầu cũng không rõ mình đã gặt Trúc điều gì ...

- Việc hai đứa trẻ và chồng của Chi... họ đã mất! - Trúc cũng cảm thấy lạnh người khi nói những câu này.

Tuấn Anh nghe xong liền hiểu. Lần đi xem phim do giả vờ tình cờ, Tuấn Anh đã nhận ra Trúc không hề hay biết gia đình Chi đã mất, không cho phép anh đưa cô bé về lúc đêm muộn. Tính nói với Trúc, nhưng công việc bận rộn, rồi cũng quên.

- À, anh định nói với em từ lần chúng mình xem phim. Nhưng anh bận việc, quên bém mắt... hơn nữa, bằng cách nào em biết điều đó vậy?

Tuấn Anh chơi thân với Chi, nhưng không nghĩ Chi đem lòng yêu trộm Trúc như vậy, cũng không nghĩ giữa hai người là mối quan hệ yêu đương nên ngu ngơ hỏi.

- Những số điện thoại cô ấy gọi đi, đều là số không đúng, hoặc số không tồn tại nữa...

Trúc đã thử kiểm tra, kiểm tra chắc chắn xem có ai đó đang giả vờ làm phiền Chi không, nhưng những số điện thoại đó không còn liên lạc được nữa.

Tuấn Anh hiểu những gì Trúc nói, thấy Trúc nói xong thì bỏ đi, không biết Trúc đã chịu đựng tới cỡ nào nữa. Vì Tuấn Anh biết rõ Chi không tin là gia đình mình đã ra đi nên hiển nhiên Tuấn Anh hiểu, Trúc đã sợ sệt tới cỡ nào. Không biết nên xin lỗi hay nên giải thích cho Trúc hiểu rằng họ không được phép nói những gì không tốt tới Chi như chuyện gia đình nhà Chi, nhưng Tuấn Anh nghĩ chắc Trúc cũng rõ điều đó.

...

Trúc đi về phòng, trước khi mở cửa, cố gắng nặn ra gương mặt vui vẻ để Chi khỏi lo âu rồi mới dám mở cửa.

- Đi đâu vậy? - Chi thấy Trúc mới mở cửa, liền chạy tới và hỏi.

Trúc nhìn thấy Chi, không thể không lộ ra vẻ yêu chiều. Mà thậm chí nụ cười trên môi Chi khiến Trúc quên đi những áp lực đang đè lên vai mình.

- Thư ký Mai. Em đương nhiên là biết rồi!

Trúc ngồi về chỗ, không quên kéo cái ghế của Chi về gần phía mình. Chi cũng thuận thế, ngồi vào lòng Trúc. Cô nhớ về chuyện cô đã nói chuyện với Tuấn Anh về Mai. Cô chỉ mới gặp mặt đôi chút, sau đó nói chuyện riêng với Tuấn Anh rồi nên cũng không để tâm.

- Vậy sao? Cô ấy ... có kinh nghiệm làm việc, nhưng ... đây chỉ là nơi dành riêng...

Chi chưa kịp nói hết lời, liền nhận một nụ hôn vào miệng. Cô có bất ngờ, có trợn to hai mắt, đang ở giờ làm việc mà Trúc không thèm quan tâm tới việc người khác có đi vào hay không sao? Nhưng nhanh chóng Chi cũng bị cuốn theo, cũng đáp trả lại nụ hôn đó.

Mãi tới khi cảm giác đôi môi không thể hoạt động được nữa, cả hai mới chịu dừng.

- Trúc biết lý do đúng không? Em không thích bất kỳ ai làm ảnh hưởng việc chúng ta ở bên nhau. Chỉ là từ chối, chứ cũng đâu có nói gì với cô ấy đâu...

Chi nhắc lại, sợ Trúc hiểu nhầm mình vì ghen tuông nên đã hành xử không đúng cách, nhưng theo Chi thấy thì Chi đã chọn cách làm lịch sự nhất rồi.

- Được rồi, em không cần giải thích, em hiểu Trúc luôn tin em...

Trúc nhẹ nhàng nói, động tác vuốt ve mái tóc của Chi thật tình cảm và ngọt ngào.

- À, thế còn chuyện của Dương? Hai người làm hòa rồi chứ? - Chi nghĩ mình cũng nên hỏi thêm về Dương.

Trúc nhớ lại sự việc ngày hôm đó, Trúc khá hoảng hốt khi thấy Dương vứt đi nửa cốc trà sữa và mặc định mình đã uống hết rồi. Với cương vị là bác sĩ, lần đầu tiên Trúc cảm thấy hoang mang như vậy. Vì Trúc cũng từng tham gia những hoạt động từ thiện, việc khám chữa bệnh đã trải qua rồi, thế nhưng Trúc tin chắc hiếm có trường hợp nào như Dương.

- Ở nhà, em có thấy Dương hay ăn đồ ăn một nửa không? Ý là ... ăn một nửa đồ ăn rồi bỏ đi ấy?

Trúc hỏi dò Chi. Có lẽ Chi sẽ không nhận ra biểu hiện của bệnh, thế nhưng những thứ lạ lùng đó chắc chắn sẽ dễ dàng cho Chi nhớ lại.

- Con bé không thích bỏ thừa đồ ăn vậy đâu. Hôm nọ, Trúc có kể em về biểu hiện của con bé... nhưng khi về nhà xem xét, em nghĩ không có khả năng hoặc trùng hợp thôi. Con bé nói rất ghét những ai bỏ phí thức ăn! Nhưng em cũng có kiểm tra ... con bé ... make up một bên đậm một bên nhạt thật!

Chi nói lại một lần nữa. Cũng khá lo lắng với biểu hiện lạ thường mà Trúc nhắc tới. Một cái thì không rõ ràng, nhưng một cái thì Trúc phán đoán đúng.

- Thế nên Trúc nói chúng ta nên từ từ...

Trúc ngẫm nghĩ sau khi nghe Chi nói. Cũng có thể là Trúc đã phán đoán sai, nhưng dứt khoát Trúc biết Dương có một vấn đề nào đó thật lạ thường. Rõ ràng, Trúc đã nói với Dương cốc trà đang còn, nhưng Dương quả quyết là chẳng còn tẹo nào và một mực vứt đi, còn ở nhà, thì nói rằng đồ ăn bị bỏ phí là sai trái, nhưng Trúc cũng chắc chắn không dưới 4 lần Dương từng bỏ dở thức ăn khi đi ăn cùng Trúc. Nếu như bỏ vì no, hay bỏ vì không ưa khẩu vị, Trúc có thể hiểu. Nhưng có ai lại bỏ đồ ăn mà mắt công chia đều nó ra như vậy không?

30. Trương Minh Nguyệt Và Nguyễn Dương Dương

Những điều lạ lùng về Dương, khiến Trúc thêm đau đầu suy nghĩ. Việc thứ nhất, nếu muốn biết rõ về bệnh tình của Dương, phải biết được quá khứ Dương đã gặp những chuyện gì, tại sao nó lại kinh khủng tới mức khiến con bé lâm bệnh nặng. Trúc nhớ ra rằng chú mình là người làm việc trong ngành công an, có thể điều hành được nhiều việc điều tra hộ khẩu từng gia đình. Vấn đề lớn nhất là Nguyễn Dương Dương liệu có phải là cái tên đã đi theo con bé suốt thời gian đó không.

- Chi, tên thật của Dương là Dương luôn sao?

Trúc thử hỏi Chi xem sao. Nhưng Chi lắc đầu.

- Không. Đó là tên gia đình em đặt. Còn tên thật của con bé em không rõ. Con bé không chịu chia sẻ đâu, chỉ nói rằng nó có tên là Nguyệt. Họ và tên đệm thì em chịu!

Chi cũng thật thà khai báo cho Trúc. Thế nhưng nếu Chi biết rõ họ tên của Dương là Trương Minh Nguyệt ngay từ đầu, có lẽ nhiều sự thật đã được làm sáng tỏ.

- Con bé giấu sao? Em còn nhớ gia đình em tìm được Dương ở trại trẻ mồ côi nào không?

Trúc nghĩ đến việc nên tìm lại từ nguồn gốc của Dương. Nếu như biết rõ về nguồn gốc của con bé, vẫn có thể biết thêm một chút ít.

- Em nhớ là ... SOS Hà Đông. Cách xa trung tâm Hà Nội. Trúc có thể liên lạc tìm số điện thoại của họ. Gia đình em chưa bao giờ tìm hiểu lại. Vì con bé nói không thích quá khứ của nó bị đào lại, khiến con bé đau lòng hơn.

Chi nhớ rằng Dương từng nói thế với mẹ và ba cô. Chính điều đó khiến ba mẹ cấm cô và Hoài Nam hỏi thêm về em gái mình. Họ cũng thành thói quen, tuyệt nhiên không hề hỏi.

Trúc tạm thời đặt Chi về vị trí chỗ ngồi của cô ấy. Lòng không khỏi lo âu. Làm thế nào để nói với Chi rằng cô ấy đang bị bệnh. Làm thế nào để nói với Dương rằng em ấy không bình thường. Toàn những công việc gây khó dễ. Vì có người bệnh tâm thần nào nhận mình bị bệnh đâu?

Tan làm, Trúc đưa Chi về nhà. Nhanh chóng tìm cách liên lạc với SOS Hà Đông. Tìm mãi, tìm mọi cách xoay sở để có thể có được số điện thoại của người quản lý danh sách trẻ mồ côi đã được nhận nuôi. Trúc không thể chờ đợi tới sáng mai, liền gọi điện cho người đó dù đã muộn.

“Alo?”

Người bên kia nhắc máy.

“Cho hỏi đây có phải là cô Hà, người quản lý danh sách trẻ mồ côi được nhận nuôi của SOS Hà Đông? Cháu là Thanh Trúc, rất muốn hỏi cô nhiều việc ạ!”

Trúc cầm trên tay địa chỉ nhà của người phụ nữ này.

“Phải, nhưng tôi không còn làm ở đó nữa. Cháu có thể gọi cho người quản lý hiện tại nhé?”

Cô Hà nhắc nhở Trúc.

“Không. Cháu cần cô, chỉ có cô mới biết được những đứa trẻ được nhận nuôi cách đây hơn 10 năm. Đúng không ạ?”

Trúc lễ phép nói. Hiện tại Trúc muốn biết ngay. Thế nhưng với điệu bộ này... có lẽ phải gặp mặt mới biết được.

“Đúng. Nhưng cháu là ai? Đó là vấn đề riêng tư, có những gia đình không cho phép con họ bị lộ ra là con nuôi. Cháu hiểu chứ?”

Cô Hà đó nhắc lại cho Trúc dễ hiểu hơn. Đúng là có những gia đình không thích con mình bị mang tiếng là con nuôi nên cũng giữ kín việc mình nhận nuôi đứa trẻ nào.

Nghe tới đó Trúc hiểu. Nhưng gia đình Dương thì không giấu kín điều đó và họ vẫn yêu thương Dương. Thậm chí Dương không ngại với thân phận con nuôi. Cho nên Trúc vẫn có thể điều tra ra được.

“Cháu chỉ muốn hỏi về cô bé tên Nguyệt, được gia đình họ Nguyễn nhận nuôi. Chỉ có vậy. Cháu là bác sĩ tâm lý, cháu muốn...”

Chưa kịp nói hết lời, Trúc liền bị người phụ nữ kia chặn họng.

“Cháu đang nói tới Trương Minh Nguyệt?”

Người phụ nữ đó cũng có những điều cần chia sẻ. Giọng nói vô cùng vui vẻ, dường như không ai có thể tin những gì cô ta từng nhìn thấy.

“Trương Minh Nguyệt? Đó là tên thật và đầy đủ sao cô?”

Trúc nghe tới họ tên của Dương, liền cảm thấy hoang mang. Tại sao người phụ nữ đó có vẻ vui vẻ nhận ra ngay họ tên của Dương như vậy chứ?

“Cháu, có những điều chúng ta không thể nói trên điện thoại được. Cô hi vọng cô cháu mình có thể gặp và nói chuyện riêng. Đã hơn 10 năm rồi, cuối cùng cũng có người cần nghe những điều mà cô biết!”

Trúc dạ vâng đoàng hoàng. Nóng lòng đợi chờ tới sáng mai. Trong lúc đó, Trúc không quên gọi điện cho Chi. Trước kia, mỗi lần định nhắn tin hay gọi điện, Trúc lo nghĩ không biết người đàn ông đó có nhà hay không? Liệu cô ấy có ngủ cùng hai đứa con hay không? Nhưng giờ, khi biết chắc Chi chỉ nằm một mình, Trúc tự tin hơn nữa.

“Em ngủ chưa?”

Trúc nhẹ giọng hỏi.

“Em đang đợi Trúc gọi, sao có thể ngủ được?”

Chi vui vẻ bắt máy, lại nghe giọng nói của người yêu mỗi tối, tâm trạng của cô vui hơn, cảm giác yêu đương và hẹn hò thật khó tả.

“Hừm. Em nói xem Trúc có nhớ em không?”

Chi nghe được câu nói này, liền đỏ ửng mặt mà không rõ lý do, có lẽ càng lúc cô càng nhạy cảm hơn.

“Thử không nhớ xem. Rồi sẽ biết tay!”

Chi trêu ghẹo lại Trúc. Cả hai nói chuyện cho tới tận tối muộn. Sáng mai Trúc xin đi nghỉ làm, chiều mới tới. Chi không rõ Trúc đi đâu, nhưng Trúc nói khi về nhà rồi sẽ kể rõ hơn cho Chi, nên Chi cũng vừa lòng. Tính ra, chẳng có việc gì Trúc biết mà cô không biết. Thế nhưng cô không hay biết mình bị bệnh thôi.

...

Sáng hôm sau, Trúc đi theo địa chỉ mà người phụ nữ đó đã nói. Đó là nhà riêng của cô ấy. Cũng không nằm ở trung tâm Hà Nội, mất 1 giờ lái xe để tới.

Vừa vào tới nhà... Trúc đã thấy người phụ nữ hiện trên thông tin đang ngồi lật lật từng trang giấy được ghi chép cụ thể.

- Cháu chào cô. Cháu là Thanh Trúc. Người đã gọi cho cô hôm qua ạ!

Cô Hà nhìn ngược lên. Thanh niên bây giờ cũng đúng giờ đấy chứ. Cô hẹn giờ như thế nào là đến đúng như vậy không lệch đi một li.

- Cháu ngồi đi. Uống chè dâu nhé?

Cô nói rồi liền pha nước cho Trúc uống. Trúc cũng vui vẻ gật đầu, và chờ đợi cô ấy nói điều mình cần nghe nhất.

- Cháu tìm hiểu về cô bé Trương Minh Nguyệt? Cũng may cho cháu, gia đình cô bé ấy không che giấu điều gì. Nếu không cô không thể tiết lộ được.

Cô Hà có vẻ cởi mở hơn Trúc nghĩ. Đó là trách nhiệm của người làm việc. Thật đáng khâm phục.

- Vâng. Em ấy tên là Trương Minh Nguyệt. Cháu chỉ cần có vậy, cháu muốn biết tên thật để tìm hiểu thêm về em ấy. Thế nhưng cô muốn nói chuyện gì thêm ạ?

Trúc hỏi lại cô Hà. Hôm qua cô ấy có vẻ vội vàng. Chắc là chuyện đáng để nghe.

- Cô ngày xưa, khi trại nhận Nguyệt về thì cô là một hộ lý chăm sóc cho những đứa trẻ suy dinh dưỡng. Nguyệt không thiếu ăn, hình như mới bị bỏ đói vài bữa và ngồi bệt ở vệ đường không nhúc nhích rồi được người ta đưa về đây, chỉ cần cho tắm rửa sạch sẽ và cho ăn uống đầy đủ là khỏe khoắn bình thường. Không cần phải đợi thời gian dài mới có thể hồi phục như những đứa trẻ khác.

Cô Hà kể lại quá khứ mà cô từng chăm sóc Dương. Có lẽ cô không quen gọi là Dương, cô luôn gọi Dương là Nguyệt. Ngay đêm hôm qua, khi biết cái tên Trương Minh Nguyệt, Trúc đã gọi cho chú mình và nhờ vả tìm kiếm. Chú của Trúc nói, chỉ với họ tên và ngày tháng năm sinh thì cũng hơi mất thời gian để tìm lại vì hồ sơ lưu trữ cuối năm 80 đến đầu 90 cũng đang đặt ở bộ phận khác. Có lẽ phải đợi để biết thêm về Dương. Còn bây giờ Trúc lại tò mò không rõ lý do vì sao cô Hà có vẻ đặc biệt chú ý tới Dương như vậy.

- Nhưng sao trong cả trăm đứa trẻ cô lại nhớ mỗi Nguyệt vậy?

Trúc cũng nói ra sự tò mò của mình.

- Có rất nhiều điều để cô và những người làm ở đó chú ý và nhớ tới Nguyệt. Thứ nhất, điều mà những đứa trẻ trong đó cũng rõ, là Nguyệt được nhận nuôi bởi một gia đình giàu có, trong khi gia đình đã ruồng bỏ bé Nguyệt cũng là một gia đình không kém cạnh gì. Thứ hai, Nguyệt không bình thường cháu ạ.

Cô Hà nhớ lại quá khứ đấy, Nguyệt chỉ là một đứa trẻ, nhưng trại SOS đã lo sợ và mời bác sĩ tới khám thể rồi không ra được bệnh. Thấy Trúc có vẻ chăm chú lắng nghe, cô Hà kể tiếp.

- Cháu biết đó, bọn cô thường đi vận động những nhà hảo tâm để có tiền nuôi dưỡng bọn trẻ. Nên việc chúng nó bỏ bữa thức ăn là không thể chấp nhận được. Nhưng Nguyệt lại khác. Không thể quát hay mắng con bé vì nếu như buổi sáng, con bé ăn đúng một nửa đồ ăn, thì đến buổi chiều lại ăn uống một cách đầy đủ, ăn không sót hạt cơm nào và nói rằng... thức ăn không thể bỏ thừa. Bọn cô đâu thể phạt con bé được. Còn nữa... giờ tự học, con bé vẽ chiếc đồng hồ... chỉ vẽ từ số 1 đến số 6, còn tối đến, cô đã thấy bức vẽ khác đầy đủ dán trong vở. Cô từng hỏi vì sao không hoàn thiện trong lớp học? Con bé trả lời đồng hồ chỉ có từ 1 đến 6....

Trúc nghe xong, cảm giác đầu tiên là lạnh người. Nếu như thế, Dương không chỉ mắc mình chứng “Một nửa thế giới biến mất!”, mà còn mắc một chứng bệnh khác mà Trúc đã ngỡ ngàng trong đầu mình. Tết sắp đến, sao nhiều chuyện không vui diễn ra với Trúc như vậy? Rốt cuộc Dương có nguồn gốc xuất thân như thế nào?

- Cháu nghe nói... trại trẻ không gọi Dương là Nguyệt!

Trúc cũng hỏi thêm thắc mắc của chính mình. Nói tới đó, cô Hà lại đứng lên, đi vào trong nhà, lấy hộp gì đó rất lớn ra để cạnh bàn uống nước.

- Những người học khoa công tác xã hội như cô, có sở thích lưu trữ những việc thiện cho xã hội mà bọn cô từng làm. Và cô là lưu trữ những kỷ niệm của vài đứa trẻ, trong đó có Nguyệt. Nguyệt nói không thích tên mình, và con bé đã vứt bỏ thẻ tên trên người mình vào bãi đất hoang. Cô vất vả lắm mới nhặt lại được đấy!

Cô Hà đưa thẻ tên đã bị hỏng cho Trúc. Thẻ tên này giống như thẻ tên được gắn trên đồng phục của một trường nào đó. Vào thời điểm này, được đi học tại những nhà trẻ lớn như thế này chứng tỏ gia thế gia đình Dương không phải hạng vừa vì ngày nhỏ, Trúc cũng đi học trường do người Nhật mở, được giáo viên người nước ngoài chăm sóc và tên của Trúc được thêu luôn lên trên cổ tay áo. Nhà trẻ lớn, có đồng phục cho học sinh, những gia đình cho con đi học ở đây thường là đại gia, giàu có, thường được tả bởi những từ như “nứt cổ đổ vách”.

- Vậy gia đình Nguyệt... cũng giàu có hả cô? Sao lại vứt bỏ Nguyệt nhỉ? Cô cho cháu xin cái này được không ạ? Cháu chỉ mượn, khi nào chữa được bệnh cho Nguyệt, cháu sẽ đem trả lại cô!

Trúc cầm bằng tên ấy trong tay, dự tính với bằng tên này, Trúc sẽ tìm cho Dương một hướng đi chữa bệnh thật đúng đắn. Vậy là hai chị em họ đều mang bệnh nặng. Trùng hợp tới đáng sợ, họ là người bệnh tâm thần ở chung một căn nhà, và vẫn có thể sống với nhau suốt từng ấy năm.

- Được, nếu cái thẻ tên đó giúp được cháu, cô sẵn lòng...

Buổi gặp mặt kết thúc. Trúc lên xe đi về. Trong đầu không khỏi suy nghĩ nhiều chuyện. Trúc có thể xác định được Dương đã mắc bệnh từ 5 tuổi, cũng giống như Chi, căn bệnh do chấn thương tâm lý đó đã đi theo Dương gần 20 năm, một thời gian quá lâu, đủ để Dương xem như căn bệnh này vốn dĩ là bản thân mình. Chi cũng không khác, Chi xem như Mạnh và hai đứa trẻ còn sống, rồi những biểu hiện như Chi khiến cho người ta nghĩ gia đình của Chi còn sống thật.

Công việc thật khó khăn cho Trúc khi phải nói cho hai người biết...

Cùng lúc đó, tiếng radio vang lên bài Sleepless Night... giai điệu bài hát không rõ là vui hay buồn. Chỉ biết bài hát khiến Trúc tin vào việc mọi thứ rồi sẽ ổn, Trúc sẽ chữa được bệnh cho họ không kể thời gian dài tới bao lâu. Trúc tin là như vậy!

31. Áo Giác

Chi biết Trúc đi đâu. Trúc quên rằng hai điện thoại đều đã cài phần mềm vui trên mạng xã hội đó là tìm người yêu. Bất kì Trúc đi đến đâu, lúc cần, Chi vẫn có thể tìm thấy được. Tại sao, chỉ cần nghe chút thông tin về Dương, Trúc liền lo lắng và đi tìm hiểu vậy?

Cho tới lúc này, bản năng của một người phụ nữ khi yêu mới bộc phát trong chính Chi. Chi không xem đó là em gái mình, mặc dù trước đó, cô từng hi vọng Trúc sẽ tìm cách chữa bệnh cho em gái mình. Nhưng mọi chuyện, có vẻ nhanh quá so với ý nghĩ của cô rồi. Cô đâu có nghĩ Trúc lại nhanh chóng và khấn trương như vậy chứ? Hay...chính cô là người đẩy Trúc đi? Cho tới lúc Trúc trở lại phòng làm việc, những dòng suy nghĩ mới tạm thời dứt quãng.

- Đi đâu cả sáng vậy?

Chi vẫn dùng những từ ngữ, giọng điệu ngọt ngào để hỏi Trúc. Cô tuyệt đối không muốn thổ lộ ra rằng dạo này Trúc dành thời gian cho cô quá ít, như vậy cô quá ích kỷ với Dương. Hơn ai hết, cô cũng mong muốn Dương không có bệnh tình gì. Thế nhưng...cô không hiểu cô đang bị sao nữa? Có phải đây là cảm giác ghen tuông không? Trước kia cô chưa từng có những suy nghĩ như thế này.

- Trúc đi gặp một người bạn! - Trúc nghĩ những điều cô Hà vừa nói, sẽ hơi ỉn ỏi cho Chi. Chi nhận quá nhiều nỗi đau do chồng và con mất. Chi đã bị tâm thần phân liệt nặng rồi, giờ Trúc nói thêm rằng Dương còn bị bệnh nặng hơn cô, liệu Chi có lâm vào tình trạng nặng hơn hay không? Minh Trúc cảm thấy rối bời thôi là đủ rồi. Trúc có khả năng chịu đựng được, việc đó sớm muộn gì mọi người cũng biết, chi bằng để Chi biết sau cùng cũng không muộn.

Trúc nói dối cô, Trúc nói Trúc đi gặp một người bạn, nhưng nhìn địa chỉ điện thoại của Trúc...đó là một nơi gần trại trẻ SOS Hà Đông. Chi đã cảm nhận được mùi vị của lời nói dối. Chi muốn nói rằng cô biết Trúc đi đâu, nhưng như vậy, có giống như một người phụ nữ quá đỗi ghê gớm hay không? Chi sợ làm những điều đó xong... không những không được ở bên Trúc, mà còn đánh mất Trúc nữa.

Chi không trả lời, chỉ biết chăm chú vào làm việc. Cách duy nhất khiến cho tâm trạng cô vui hơn, chính là không đào sâu và cố gắng hỏi Trúc nữa. Đột nhiên cô cảm giác mình không còn an toàn, không thể an toàn nếu như xung quanh Trúc còn có người phụ nữ khác khiến Trúc để tâm... như Dương chẳng hạn, như thư ký Mai chẳng hạn,... mối quan hệ của cô và Trúc cũng đã đi tới mức nào rồi? Cô không rõ điều đó nữa. Nghĩ ngợi về Trúc quá nhiều, cô không để ý Mạnh gọi điện thoại tới cho mình, sau đó lại vội vã trốn chạy...cô không muốn nghe máy trước mắt Trúc.

...

“Chi lại nhìn thấy cuộc gọi vô hình đó rồi!”

Trúc nhìn thấy, nhưng vờ như không nhìn thấy. Không biết nên nói gì để ngăn cản Chi lại nữa. Nhưng một hồi lâu cũng không thấy Chi quay lại, Trúc không biết có chuyện gì xảy ra hay không. Đôi chân chỉ muốn chạy đi để tìm Chi nhưng tự mình ngăn cản lại. Trúc tự ngẫm...chỉ khi nào Huyền ra đây thôi, Trúc sẽ tự nói với Chi...còn thời gian bây giờ, Trúc không muốn có thêm khó khăn nào nữa. Trúc chỉ muốn bình yên thôi có được không?

Đột nhiên căn phòng mở ập ra. Điều đó cũng khiến Trúc giật mình. Người mở cửa là Minh Long, Long chạy vào với chiếc áo khoác đã phải cởi ra, còn áo trong thì ướt đầm mồ hôi. Long hốt hoảng hét lên.

- Trúc... mau lên, chị Chi, chị ấy gặp tai nạn rồi!

Long nói từng lời từng chữ, khiến Trúc không tin vào tai mình được nữa. Mới đó thôi sao có thể bị tai nạn được? Chỉ mới...30 phút thôi. Trúc run chân, nhưng rồi cũng chạy theo Long.

- Có chuyện gì, có chuyện gì đã xảy ra...?

Trúc cũng không thể giữ được bình tĩnh được nữa. Việc phải chạy bộ tới bệnh viện gần nhất không khiến Trúc mất sức, chỉ có những suy nghĩ cầu mong Chi không có mệnh hệ gì đang rút hết đi nghị lực của Trúc thôi.

- Em không rõ. Họ nói chị ấy chạy qua đường...mà không để ý xe đang đi tới. Bị đụng xe... em không biết có nặng hay không nữa...

Long cũng lớn tiếng nói để đáp lại lời Trúc. Cả hai chạy vào sảnh bệnh viện, người kiệt sức là Long. Còn Trúc vẫn chạy theo hướng của biển báo động đỏ tại nạn giao thông. Rồi hỏi y tá khắp nơi để tìm phòng cấp cứu của Chi.

Chi đang làm phẫu thuật, họ nói, Chi chỉ bị chấn thương ở chân, người ta đang làm tiểu phẫu. Chỉ cần đợi một lát, Chi sẽ được ra phòng hồi sức nằm ngay. Trúc không thể đếm xem có bao nhiêu lần Trúc đã nhìn vào đồng hồ và chờ đợi. Nhiều việc liên tiếp xảy ra như thế này, Trúc tự hỏi bản thân mình còn gắng gượng được bao nhiêu nữa.

- Người giám hộ của bệnh nhân Nguyễn Thùy Chi đâu ạ?

Y tá đứng ra hành lang hỏi. Trúc nghe thấy, theo bản năng tự đứng dậy và đi tới đó.

- Là tôi...

Trúc nói một cách nặng nề. Chắc có lẽ phẫu thuật đã xong. Không biết Chi vì lý do gì mà nguy hiểm chạy qua đường như thế. Thực sự Chi không nghĩ, mỗi lần Chi bị thương, không khác gì xé vào tim Trúc vào nhất sao?

- Yêu cầu bạn ký vào đây... đây nữa. Và sau đó làm thủ tục thanh toán viện phí nhé?

Y tá cũng khó xưng hô với Trúc, vậy nên chọn cách xưng hô bạn và tôi.

- Đây là hệ thống bệnh viện gì vậy?

Trúc ngược nhìn lên xung quanh, khi này chạy vào đây nhanh quá không nhìn rõ tên bệnh viện nữa. Chỉ biết chạy nhanh nhất có thể thôi.

- Hệ thống bệnh viện Thanh Nhân! Bạn cần thêm thông tin gì sao? - Nhân viên y tá đó hỏi lại Trúc. Cũng không rõ tại sao Trúc lại nhìn nơi này một cách quen thuộc như thế này nữa.

- Vậy thì thanh toán vào tài khoản của mẹ tôi! Hiện tại tôi không đem theo tiền mặt! Hơn nữa, đặt cho bệnh nhân Nguyễn Thùy Chi vào phòng hồi sức VIP, đừng để tôi thấy một chút sai sót gì trong khâu chuẩn bị lẫn khâu chăm sóc!

Trúc nói một cách lạnh nhạt, khi này do vội vàng, Trúc không cần biết nơi này là nơi nào. Nhưng nhìn rõ biểu mẫu thanh toán của bệnh viện, Trúc mới nhận ra rằng đây chính là hệ thống bệnh viện tư nhân của nhà mình. Sau đó đi theo hướng giường bệnh mới được đẩy ra từ phòng phẫu thuật.

Nhân viên y tá không khỏi bất ngờ hơn nữa. Làm việc ở bệnh viện hơn 5 năm rồi mới được nhìn thấy con cái của giám đốc. Cô ta giật mình, liền rút điện thoại báo cáo với cấp trên.

Trúc ngồi bên cạnh giường bệnh, đợi cho tới khi Chi tỉnh lại. Chi làm phẫu thuật ở mắt cá chân và đứng vào chỗ lần trước Chi bị trật chân nữa. Không biết cái chân đáng thương ấy đã phải chịu đựng bao lâu rồi.

Tít ...Tít...Tít, tiếng báo nhịp tim của bệnh nhân thay đổi, chứng tỏ bệnh nhân đã tỉnh giấc.

Chi mơ màng tỉnh giấc, cô không nghĩ tới cô đang nằm trong bệnh viện. Cô chỉ nhớ cô nghe điện thoại từ Mạnh, Mạnh nói anh ta và con muốn gặp cô. Anh ta nói bé Linh đột ngột bị viêm họng cấp và khóc không ngừng nghỉ. Chi vội vã chạy sang bên đường khi ảo giác xuất hiện!

- Trúc...hai đứa nhỏ...

Chi nhìn thấy Trúc, nhưng cô không thềm để tâm tới Trúc đang cảm nhận như thế nào, cũng không cần biết mình có đau hay không, cô đòi ngồi dậy đi tìm con.

- Em nằm xuống đi. Mạnh đưa hai đứa về nhà rồi! Anh ta nói sẽ đi công tác vài ngày...

Trúc nghiêng răng nói dối. Nói dối về những gì mà Trúc chẳng hề được nghe cũng không thể nhìn thấy. Nhưng chỉ biết điều này khiến Chi chịu ngồi yên thôi là được.

- Nhưng...

Chi định nói, nhưng thấy Trúc có vẻ buồn lòng, nên cô thôi. Có lẽ Trúc không vô tâm tới độ không quan tâm tới hai đứa con của cô nữa. Do cử động, cô mới biết chân mình đang đau. Còn Trúc ngồi cạnh cô, tay vẫn đang đặt lên bên chân bị đau ấy.

- Em nằm nghỉ đi. Trúc đã nói em không nên làm bản thân mình bị thương cơ mà. Không chỉ mình em đau đâu! - Trúc sâu nào nói, tông giọng không hề trách mắng Chi nhưng sao nghe có vẻ nặng nề tới cỡ vậy chứ?

- Em ... xin lỗi...

Chi quên rằng mình đang còn giận Trúc. Giận Trúc vì đã vô tâm với cô vài ngày nay. Chỉ vài ngày thôi Chi đã nổi cơn ghen ngay với em gái bị bệnh của mình. Vì Chi không biết mình cũng bị tương tự nên Chi có cảm giác thật tội lỗi nếu như nói ra điều này. Chi nói xong liền quay mặt vào trong không thèm nhìn Trúc nữa.

- Em muốn Trúc báo với gia đình em ngay bây giờ hay đợi tới khi nào em đỡ hơn?

Trúc hỏi ý kiến Chi khi thấy Chi đột ngột quay lưng với mình.

- Em sẽ tự nói. Không cần Trúc nói!

Chi khi dễ nói. Đến bây giờ con mình cũng không được gặp do chấn thương ở chân. Còn người yêu mình đang bận đi lo giải quyết việc khác, chắc Chi là cô gái bất hạnh nhất rồi.

Cảm thấy Chi nói giọng không bình thường, chính Trúc cũng lo âu. Đừng nói Chi đang tức giận điều gì chứ?

- Em bực gì vậy?

Trúc ngồi lên giường, xích người lại gần phía Chi hơn, cố gắng làm sao để không chạm vào chân Chi đau nhưng vẫn thật gần Chi nhất. Chi nghe Trúc hỏi, cũng thấy khá hơn khi Trúc nhận ra cô đang giận. Kể mà cô không có tính làm cao, chắc cô nổi điên lên và mắng Trúc một trận vì tội dám vô tâm với cô. Yêu nhau chỉ gọi điện nói chuyện thôi là xong à? Hẹn hò cứ phải lén lút rồi, cũng không thể dành thời gian đưa cô đi chơi, mà còn phải nói dối cô về việc sáng nay nữa sao? Chi mà nói Chi không bực thì 100% là nói dối rồi. Cô lắc đầu rồi không thèm trả lời Trúc nữa.

- Vậy là em giận rồi. Nói đi... giận gì Trúc vậy?

Trúc tiến tới tai Chi, nói thì thầm một chút.

- Đồ nói dối... đồ vô tâm!

Chi không thèm đợi nữa, chỉ cần nghe Trúc hỏi, liền giải bày nỗi bức xúc trong lòng mình ngay.

- Hey! Trúc đúng là có nói dối em chuyện sáng nay. Là Trúc đi tới gần trại SOS. Còn việc vô tâm là khi nào thế?

Trúc giật mình khai báo ngay lập tức. Không dám nói sai nửa lời nào. Chi nghe xong cũng hạ cơn giận đi một chút, nhưng vẫn không thèm nhìn mặt nói chuyện với Trúc.

- Được rồi, Trúc dạo này không gần gũi với em...đúng không? Em khỏi bệnh đi, Trúc đưa em đi khắp thế gian!

Trúc chọc ghẹo Chi, rồi nhìn đồng hồ, sắp tới giờ Tuấn Anh, Long cùng phòng làm việc sang thăm Chi rồi, họ nên bắt hành động thân mật lại một chút.

Y tá gõ cửa đi vào...

- Trúc, mẹ bạn gọi tới!

Là nhân viên khi nãy đem điện thoại cho Trúc nghe. Trúc cầm lấy điện thoại, ra hiệu cho nhân viên ra ngoài. Chi cũng bị cuốn hút sự tò mò của chính mình. Rốt cục Trúc là gì mà có người cưng như vậy?

“Mẹ gọi con có chuyện gì vậy?”

Trúc nghe máy, tay vẫn không quên xoa bóp chân tay cho Chi.

“Mẹ nghe người ta nói con thanh toán viện phí cho ...”

“Bạn gái con!”

Trúc mạnh dạn trả lời mẹ mình. Chi nghe xong cũng trợn to mắt. Trúc đã sẵn sàng để công khai mối quan hệ này nhưng cô thì chưa, cô chưa đủ can đảm để cho gia đình cô biết.

“Mẹ biết, rồi cũng có lúc nghe con báo tin như vậy. Mẹ không cấm con, ba con ... ông ấy cũng mở lòng rồi. Con cảm thấy nhớ nhà, một năm hay hai năm cũng được, con đưa con bé ấy về gặp ba một lần!”

Mẹ Trúc khổ sở nói. Hiếm có bà mẹ nào dễ dàng đánh đổi mọi thứ như việc vấn đề giới tính của Trúc để được gặp con. Đa số, họ không dám tin con mình mang giới tính khác...

“Con sẽ xem xét... à còn nữa... con sẽ làm bác sĩ. Mẹ nói chú làm thủ tục dùm con..”

Lần này, Trúc cương quyết không đi ngược lại mong muốn gia đình nữa. Trúc không làm bác sĩ, cũng chỉ vì chống đối lại ba mình. Nhưng giờ Trúc thấy cảm ơn ba, nhờ có ba phản đối giới tính, khiến Trúc rời đi... Trúc mới gặp được Chi!

Chi nghe thấy Trúc tắt máy, mới quay lại nhìn Trúc.

- Trúc... Trúc đang nói gì với mẹ Trúc vậy?

Chi lo sợ, sao đang làm việc ổn định bên Chi, Trúc lại đòi làm bác sĩ vậy?

- Đây là bệnh viện nhà Trúc. Trúc làm bác sĩ để được bên em, chăm sóc em. Khi nào em khỏi cái chân này, Trúc lại đi làm với em...

“Và chữa bệnh cho em nữa!”, Trúc vừa nói vừa nghĩ thầm... sau đó khẽ thơm lên má Chi một cái.

Nhiều đây với Chi là đủ. Cô không cần lời xin lỗi nào từ Trúc cả. Cô tin Trúc chỉ có cô trong lòng. Cô có cảm giác, Trúc dành tình yêu cho cô khiến cô an tâm hơn rất nhiều. Cô cũng mong mình mau khỏi chân để được gặp con. Cô sẽ nhớ Linh và Đan lắm.

- Mà sao em lại chạy qua đường không nhìn ai vậy?

Trúc ngồi về ghế, yêu chiều nhìn vào mắt Chi rồi hỏi.

- Em nghe Mạnh nói Mạnh đưa bé Linh đi khám vì bé Linh bị viêm họng cấp. Em thấy họ đứng bên đường. Gấp quá liền chạy qua, và tỉnh giấc thì ở nơi này!

Chi kể lại cho Trúc nguyên nhân khiến cô gặp tai nạn. Cô không hiểu vì sao nghe xong Trúc lại rơi nước mắt. Cô đang vui vì Trúc lo lắng cho mình. Nhưng phía sau niềm hạnh phúc mà cô đang có, là nỗi đau đớn của Trúc. Những ảo giác đó có xu hướng làm Chi bị thương, rồi một ngày, tính mạng của Chi cũng sẽ do ảo giác quyết định nếu như việc chữa trị chậm trễ!

32. Personality Disorders

Sân bay Nội Bài...

Chuyến từ sân bay Tân Sơn Nhất khởi hành cách đây gần 2h đồng hồ đã đến nơi. Huyền đặt chân đến Hà Nội, cảm giác được đón Tết trong cái thời tiết khắc nghiệt, rét buốt, mưa phùn thật khác lạ. Huyền nhìn quanh tìm kiếm khi cô làm xong thủ tục tại sân bay và nhận hành lý.

- Ở đây!

Trúc kêu lên một tiếng khi cảnh vệ sân bay cho phép Huyền đi ra khỏi khu vực kiểm soát dịch bệnh. Sở dĩ Huyền được kiểm tra nhanh vì cô cũng là bác sĩ, có thao tác y tế nhanh hơn người bình thường.

- Sao Trúc có vẻ hốc hác quá vậy? Hay ở Bắc lại chỉ mỳ tôm và bia?

Huyền nhìn nhận ra Trúc gầy đi hẳn, không nhận được liền hỏi.

- Gầy thì có, nhưng Trúc biết ăn cơm hộp đó nha... ăn mỳ tôm mãi để đỡ bệnh à?

Trúc cũng phản kháng lại. Tuy nhiên giọng nói của Trúc không còn tếu như ngày thường nữa. Trúc đang còn lộ quãng thâm dài tới tận mũi do thức đêm suy nghĩ nhiều.

- Được rồi. Đón bạn bè mà vẫn giữ cái bản mặt đó suốt bao lâu nay. Trúc làm Huyền hệt hăng quá!

Huyền đang mơ tưởng tới việc bạn bè sau 5 năm gặp lại sẽ ôm ấp nhau, sẽ chạy từ xa và gọi tên nhau cho cả sân bay nghe thấy. Thế nhưng Trúc thì khác, Trúc đã luôn mang cái vẻ lạnh nhạt, hơn nữa gặp cô chỉ thêm từ “ở đây”.

- Huyền thông cảm cho Trúc được không? Hiện tại Trúc không thể vui hơn được. Cô ấy, người mà Trúc nói với Huyền, vừa gặp tai nạn do thấy ảo giác. Nói thực, Trúc không biết mình có nên bắt đầu chữa trị ngay cho cô ấy không. Nhưng với đà này...

Trúc đau đầu suy nghĩ. Không biết phải thông báo với gia đình Chi như thế nào nữa. Nhưng Trúc nghĩ chắc chắn gia đình họ đã biết Chi bị bệnh như thế này lâu rồi. Trúc nhớ có những lần Chi đi xa, cô ấy thường nói gửi con về nhà mà.

- Huyền nghĩ là nên chữa trị ngay nếu Trúc muốn cô ấy sớm khỏi. Càng để lâu, càng lâm bệnh nặng. Với cả, muốn chữa được bệnh, thì bệnh nhân cần phải kết hợp cùng bác sĩ ... Trúc hiểu đó, có những việc bác sĩ không thể can thiệp được, chỉ có thể làm nguyên nhân tác động tới bệnh nhân thôi.

Huyền tìm cách an ủi Trúc. Nhưng cả hai người họ vẫn phải nhìn vào một sự thật, đó là bệnh tình của Chi không thể một sớm một chiều mà xong ngay được.

- Thì Trúc cũng...

Trúc đang định nói điều gì đó thì lập tức có tiếng chuông điện thoại vang lên...

“Thưa bác sĩ, bệnh nhân Nguyễn Thùy Chi phòng VIP số 4 bị sốt rất cao, chúng tôi cần bác sĩ phụ trách có mặt ngay lập tức ạ!”

Nhân viên y tá nói trong điện thoại với tông giọng vô cùng hoảng hốt. Bác sĩ phụ trách của Chi thì Trúc đã xin để trống, để Huyền đảm nhiệm. May mắn thay hôm nay Huyền đã có mặt ở đây.

- Đi thôi Huyền... Huyền có việc cần làm ngay rồi đấy!

Trúc nói rồi vội vàng kéo hành lý của Huyền, cùng Huyền chạy về phía Trúc gửi xe nhanh nhất có thể.

...

“Em sao vậy Chi?”, Trúc lo lắng suy nghĩ trên đường. Huyền không để Trúc lái xe vì hiện tại Trúc như người mất hồn. Huyền dám chắc người mà Trúc đang nói tới với cô chính là người Trúc yêu. Chứ tình bạn thân thiết, sao có thể khiến Trúc thất thần như vậy được.

Vừa vào tới bệnh viện, Huyền không thềm mặc áo blouse nữa mà ngay lập tức đi lên phòng bệnh của Chi. Hoài Nam cũng có mặt ở đây nữa. Có vẻ anh ta mới biết chuyện, ánh mắt vẫn đang tức giận hướng về phía Trúc vì tội giấu giếm.

- Bệnh nhân hôn mê lâu chưa? - Huyền hỏi nhân viên y tá.

- Cô...là ai? - Nhân viên y tá lo lắng nhìn ba người họ. Nhân viên này có thể nhận ra Trúc. Chứ làm sao có thể nhận ra Hoài Nam với Huyền là ai.

Sáng sớm Hoài Nam đã tới làm phiên, rồi giờ thêm một người phụ nữ hỏi cô về tình trạng bệnh nhân, thật biết cách làm khó người khác.

- Tôi là bác sĩ phụ trách bệnh nhân này. Hy vọng cô giúp đỡ và hợp tác...

Huyền đưa thẻ ngành cho nhân viên y tá nhìn thấy. Nhân viên y tá biết Huyền là bác sĩ của bệnh viện khác, nhưng chắc chắn là người quen của giám đốc nên không dám lên tiếng.

- Bệnh nhân hôn mê lâu chưa? Đã có kết quả kiểm tra máu rồi chứ?

Huyền bắt tay vào công việc, liền nói chuyện cùng y tá trong khi đó Trúc và Hoài Nam buộc phải ra ngoài để bác sĩ làm việc và họ cũng cần nói chuyện nữa.

Hoài Nam có vẻ không nhẫn nại được, thế nhưng lời nói của anh ta vẫn hoàn toàn khác biệt so với thái độ của mình.

- Chi bị thế lâu rồi, anh vẫn có thể giấu tôi và giấu tất cả. Cũng hay ho lắm!

Trúc nói trước khi Hoài Nam kịp lên tiếng chất vấn mình.

- Con bé chưa đủ khổ sao? Sao em còn muốn khoe mẽ chuyện đó ra làm gì? Hai chị em nhà nó đều đã mắc bệnh. Em còn muốn cho người ngoài cười chúng nó sao?

Hoài Nam vẫn cố gắng ngăn cản. Thế nhưng Trúc không đồng ý.

- Chi đã qua 18 tuổi. Qua cái sự bảo hộ của gia đình lâu rồi. Đừng đem gia thế nhà anh ra mà dọa tôi. Tôi cũng chẳng sợ gì đâu. Để yên cho cô ấy chữa bệnh. Tốt hơn hết, anh nên... đưa Dương vào đây luôn đi!

Trúc chán nản không muốn đôi co với Hoài Nam, định kết thúc ngay cuộc trò chuyện này thì bị Nam ngăn lần nữa.

- Em xem Chi là gì vậy? Hai đứa không giống như bạn bè thân thiết.

Nam hỏi lại để xác định đúng đắn, chứ không phải mơ hồ nghi ngờ nữa.

- Phải. Bọn em đã đi quá xa so với tình bạn. Giả như anh để cho cô ấy nhìn nhận sự thật, thì cô ấy không mang mặc cảm mình đang ngoại tình. Anh nên rõ chính gia đình anh khiến Chi bị bệnh nặng hơn!

Trúc cũng nổi cáu với thái độ nhu nhược của gia đình Chi.

- Được thôi. Có những điều không bao giờ em hiểu được. Ba mẹ rất lo lắng cho Chi nên mới để con bé không gặp phải bất kì trở ngại trong cuộc sống. Em là người tự tách biệt gia đình mình, làm sao em hiểu được chứ!

Nam cũng phải dằn mặt Trúc cho Trúc biết rõ giữa Trúc và Chi thực sự khác biệt. Trúc nghe xong cũng hơi chạnh lòng, có nhất thiết phải bỏ bả nhau như vậy không?

- Được thôi. Đây là bệnh viện gia đình em. Mọi thứ về Chi sẽ được bảo mật. Anh không cần lo lắng.

Trúc cứng đầu quay đi. Nhưng Hoài Nam vẫn nói tiếp.

- Anh biết đây là bệnh viện nhà em. Và anh sẽ kiện bệnh viện nhà em, với mức án cao nhất!

Hoài Nam cương quyết tuyên bố. Nhưng đột nhiên kiện gia đình nhà Trúc vì lý do gì chứ?

- Anh nói cái gì? Kiện gia đình em? Vì chữa bệnh cho Chi sao? Đó là cách đền ơn à?

Trúc vẫn không hiểu, nhưng khi nghe thấy từ kiện tụng thì không thể tiếp tục bỏ đi được nữa.

- Bệnh viện Thanh Nhân! Em không biết à? Tình cờ mà Chi nó gặp ảo giác ngay tại địa điểm cách bệnh viện vài bước chân sao? Chính bệnh viện này có sai sót kỹ thuật nào đó, khiến hai đứa nhỏ chết ngay trên đường đi cấp cứu. Anh còn nhớ rõ... bác sĩ cấp cứu tại chỗ chuẩn đoán hai đứa trẻ chị bị chấn thương não nhẹ, 30%, và vẫn có thể phẫu thuật cứu chữa. Bé Linh có thể nặng hơn... vì bé Linh ngồi cạnh cửa... 40% chẳng hạn. Bác sĩ nói hai đứa trẻ không thể chết... nhưng rồi ông ta bị đuổi việc. Bệnh viện Thanh Nhân lương y như từ mẫu... có thể giết người được sao? Em nghĩ Chi bị điên vì điều gì? Chi bị điên chính vì hai đứa con của em ấy bị chết oan chứ không phải vì thằng Mạnh chết. Thằng Mạnh đâu có yêu thương gì Chi...

Hoài Nam hét vào mặt Trúc tại sảnh vắng VIP. Từng câu từng chữ đọng vào tai Trúc. Trúc không hiểu Hoài Nam đang nói gì. Cũng không thể hình dung nổi những gì Hoài Nam đang nói tới.

Hoài Nam nói xong liền bỏ đi, đi về hướng phòng bệnh của Chi, muốn đưa Chi về cũng không thể vì Chi bị bệnh tâm thần, không phải căn bệnh liên quan tới thể xác. Còn nữa, bác sĩ điều trị cho Chi là bác sĩ của bệnh viện khác, có thể là do Trúc sắp xếp, nên Hoài Nam không cần lo lắng lắm cho tính mạng của Chi. Nhưng cái chết của hai đứa cháu mà Hoài Nam vô cùng thương yêu thì anh không thể bỏ qua được. Cái gì Trúc cần biết, anh không muốn giấu. Và có Trúc ở đây, hy vọng gia đình anh và Chi sẽ nhận được lời xin lỗi thật lòng nhất.

Trúc bị sock, lần đầu tiên trong đời, tâm lý của Trúc bị người khác đả thương. Trúc còn nhớ Chi nói cô rất yêu hai đứa trẻ này. Đi đâu mà không được gặp con, Chi liền phác họa hai đứa để có thể tự mình ngắm các con. Nhưng sao trên đời lại nảy sinh thứ oan gia như thế này chứ? Có thật bệnh viện này đã giết chết hai đứa nhỏ không?

- Trúc... Trúc sao vậy?

Dương trên đường đến thăm Chi, thấy Trúc ngồi gục ở sảnh bệnh viện, vô cùng hốt hoảng chạy lại gần. Nhìn biểu hiện của Trúc, Dương không hiểu chuyện, lại tưởng chị gái mình bị bệnh gì nặng lắm, không khỏi lo âu.

- Không. Trúc...không sao. Em... đi thăm Chi đi!

Trúc bỏ qua Dương. Trúc không muốn ở đây một phút giây nào nữa. Cái chết của hai đứa trẻ là điều khiến Trúc đau đớn nhất. Nhất định Trúc phải làm rõ nguyên nhân này thì mới có cảm giác đàng hoàng để gặp Chi...

...

Chi tỉnh giấc, thấy Dương cùng y tá đang đứng ở bên cạnh mình. Câu đầu tiên mà Chi hỏi, đương nhiên là về gia đình ..và Trúc!

- Bọn trẻ... ở nhà em lo xong hết rồi. Bé Linh hết đau họng rồi chị ạ. Còn Trúc... em không rõ Trúc đi đâu! Từ sáng tới giờ không quay lại đây!

Dương nói lại với Chi.

- Sao em lại khóc? - Chi nhìn thấy Dương khóc, không rõ vì sao.

Dương khóc vì thương Chi. Cô vô cùng đau xót khi thấy chị gái mình bị xe đụng do gặp ảo giác. Thứ ảo giác đó thực sự khiến Chi gặp nguy hiểm. Dương vẫn phải nói dối về thứ ảo giác đó, vẫn không dám tiết lộ sự thật rằng hai đứa trẻ vĩnh viễn không còn tồn tại trên cõi đời này.

Dương lắc đầu trước câu hỏi của Chi. Dương từ chối không trả lời. Cô chỉ biết úp mặt vào trong chăn và khóc tiếp.

- Con bé này.. chị chỉ bị thương nhẹ thôi mà...

Chi bật cười, rồi vuốt ve mái tóc của Dương. Nhưng Chi có hiểu Chi càng vui tươi thì càng làm Dương đau đớn thêm không?

Dương ngừng khóc vì mắt cô đã đau. Cô ngước mắt lên nhìn đồng hồ. Đã đến thời điểm cô nhìn được đồng hồ có tròn vẹn 12 con số. Cô dụi mắt một vài lần... đúng là đã đến thời khắc này trong ngày. Thời khắc Trương Minh Nguyệt được quyền tồn tại và được quyền sống đúng nghĩa. Nguyễn Dương Dương thuộc về ban ngày... Trương Minh Nguyệt sống về ban đêm. Chính Trương Minh Nguyệt hẹn hò, yêu đương bồ bịch với anh trai mình mà không hề hay biết. Nguyệt và Dương cùng tồn tại trong một thân xác. Dương cố gắng ngăn cản Nguyệt đến với Mạnh, nhưng không thể. Cô không thể gặp Nguyệt vì cô biết... cứ mỗi sớm thức giấc cô mới được sống và vô cùng yêu thương Chi. Còn Nguyệt, Nguyệt đã đem lòng yêu Trúc sau hai năm mất Mạnh.

Theo chuẩn đoán của Huyền cùng với những gì mà Trúc miêu tả thì Dương Dương thực chất không mắc chứng DID. Chứng bệnh của Dương là rối loạn nhân cách. Bệnh nhân bị chứng rối loạn nhân cách thường những trạng thái khác biệt, thường bị chi phối cảm giác lẫn hạnh phúc. Có thể ban ngày Dương nghĩ mình chính là Nguyễn Dương Dương bị mắc hội chứng “Một nửa thế giới biến mất!” mà không hề biết tới, còn tối đến, Dương nghĩ mình là Trương Minh Nguyệt xứng đáng được yêu thương và có hạnh phúc. Rất may, cả Nguyệt và Dương đều xem Chi là chị gái của mình. Cả Nguyệt và Dương đều nhận biết được thời điểm nào mình thay đổi tính cách... Cả Nguyệt và Dương đều thấy bản thân mình có lỗi với Chi. Cách nhìn đồng hồ, và chứng “một nửa thế giới biến mất” chính là cách Dương nhận ra bản thân mình. Còn khi Dương nhìn thấy mọi thứ hoàn hảo như người thường, lúc đó cô mang suy nghĩ của Trương Minh Nguyệt bị bỏ rơi ở lề đường tràn ngập bóng tối!

DID: là chứng bệnh tâm thần, rối loạn đa nhân cách, nghĩa là không hề hay biết bản thân mình tồn tại bao nhiêu nhân cách. Các bạn xem phim có thể hiểu được căn bệnh này không giống với những gì Dương mắc phải.

Rối loạn nhân cách (tiếng Anh: Personality disorders) là một tập hợp các trạng thái để biệt định các đối tượng có cách sống, cách cư xử và cách phản ứng hoàn toàn khác biệt với người thường nhưng lại không đủ các triệu chứng của một bệnh lý tâm thần đặc trưng. Dương có thể nhận thức được mình có một tính cách, một suy nghĩ khác về bản thân và vẫn có thể điều khiển được. Bệnh của Dương do ảnh hưởng, chấn thương tâm lý nặng nề. Rối loạn nhân cách là một dạng bất biến của quá trình sống và cư xử đi lệch ra ngoài nền văn hóa tương quan với người đó, có tính chi phối và cứng nhắc, thường xuất hiện vào đầu tuổi thiếu niên hoặc đầu tuổi trưởng thành, hằng định với thời gian và là nguồn gốc gây đau khổ hoặc sút giảm chức năng. Rối loạn nhân cách bao gồm các dạng hành vi bền vững và ăn sâu bộc lộ qua sự đáp ứng cứng nhắc trong các hoàn cảnh cá nhân và xã hội khác nhau.

Còn DID thì bệnh nhân có các cuộc sống hoàn toàn khác biệt với mỗi nhân cách, khi ở nhân cách này thì không thể nhận biết được cuộc sống của nhân cách khác. Hơn nữa Dương không mắc chứng Rối Loạn Nhân Cách Chống Đối Xã Hội đâu nha. Bệnh đó nguy hiểm lắm...

P/s những tình tiết được nêu trên đều là hư cấu, không ám chỉ ai, mình có sai sót gì về y học mong các bạn có chuyên môn bỏ qua nhé ^^

33. Đâu Là Màu Hồng?

Trúc nhớ lại, có một lần nào đó, Trúc được nghe câu chuyện mà vị linh mục kể cho mọi người ở nhà thờ. Trúc theo đạo thiên Chúa, việc đi tới nhà thờ vào mỗi sáng Chủ nhật là điều Trúc luôn đi cùng gia đình trước khi Trúc bỏ đi. Nói là bỏ đi cũng không đúng, chỉ đơn giản là không còn sống chung. Vị linh mục ấy từng nói Đứa con của mặt trăng tên là Red, một cô gái có thể hóa sói. Red và Peter yêu nhau rất sâu đậm, nhưng khi dân làng đồn thổi có một con sói ẩn thân là con người trong làng, họ bắt đầu chĩa mũi nhọn vào nhau. Không kể đó là người thân trong gia đình. Cũng như vậy, Peter và Red muốn kiểm tra thực hư, vì xung quanh hai người luôn có những dấu hiệu lạ thường sau mỗi đêm trăng tròn. Peter nghĩ, một con sói dùng mảnh dương nhiên sẽ là mình, nên đã yêu cầu Red cột tay chân mình lại để phòng hờ anh có biến thành sói cũng không thể hại cô. Thế nhưng kết cục thật không giống như mọi người nghĩ... con sói dùng mảnh, tàn ác ấy chính là Red. Red không biết mình là Đứa con của mặt trăng trong truyền thuyết nhắc tới. Chính Red đã ăn thịt Peter, và khi tỉnh giấc, nàng đã sốc nặng khi biết mình đã gây ra bi kịch khủng khiếp cho chính cuộc đời mình.

Trúc nghĩ, mình giống như Red vậy. Tự Trúc đã gây ra bi kịch cho cuộc đời mình. Trúc phát hiện ra giới tính mình không bình thường, nhưng giả như Trúc chịu giấu cái phần rối loạn ấy đi, chịu đựng sự kèm cặp của gia đình, có lẽ, Trúc đã có cuộc sống yên bình, không gặp Chi, không gặp Dương, không gặp Hoài Nam... Huyền nói, sự hiện diện của Trúc, khiến Chi lâm bệnh nặng hơn, căn bệnh phát triển nhanh hơn mức bình thường, tới độ ảo giác xuất hiện bên cạnh Chi mọi lúc. Rồi Chi có xu hướng làm đau chính mình. Thêm nữa, Hoài Nam nói Chi bị điên, do bệnh viện nhà Trúc giết chết hai đứa con của cô ấy ...

“Trúc, Trúc đang ở đâu vậy? Em mới tỉnh lại!”

“Em nhớ Trúc, Trúc mau tới đây với em có được không?”

“Trúc đâu rồi? Sao không trả lời tin nhắn của em vậy?”

“Họ nói em bị sốt, ba mẹ tới thăm em nữa. Họ muốn chuyển viện cho em, nhưng nhân viên y tá nói Trúc sẽ lo liệu mọi việc, ba mẹ em yên tâm hơn! Cảm ơn Trúc! Em yêu Trúc nhiều...”

“Khi nào rảnh, trả lời em nhé?”

Hàng loạt tin nhắn của Chi gửi tới máy Trúc. Nhưng Trúc không có tâm trí để trả lời. Trúc đang muốn trốn tránh sự việc. Hay là để ba mẹ Chi chuyển viện cho Chi, có nên không khi mà họ đã có ác cảm với bệnh viện Thanh Nhân? Trúc nhắn tin lại cho y tá, nếu như gia đình Chi hỏi lại lần nữa, thì cho phép họ chuyển viện, đừng bắt ép họ ở đây khi mà chính Trúc cũng căm ghét sự độc ác đó. Trúc không biết mình đã lái xe bao nhiêu vòng quanh Hà Nội nữa, chỉ biết mình đã đi rất lâu...

Là Huyền gọi điện tới...

“Sao vậy Huyền?” - Trúc nghe máy, Trúc lo lắng không biết có chuyện gì xảy ra với Chi không.

“Mình chỉ báo cho Trúc tình hình của Chi thôi. Không khả quan cho lắm! Cả em gái cô ấy!”

Huyền nghĩ ngợi mãi rồi mới có thể nói cho Trúc, đúng hơn quyền quyết định cho bệnh nhân biết hay không là nằm trong tay Huyền. Nhưng ở trường hợp này, họ là hai chị em, có ai tin được hai chị em bị tâm thần ở chung với nhau từng ấy năm chứ?

“Ừ, nếu như gia đình Chi không muốn, Huyền có thể chuyển viện, tiếp tục công tác ngoài này cho tới khi đơn xin nghỉ của Huyền hết hạn, Trúc chịu trách nhiệm cho việc này!”

Trúc cũng phải nhìn nhận vào sự thật, gia đình Chi hẳn là khinh ghét bệnh viện Thanh Nhân này, những gì họ đã làm với gia đình Chi thật đáng sợ. Là hai mạng người, chứ không phải một...

“Trúc đang nghĩ ngợi gì vậy? Chẳng phải Trúc yêu cầu cho Chi mọi thứ được chăm sóc tốt nhất sao? Chẳng có bệnh viện nào ở Hà Nội có cơ sở vật chất như thế này cho Chi. Mình không nói đến việc khám và chữa bệnh...”

“Mình hiểu, lát mình sẽ quay trở lại đó. Huyền chăm sóc Dương và Chi dùm Trúc nhé?”

“Huyền nghĩ Trúc nên về đây... Huyền nghĩ Trúc nên đối mặt với sự thật...! Huyền cũng nghe thấy mà...”

Huyền đang nhắc tới việc Nam và Trúc cãi nhau tại sảnh bệnh viện. Nghe tới đó, Huyền cũng đã thử đi kiểm tra nhưng bệnh viện từ chối đưa ra thông tin của các bệnh nhân cho một bác sĩ không nằm trong bệnh viện. Đúng thật, Trúc chỉ xin cho Huyền làm bác sĩ nội trú ở đây đúng thời gian Huyền xin nghỉ phép tại bệnh viện mình, Huyền không có quyền can thiệp.

“Mình sẽ đối mặt với nó, nhưng mình không được phép ở gần Chi. Huyền nói xem, nếu như khi sáng Huyền nói chính Huyền không chữa được bệnh cho cô ấy, chẳng phải chúng ta nên buông xuôi sao? Cả ... bệnh của Dương nữa!”

Trúc hét lên trong điện thoại. Huyền hiểu hiện tại Trúc đang muốn nổi điên lên như thế nào. Nếu như... nếu như mọi chuyện không quá phức tạp, giá như số phận của hai người họ đừng gặp nhau, giá như không có thứ gọi là oan gia đó... tất cả chỉ ước là giá như.

“Trúc, Trúc không là bác sĩ, Trúc chỉ có kiến thức trong ngành thôi. Trúc cần phải kiên nhẫn. Trúc không nhớ giảng viên dạy chúng ta như thế nào à? Chúng ta phải kiên nhẫn, lắng nghe, và chỉ cho họ hướng đi mới. Căn bệnh mà chúng ta đối mặt, không phải dùng dao hay dùng kéo mà cắt bỏ nó đi được. Chúng ta chỉ có thể giúp bệnh nhân tự đẩy nó ra khỏi mình... Trúc... Trúc là người phải nói cho cô ấy biết rằng chồng và con cô ấy không có tồn tại nữa!”

Huyền cũng đáp trả Trúc. Vì Trúc từng giúp Huyền, nên lần này Huyền cũng tận tâm giúp lại Trúc. Nghe tới đó, những gì Huyền nhận lại chỉ là tiếng điện thoại tắt phụt đi. Cô hy vọng Trúc hiểu những gì cô nói và quay lại đây sớm nhất có thể.

- Cô vừa nói cái gì? - Chi ở trong phòng bệnh, vốn dĩ muốn đi vệ sinh, liền tự thân ngồi lên xe lăn để nhờ nhân viên y tá đưa tới chỗ đi vệ sinh cho người bị bệnh. Thế nhưng Chi vô tình nghe hết những gì bác sĩ mình đang nói chuyện cùng một người trong điện thoại mà Chi cho là Trúc.

Huyền nghe được câu hỏi, gáy lưng lạnh ngắt. Không lẽ Chi đã nghe hết những gì...cô và Trúc vừa tranh luận?

- Tôi...

Huyền không biết giải thích như thế nào, thế nhưng Chi vội vã rút dây chuyền thuốc ra khỏi tay mình, chân đang bị thương mới phẫu thuật xong cũng mặc kệ, Chi tiến thẳng về phía Huyền, túm lấy cổ áo Huyền, Chi không quan tâm tới cái chân của mình có bị tàn phế hay không, nhân viên y tá cũng nhìn thấy được chân Chi đang chảy máu rất nhiều. Chi hét vào mặt Huyền...

- Cô nói gì? Chồng và hai đứa con của tôi đâu? Cô muốn nói là họ đã chết sao?

Chi không tin vào những gì mình nghe thấy. Người chồng cô vẫn gặp cùng hai đứa con trong cái ngày cô gặp tai nạn, họ vẫn còn sống ở đó, sao mấy người dám nói họ chết cho được.

- Chi, tôi nghĩ cô cần bình tĩnh lại...

Huyền hoảng hốt khi bị Chi túm cổ áo. Sao Chi bị sốt cao sáng nay nhưng sức khỏe có thể phi thường tới vậy. Huyền biết một bà mẹ có thể làm bất cứ điều gì vì con, nhưng trường hợp này thì lần đầu tiên cô phải đối mặt. Huyền đưa tín hiệu với nhân viên y tá, sau đó nhân viên y tá liền chạy tới biển khẩn cấp gần đó, và bấm chuông báo động về phía phòng bệnh VIP 04.

- Tôi không cần bình tĩnh. Tôi có thể chịu được khi người ta nói chồng và con tôi đã chết sao? Cô có biết điều đó không hề hay ho không? Cô dù có là bác sĩ của tôi, tôi cũng sẽ giết cô, nếu cô dám nói xằng bậy!

Chi vẫn một mực lớn tiếng, cái chân vẫn tiếp tục ứa máu...cho tới khi Chi nhận một liều thuốc ngủ từ kim tiêm của bác sĩ...Chi mới ngừng tấn công Huyền... nhân viên y tế một lần nữa nhận tín hiệu báo gấp, họ phải làm ca phẫu thuật lần nữa cho chân của Chi...

Trúc nhận được tín hiệu khẩn từ ứng dụng của bệnh viện, ngay lập tức quay xe về bệnh viện với tốc độ nhanh nhất. Mới rời đi có vài tiếng đồng hồ, thế nhưng lại có chuyện xảy ra được sao?...

...

Huyền đứng trên tầng 4, nhìn thấy Trúc chạy từ cổng bệnh viện vào mới để ý thời gian... đã 4h sáng, không biết Trúc lái xe đi đâu mà xa như vậy chứ? Huyền đã xác nhận đưa Chi vào phòng hồi sức từ lúc 12h đêm, có lẽ bây giờ... Chi cũng đã hết tác dụng của thuốc gây mê.

- Cô ấy bị sao vậy? - Trúc nhanh chóng hỏi Huyền sau khi chạy bộ bốn tầng và không đủ kiên nhẫn để đợi thang máy.

- Chi nghe được những gì mà Huyền và Trúc nói, rồi cô ấy... tấn công mình! - Huyền sợ hãi nói.

- Những gì mà chúng ta nói tới, quá đáng sợ để cô ấy tiếp nhận...

Trúc gật đầu, xác nhận những gì mình mới nghe thấy từ phía Huyền, bước chân nặng trĩu đi về phòng bệnh của Chi.

Cho tới sáng hôm sau, Chi mới tỉnh giấc, cô thấy Trúc kiệt sức nằm ngủ gục bên cạnh giường bệnh của mình. Chi vuốt mái tóc của Trúc, một cách tràn đầy yêu thương...

- Em tỉnh giấc rồi sao? - Trúc nhận được trên đầu mình đang có ai đó chạm vào, liền tỉnh giấc. Giấc ngủ của Trúc cũng không yên vì Trúc sợ...Trúc sợ ai đó làm hại Chi, Trúc không dám bỏ mặc Chi nữa.

Chi gật đầu, cô mỉm cười khi thấy Trúc tỉnh giấc.

- Em nữa. Đã hứa rồi. Ở nguyên đây cho Trúc...

Trúc liền quở trách một cách tình tứ, nhưng Trúc là đang nén nước mắt của mình lại. Không lẽ, Trúc đang bắt đầu cho lời chia tay? Trúc không biết cảm giác của Red sau khi phát hiện ra chính Red đã ăn thịt Peter, Trúc chỉ biết, hiện tại, Trúc phát hiện ra gia đình mình có oan gia với Chi, chính bệnh viện Thanh Nhân này đã làm thứ gì đó mờ ám, dẫn tới hai đứa con của Chi ra đi... Trúc muốn tìm hiểu nó, muốn đào sâu lại, để xin lỗi Chi, xin lỗi gia đình Chi nữa. Trúc muốn xin lỗi Chi ngay bây giờ, nhưng bản thân phải rời xa Chi để Chi có thể tiếp tục chữa bệnh.

- Trúc đi đâu cả ngày hôm qua? Em buồn lắm! - Chi ôm Trúc vào lòng. Từng lời nói phát ra từ trái tim, như thể tiếng chuông báo thức, cảnh báo Trúc về việc Trúc sắp phải rời xa Chi.

Trúc không biết mình phải mô tả hạnh phúc là như thế nào. Nhưng Trúc biết, mình đã từng trải qua hạnh phúc. Thế nhưng mọi chuyện đều có cái giá của nó. Và giá của Hạnh Phúc... đối với con người, luôn luôn cái giá đắt, buộc người ta phải đánh đổi lựa chọn. Có những người phải đánh đổi ước mơ, có những người phải đánh đổi sự nghiệp, họ có nhiều thứ đánh đổi khác chỉ vì hạnh phúc và tình yêu. Trúc biết, cái giá Trúc phải trả nó thật khác thường!

- Trúc đừng biểu hiện như vậy được không? Em sợ lắm, em nói em không thích cô đơn với Trúc chưa? - Chi ôm Trúc chặt hơn khi thấy Trúc chỉ im lặng mà không nói gì. Trúc cũng ôm cô, ôm một cách mạnh mẽ.

Cũng đến lúc Trúc phải bắt tay vào việc chữa trị cho Chi, đó là trách nhiệm, đó là những gì Trúc phải trả cho những tội mà gia đình Trúc đã gây ra theo những gì Hoài Nam nói. Trong lời Hoài Nam, chắc hẳn, Chi đã giận gia đình Trúc lắm.

34. Vách Đá

- Em không sao chứ? Chân phẫu thuật xong có đau lắm không?

Trúc bỏ ngoài tai những lời Chi nói, tiếp tục xem xét chân cô một lần nữa. Trong vòng chưa nổi một tuần mà phải phẫu thuật chân hai lần. Đó chỉ là tiểu phẫu, nếu như là ca mổ lớn, chắc Trúc sẽ đau xót lắm.

- Em không. Có Trúc ở đây, em không còn đau!

Chi lắc đầu, nói chuyện một cách dễ thương.

- Được rồi em nằm nghỉ đi, sáng mai bác sĩ khám xong cho em, Trúc đưa em đi dạo, được không?

Trúc đặt Chi về vị trí giường bệnh, đắp chăn ngay ngắn, rồi đưa tay bật máy phun sương cho da Chi không bị khô vì hơi điều hòa.

- Em không thích cô ta. Trúc đừng giả vờ, cô ta cứ nói gia đình em không còn tồn tại, Trúc nghĩ xem sao cô ta lại nói chuyện về em như thế!

Chi sực nhớ ra cô nổi điên lên với cô bác sĩ vì dám nói rằng gia đình cô đã mất. Cô thực sự phát điên lên tiến tới, dùng hành động tấn công cô ta.

Trúc có nghe Huyền kể lại. Trúc biết Chi đã đi đến mức hóa điên, sẵn sàng giết người để bảo vệ hai chữ gia đình đó. Nếu Chi nhận ra sự thật, thì có lý do gì cho cô ấy yêu Trúc không?

- Đúng! Gia đình em mất rồi!

Trúc lặng lẽ nói. Không biết động cơ nào trong mình, nhưng Trúc đã nói ra điều đó khi nghĩ tới việc có thể đây là lần cuối Trúc và Chi nói chuyện.

- Trúc. Em không thích đùa như vậy đâu! Đừng nói luyên thuyên, cái gì cũng phải có chừng mực của nó!

Chi cũng bắt đầu nổi giận với Trúc. Cô ấy có quyền giận Trúc. Người như Chi không có tội, cô mắc bệnh, nào ai nỡ trách Chi. Kể cả Huyền, bị Chi túm cổ, chửi rủa, nhưng một nửa lời cũng không trách móc lại.

- Em không thấy, hai đứa nhỏ chỉ luôn vẽ bức tranh công viên Thủ Lệ sao? Lúc nào cũng vậy! Hai năm nay! Em...nên nhìn xem có đúng em chỉ gặp họ với một bộ dạng suốt hai năm không? Em mơ hồ... em đâu nhận ra được!

Trúc nhỏ giọng nói, như một cách mách bảo, chứ không thể lên giọng dạy bảo được. Trúc biết, phải đau lòng lắm mới có thể tiếp nhận được sự việc này.

- Em không đùa...đâu! - Chi nói giật giọng.

Cô cũng giật mình trong thâm tâm. Đúng là hai năm nay, mỗi lần cô về nhà, đều thấy bé Đan đang ngồi vẽ gia đình đi công viên Thủ Lệ, bé Linh sẽ ngồi tập vẽ ngay ở sau và chép lại hình của chị. Thế nhưng... những hình ảnh đó quá chân thật. Cô làm sao có thể nhận ra đó là ảo giác do cô tự dựng lên, hoặc nó có tình xuất hiện để xoa dịu tâm trí cô!

- Trúc biết, sự xuất hiện của Trúc, làm em nhớ tới hoặc nghĩ tới Mạnh nhiều hơn. Nhưng Mạnh và hai đứa nhỏ, thực sự đã qua đời ... em cần thời gian để nhận ra họ không còn bên em nữa.

Trúc nói nhưng vẫn cố nén nước mắt. Trúc biết mọi thứ nên kết thúc ở đây. Ngay bây giờ...

Nước mắt Chi đang chực rơi mất rồi... Cô hoang mang lắm, cô không biết Trúc đang nói gì nữa... Trúc nói gia đình cô đã chết... Trúc nói Trúc không muốn ở gần cô!

- Đừng bỏ đi, họ vẫn ở bên em, nhưng em thấy Mạnh không cần em. Trúc, Trúc hứa ở bên em mãi mãi rồi mà?

Chi ngồi dậy, níu lấy tay Trúc, nước mắt cô đã rơi thật. Và thực sự không thể kìm nén lại được nữa. Cô sợ cô đơn, cô sợ mọi thứ đến với mình quá nhanh rồi cũng rời đi quá nhanh.

- Em phải tin Trúc... Mạnh và hai đứa trẻ giờ chỉ là ảo giác... họ xứng đáng để em nhớ tới... nhưng đừng tin họ còn sống nữa. Trúc mới thật, Trúc mới là người ở bên em. Nhưng Trúc không xứng đáng để em nhớ tới. Hãy ngoan ngoãn... hãy nghe lời bác sĩ, uống thuốc đều đặn... em sẽ sớm khỏe mạnh lại!

Trúc cố gắng gỡ hai tay đang bầu chặt lấy mình của Chi. Chính Trúc, nếu như không gồng mình lên để không khóc, chắc Trúc cũng không chịu đựng được mất.

- Không phải, họ còn sống mà! Đừng nói như vậy! Đừng bỏ rơi em nữa!

Chi lắc đầu tuyệt vọng, vẫn cố gắng níu lấy tay Trúc chặt hơn, nỗ lực hơn những gì Trúc đang cố tách mình ra.

- Trúc không bỏ rơi em. Chúng mình vẫn là bạn. Chúng mình... chỉ là chia tay thôi!

Trúc ôm Chi hờ hững, rồi cũng nói ra những lời nói đó. Lời chia tay nặng nề nhất, chỉ là lời nói, nhưng lực sát thương của nó thật không ngờ tới.

Huyền và mọi người ở ngoài đều thấy hết. Họ nghe thấy tiếng động trong phòng, là khi này Chi quát to tiếng, nên họ liền chạy tới. Thế nhưng trước mắt họ đang diễn ra những sự việc thật đau thương. Cả Hoài Nam, Dương và ba mẹ Chi cũng ở đây. Họ biết con gái họ có bệnh, nhưng họ không biết chính họ vô tình làm bệnh của Chi nặng hơn.

- Bác sĩ, con bé nhà tôi và cháu Trúc... thực sự sẽ kết thúc sao?

Mẹ Chi quệt nước mắt của mình, bà đã nín khóc từ này tới giờ nhưng nước mắt vẫn rơi ra. Con gái bà, hai đứa con gái của bà đều mắc bệnh. Không biết con đẻ hay con nuôi, bà chỉ biết bà đã dành cả cuộc đời để chăm sóc chúng nên người. Đứa nào bị thương, bà cũng thấy đau lòng hết.

- Cháu không rõ. Mỗi quan hệ họ có hàn gắn lại, có tiếp tục được hay không, cũng phụ thuộc vào Chi và gia đình hai bên!

Huyền lặng lẽ nói. Cô cảm thấy Trúc thật đáng thương. Sinh ra với giới tính không được lựa chọn, gia đình cũng không chào đón giới tính của Trúc, cho tới người Trúc yêu, cũng khó có thể ở bên. Vậy mà Trúc đã kiên trì, kiên trì tìm kiếm mọi cách giúp Chi chữa bệnh.

- Dương, hiện tại em nghĩ mình là Dương hay là Nguyệt!

Huyền nói trong không gian yên lặng. Hiện tại đang là tờ mờ sáng, cũng chưa đến giờ thăm bệnh, chẳng có ai ở đây ngoài gia đình Chi!

Ba mẹ Chi dặn nhau im lặng, cả Hoài Nam cũng vậy. Họ đưa Hoài Nam ra phía khuất, để Huyền tiếp tục công việc tìm ra bệnh cho hai chị em.

Dương nghe thấy Huyền hỏi, liền giật mình. Dương không nghĩ chị ta có thể biết mình tên là Nguyệt. Nhưng Huyền biết biểu hiện của Dương sẽ là không trả lời, vậy nên Huyền tiếp tục hỏi.

- Ở thời điểm này, em nghĩ mình là Trương Minh Nguyệt em gái cùng cha khác mẹ của Trương Hoàng Mạnh, hay là Nguyễn Dương Dương em gái của Nguyễn Thùy Chi?

Huyền tiếp tục đưa ra câu hỏi khiến Dương hoảng hốt. Dương lắc đầu, Dương chối bỏ tất cả những gì Huyền vừa nói. Sao Huyền biết cô chính là em gái cùng cha khác mẹ của Mạnh, sao cô ta biết mọi chuyện?

- Chẳng phải đây là giờ em đi thăm mộ Mạnh sao? Nếu em không chịu nhận, em sẽ bị cưỡng chế nhập viện! Em... là bị rối loạn nhân cách. Em không phân biệt nổi mình là ai, phải không?

Huyền nhẹ nhàng ôm Dương vào lòng. Có lẽ, những lúc như thế này, Dương cũng cần một cái ôm nồng ấm. Quá khứ của Dương rất cô đơn, cô đơn tới độ lạnh lẽo và heo hút. Đứa trẻ 5 tuổi, vẫn tin thế giới này có quỷ và ma. Nhưng không có lý do gì, bị mẹ kế vứt bỏ ở ngay lề đường. Mẹ đẻ không hề đi tìm Dương. Thử hỏi, Dương sao có thể chịu được.

- Con gái, con đừng sợ, con đừng khóc. Có mẹ ở đây! Mẹ luôn ở bên con, mẹ, ba, anh Nam, và chị Chi, luôn yêu thương con rất nhiều. Con hãy nhập viện, và chữa khỏi bệnh đi!

Dương vẫn khóc, cô không thể nói thêm lời nào ngay lúc này vì quá sốc. Sốc tới độ cô không biết nên bầu vùi vào ai. Nhân viên y tá tới, đưa Dương vào giường bệnh và nhanh chóng làm thủ tục...

Cùng lúc đó, Trúc bước ra khỏi phòng bệnh của Chi, nhìn thấy gia đình Chi cùng bạn nhìn mình bằng ánh mắt thương hại, Trúc liền bỏ trốn. Trúc bỏ chạy vì Trúc không đủ can đảm để nhìn ba mẹ Chi cùng Hoài Nam. Họ hẳn là còn hận bệnh viện này vì nữ hại chết hai đứa cháu của họ, họ căm thù bệnh viện này vì làm con gái họ bị điên. Đưa Dương và Chi nhập viện chữa trị, chỉ là một hành động nhỏ để có thể an ủi xoa dịu nỗi đau mà họ chịu đựng suốt bao nhiêu năm nay.

...

Huyền thấy nơi này thật trống vắng. Trông có vẻ đông đúc người ra vào, nhưng lại là nơi thấm đẫm nhiều nước mắt. Chi đã ngồi bất động, mắt không rõ có cử động hay không, nhưng chỉ chăm chăm nhìn về cánh cửa đợi Trúc quay trở về. Nhìn thấy cảnh tượng này, ai nói bác sĩ không đau lòng chứ?

Còn Dương, con bé tự dày vò bản thân, tới độ bác sĩ phải dùng giấy buộc Dương lại. Dương tự làm đau mình, vì cô đã mắc lỗi với chị gái, dù chị gái không làm gì sai với cô. Từng nơi cô để Mạnh quan hệ xác thịt, cô liền tìm cách dày vò nó một cách đau đớn nhất có thể...

Giá như ông trời sinh ra con người, để cho họ cứ sống hết cuộc đời rồi lại đầu thai, một cuộc đời yên bình, đừng có hai từ oan gia đó được không.

Trúc hiện tại đang ở nơi nào, Huyền cũng không rõ. Nhưng khoa tâm thần học đã in lệnh, không cho phép Trúc gặp mặt Thùy Chi. Càng gặp, càng khó đẩy lùi bệnh. Trúc biết, vì Trúc là người nhận được giấy báo đó. Và Trúc biến mất...

Bác sĩ như Huyền không phải là người có thể tìm ra ảo giác mà Chi nhìn thấy, cũng không thể giải thích được sự mâu thuẫn trong chính bản thân Dương. Người tự xóa đi ảo giác, chỉ có thể là Chi. Người tự tìm cho mình câu trả lời, chỉ có thể là Dương... Huyền còn nhớ khi mới gặp, Trúc không ngại ngần gì mà giúp đỡ Huyền. Dù biết tính Trúc không thích giao tiếp với người lạ. Nhưng sự giúp đỡ đó cho thấy ở Trúc vẫn còn tình người. Với giới tính đó thì sao chứ? Trúc không lẽ không xứng đáng được yêu thương?

Huyền vô thức, lấy điện thoại gọi cho Trúc...

“Số máy quý khách vừa gọi không liên lạc được. Vui lòng để tin nhắn thoại sau tiếng beep”

Trúc đã chọn cách bỏ trốn và tách biệt khỏi thế giới này một lần nữa, giống như cách cậu ấy bỏ trốn khỏi gia đình, giống như cách cậu ấy không hỏi han hay quan tâm gì tới cuộc sống xung quanh cậu ấy! Tự mình làm tổn thương mình. Trúc thật ngu ngốc...

“Trúc, Trúc nghe thấy không? Huyền biết, những gì Trúc phải chịu đựng, thật hơi quá sức. Nhưng dù Trúc đang ở nơi nào, đang ở đâu, khi nghe thấy tin nhắn này, thì phải mạnh mẽ lên nhé. Trúc có phải đang quan tâm, làm thế nào để Chi rời khỏi thế giới không đúng đó... làm thế nào để Dương thôi dần vật... làm thế nào để đủ can đảm nhìn gia đình cô ấy! Trúc không có lỗi Trúc à. Trúc xứng đáng được yêu, và được thương... sớm trở về nhé...”

Huyền nói rồi liền tắt máy. Cô ở cương vị bác sĩ. Nhưng cũng không biết mình nên khóc, hay nên than vãn với ai bây giờ nữa. Có những thứ trên cuộc sống này thật đáng sợ... không đáng để con người người ta hình dung

tới mình sẽ mắc phải nó. Căn bệnh tâm thần, có lẽ còn nặng hơn cả bệnh nan y. Chúng ta mắc bệnh ung thư, nếu như phát hiện muộn, chúng ta sẽ ra đi, và biết được mình sẽ ra đi. Nhưng chúng ta mắc bệnh tâm thần, nó đi theo cả đời mà chúng ta không hề hay biết! Bệnh nhân chỉ có thể khỏi bệnh khi họ tìm được nguyên nhân khiến tâm lý họ không thể chấp nhận được. Nếu như không thể tránh né bầy sói khi bị dồn vào vách đá, hãy nhảy khỏi vách đá để tìm kiếm tự do... giống như việc bệnh nhân phải đối mặt với chính căn bệnh của họ.

35. Broken Heart

Đã hơn hai tuần, kể từ khi Trúc rời đi, Chi vẫn tập trung vào cánh cửa đó! Vẫn đợi đến khi Trúc quay trở về...

- Mẹ, mẹ xem này!

Bé Đan đứng trước mặt Chi, vẫn bộ váy trắng đó... Chi nhận ra, bé Đan chưa từng thay cái váy trắng đó, suốt hai năm nay. Bé Đan vẫn đang vẽ bức tranh cảnh gia đình cùng nhau đi công viên Thủ Lệ...

- Đan, con đến đây bằng cách nào vậy? Em Linh...đâu?

Nhưng dù cho Chi nhìn thấy sự trùng lặp về bức tranh, dù cho Chi nhìn thấy bộ váy đó suốt hai năm Đan không hề thay thì Chi vẫn chọn cách tin rằng bé Đan đang tồn tại bên cô. Có cách nào bắt ép một bà mẹ không tin rằng con mình không đứng trước mắt mình đâu, chỉ có thể tự cô ấy nhận ra đó là ảo giác... Nhưng Chi chọn cách tin ảo giác là có thật.

Các bác sĩ đứng ngoài quan sát, thấy Chi đang nói chuyện một mình. Huyền cũng nhìn thấy. Sự việc đó tiếp diễn suốt hai tuần nay. Nếu như Chi im lặng, cô ấy vẫn tiếp tục nhìn về phía cửa, không có gì có thể thay đổi ánh nhìn của Chi. Nhưng khi Chi nói chuyện một mình, có nghĩa là ảo giác vẫn còn tồn tại quanh Chi.

- Bây giờ nên làm như thế nào thưa bác sĩ? - Một bác sĩ tâm thần của bệnh viện Thanh Nhân hỏi ý kiến của Huyền. Họ biết Huyền là một tiến sĩ có thực lực, tuy trẻ tuổi mà được công nhận có tài năng, giống như con gái của giám đốc... Lê Thanh Trúc.

- Chi vẫn uống thuốc đủ, chúng ta chỉ có thể chờ đợi thôi. Còn Dương Dương? Cô ấy sao rồi? - Huyền hỏi đến cả tình trạng của Dương. Dù gì cô cũng phụ trách cả hai chị em, nhưng xét theo tình trạng, cả hai chị em đều nặng quá.

- Cô ấy không còn biểu hiện tự đánh hay tự cắn bản thân khi uống thuốc an thần. Nhưng không có biểu hiện nhận thức những gì chúng tôi hỏi!

Các bác sĩ trả lời câu hỏi của Huyền. Đúng là bệnh viện Thanh Nhân, không có Trúc thì bệnh viện này chỉ danh tiếng ở chỗ cơ sở vật chất tốt, thái độ làm việc tốt, các bác sĩ rất nhiệt huyết với công việc, nhưng tìm được người có tài ở đây thật khó. Bảo sao gia đình giận Trúc khi Trúc không chịu làm bác sĩ. Nếu như Trúc cũng là một thành viên ở Thanh Nhân, có lẽ, Thanh Nhân đã thu hút được sự chú ý của nhà nước.

- Cô ấy không muốn trả lời chúng ta... không phải không có nhận thức... thật sự chỉ có riêng bác sĩ trong ngành chúng ta, tôi hiểu, các bạn nên đi học một khóa học thực sự đi! Tôi cực kì tôn trọng nhiệt huyết của các bạn, nhưng một khóa học với một giảng viên thực sự, sẽ đưa các bạn tới một tầm mới!

Huyền vỗ nhẹ vai những bác sĩ theo chân và đợi chỉ đạo của cô từ hôm qua tới giờ. Không phải vị bác sĩ nào cũng sẵn sàng gạt cái tôi cứng đầu trong chính bản thân họ để theo chân Huyền từ hôm tới giờ.

Huyền đi tới phòng bệnh của Dương...

- Chào!

Huyền vốn định có màn chào hỏi thật thú vị một chút, nhưng khi thấy những vết thương chằng chịt cho Dương tự cắn bản thân mình, Huyền có đôi chút bị khựng lại. Cảm giác thú vị bây giờ cũng không nên một chút nào.

Dương quay sang nhìn thấy Huyền, cô lại một lần nữa quay mặt đi với bác sĩ. Thật chán ghét, chính Huyền là người đã công khai bệnh tình của Dương. Nhưng Dương không thể chối bỏ chứng rối loạn nhân cách mà mình mắc phải! Chính cô không rõ khi nào mình có thể nhìn thấy cái đồng hồ nguyên vẹn nữa. Năm xưa không có điện thoại thông minh, cô nói dối rằng cô không phân biệt được cách đọc đồng hồ mỗi khi có ai hỏi. Nhưng giờ cô có thể che giấu nó ...

- Ngày mới rồi, chúng ta bắt đầu buổi điều trị đi!

Huyền mang đến cho Dương một quyển sổ. Để có được quyển sổ này, Huyền đã mất nhiều công sức. Vì Trúc không có ở đây, không ai tin tưởng rằng Trúc ủy thác cho Huyền việc nhận quyển sổ ghi chép về gia đình Dương từ người chú công an của Trúc. Dương nhìn thấy quyển sổ dưới tay Huyền, lập tức bị thu hút sự tò mò, ánh mắt tập trung vào quyển sổ đó. Nhưng Dương vẫn không chịu nói chuyện với Huyền.

- Để tôi đoán thử xem... cô muốn biết rõ về nguồn gốc của mình... đúng không Dương?

Huyền hỏi, và câu trả lời cho Huyền vẫn là sự im lặng. Nhưng có điều, câu nói của Huyền đã tác động đến suy nghĩ của Dương. Dương nhận mình bị rối loạn nhân cách, Dương không biết khi nào mình là Dương, mình là Nguyệt, giấu hiệu nhận ra duy nhất...chiếc đồng hồ.. hoặc mọi thứ cô nhìn thấy toàn vẹn... Nhưng Dương không biết lý do gì, cô chỉ biết tổn thương tâm lý khiến cô mang bệnh, còn điều gì khiến cô bị tổn thương tâm lý, cô không biết.

- Trương Minh Nguyệt, con gái của Trương Gia Hoàng và Tạ Minh Ánh. Đó là...

- Đó là mẹ kế... không phải mẹ đẻ của tôi! Bà ta là mẹ của Trương Hoàng Mạnh, chưa bao giờ bà ta hạ sinh Trương Minh Nguyệt!

Dương đột nhiên lên tiếng. Cô biết rõ, những gì ghi trong cuốn sổ mà Huyền đang đọc, chỉ là những gì gia đình họ Trương đã nhúng tay vào bộ máy chính quyền xã, rồi lên tới huyện, rồi theo thời gian...thì nó đã đổi thành thủ đô Hà Nội!

- Vậy là em đã trả lời chị, chúng ta nên thân thiết hơn, được không!

Huyền biết, cô đang đọc cuốn sổ đã được chỉnh sửa lại, còn cuốn sổ chính, cô chưa muốn công khai cho Dương biết. Sống ở đời mới biết, có rất nhiều chuyện lạ lùng. Cái cô Tạ Minh Ánh ấy, rốt cuộc có lòng tham thế nào, sẵn sàng vứt bỏ một đứa trẻ nhỏ tuổi tại nơi xa vắng như vậy, thậm chí, gia đình họ không một lần tìm lại.

- Chị có thể cho tôi thêm chút thông tin về mẹ tôi được không? - Dương không doái hoài tới lời mời kết bạn của Huyền.

Huyền có thể bỏ qua, những gì Dương quan tâm bây giờ là mẹ cô ấy.

- Chị sẽ nói, nếu em chịu tiết lộ lý do, vì sao họ không tìm tới em!

Huyền cố gắng thử đào sâu một lần, nhưng Dương lại quay trở về trạng thái ban đầu, im lặng, và không chịu mở lời. Huyền nghĩ sẽ mất một thời gian khá dài để hiểu rõ ràng về Dương.

- Cô có muốn nói chuyện với Chi không? - Huyền hỏi sang chuyện khác, không thể nói tới gia đình Dương ngay lúc này nữa.

Dương cô luôn lo sợ, lo rằng một lúc nào đó chị gái cô sẽ phát hiện ra chuyện cô và Mạnh. Từ khi vào trong này nằm, mọi thứ thật yên tĩnh, vì chỉ mình cô biết chuyện đó.

- Thực ra em nghĩ... chị vô tình nhận công việc này sao? - Huyền cảm thấy thực sự khó chịu với sự cứng đầu của Dương. Huyền phải cho Dương biết, thực sự Huyền và Trúc đã nắm được cái thóp yếu ớt ấy.

- Chị đang nói gì? - Dương quay đầu lại hỏi. Cô không hiểu rõ những gì mà Huyền đang nói tới.

- Em thực sự nghĩ, chị và Trúc lương thiện tới độ sẵn sàng làm ngơ mọi chuyện sao? Trúc thực ra đã biết rõ, em đã làm gì, và em từng hành động ngu ngốc như thế nào. Mạnh đã để lại một chiếc điện thoại mà theo như chị thấy nó chỉ dùng để liên lạc với em!

Huyền nhớ tới những gì mà Trúc đã nói với Huyền trong điện thoại. Vốn dĩ, Huyền không phải là người đủ thân, đủ tin tưởng để Trúc kể những chuyện này. Nhưng chuyện này là quá sức chịu đựng của một người. Trúc biết những Trúc vẫn làm ngơ mọi chuyện...

- Làm sao Trúc có được? Không, anh ta hẳn tin nhưng tôi không trả lời. Là Trương Minh Nguyệt trả lời anh ta. Chưa bao giờ Dương Dương tôi có cảm tình với loại đàn ông đó.

Dương gào thét một cách điên loạn. Một lần nữa Dương lại muốn dằn vò mình, muốn xé nát chính bản thân mình và thậm chí nghiền rửa...

- Có một đặc quyền lạ của Trúc. Chú của Trúc là công an, hình như Trúc đã tìm tới cả kết bảo mật của Mạnh tại ngân hàng với lý do trong đó có vật liên quan tới việc chữa bệnh và buộc ngân hàng phải đưa nó cho Trúc.

Huyền từ từ giải thích cho Dương.

- Nhưng sao có thể... Trúc làm sao biết được?

Dương vẫn không hiểu, nếu như nghi ngờ Dương bị bệnh, việc gì phải tìm tới Mạnh?

- Chính Chi đã nói, em thường có mùi đất mỗi khi em đi làm về muộn. Nghe tới đó, Trúc nói rằng Trúc nghi ngờ em bị bệnh do Mạnh, rồi tìm kiếm mọi thứ về Mạnh, nhưng khi tìm rõ gia thế nhà em, thì Trúc tin rằng em đã có bệnh từ trước. Em không hỏi vì sao Trúc giữ bí mật điều đó, và để chị là người đợi em hồi tâm, không tự cắn xé nữa rồi nói lại cho em nghe sao?

Huyền lấy một chiếc khăn đã được tắm cồn, rồi nhẹ nhàng lau chùi những vết thương trên người Dương. Huyền đã dặn y tá không được vào đây khi Huyền chưa gọi kể cả khi có tiếng động lớn. Cô chính là muốn xoa dịu Dương, ngay từ đầu của câu chuyện, người bất hạnh nhất, vẫn là Dương.

- Chị đang làm gì? Cố gắng thương hại khi chị biết mọi chuyện về tôi?

Dương vì bị buộc tay chân nên có vùng vằng cũng vô ích, chỉ làm bản thân thêm đau thôi.

- Trúc muốn một người cực kì xa lạ với em, một người lạ để nói chuyện với em, chứ không phải là người thân khiến em thấy xấu hổ...

Huyền trả lời Dương. Và đó chính là lý do tại sao Trúc chia sẻ với Huyền điều này đầu tiên.

- Chị rảnh rồi vậy? Chị lôi tôi vào đây rồi đọc lời bài hát cho tôi nghe à? Trông tôi đáng để người khác thương hại lắm sao?

Dương biết, Dương có nhận thức được những gì Huyền đang nói tới.

- Thì ra em cũng biết đó là một bài hát đầy chữ. Em thấy đấy, chị đâu phê phán em, chị không trách mắng em điều gì. Tất cả những gì chị muốn, là lắng nghe em nói thôi!

Huyền đã thay băng cho những vết thương của Dương. Đôi khi nguồn gốc của một bài hát, cũng là một ý nghĩa để người ta có cách sống. Việc hai người xa lạ nói chuyện cùng nhau, tuy vô cùng nhạt vì họ chẳng thể hiểu rõ đối phương như thế nào, nhưng đó là một cách để nỗi lòng có thể vơi đi. Dương có thể tự vượt qua rào cản của bản thân mình.

- Chị và Trúc... đã biết những gì?

Dương cuối cùng cũng chịu nói chuyện một cách nghiêm túc. Cô biết cô hỏi có thể thừa, có thể họ đã biết hết. Nhưng cô muốn xem thái độ của Huyền về thứ chuyện nhục nhã đó.

- Biết hết. Tất cả... cả chuyện em dọa sẽ nói với gia đình Chi ... cả việc em ghen tức khi Mạnh có thái độ ăn năn với Chi... cả việc, Mạnh say rượu và lái xe là vì muốn tự tử. Nhưng tội lỗi của em có thể tha thứ, còn anh ta thì không. Anh ta gạ gẫm em, à không, gạ gẫm phần Nguyệt trong em, khi chán, anh ta muốn trốn chạy, sao lại lôi theo hai đứa nhỏ?

Huyền lắc đầu nói. Cô thực sự, nếu cô có thể nhìn thấy Mạnh trong ảo giác của Chi, cô sẽ thay mặt mọi người cho anh ta phát tất.

- Anh ta chán khi biết Nguyệt là em gái anh ta. Em không tin được anh ta lồi theo hai đứa nhỏ. Em không biết nên nói gì với chị ấy!

Dương đột nhiên khóc, cô nghĩ tới việc đổi mặt với Chi, bản thân đột nhiên vứt bỏ những ham muốn tìm lại gia đình, vứt bỏ những gì mà cô muốn biết về mẹ. Cô biết người yêu thương cô rất nhiều, chính là Chi và gia đình chị ấy! Ngay từ khi cô để phần Nguyệt trong cô dây dưa với Mạnh, cô luôn tự hỏi liệu cô có xứng đáng làm con trong gia đình họ không...

36. Cuộc Gọi

Thời gian trôi đi đã quá lâu rồi, có thể nói tình trạng của Dương đã đỡ hơn, đã khá hơn trước. Nhưng mọi thứ chỉ dừng lại ở những gì được gọi là “có thể nói”.

Lần đầu tiên có một trường hợp khiến Huyền sẵn sàng bỏ cả nghề nghiệp để theo đuổi đam mê được làm lương y... chữa bệnh cho hai chị em bị bệnh tâm thần nặng trong một gia đình, là một điều gây khó dễ cho mọi bác sĩ. Nhưng Huyền vẫn kiên trì, cô tin rằng Trúc đã giao cho cô cả người mà cậu ấy thương yêu, cô phải có trách nhiệm đền ơn với Trúc... và cũng là một cách cô chứng minh thực lực của mình.

Đã hai tháng, không một cuộc gọi từ Trúc. Huyền đôi khi cũng bị nản chí. Nhưng những gì cô nhận được chỉ là những lời động viên nhặt nhẻo qua việc nhắn tin với Trúc. Nếu như Trúc trả lời cô, thì đương nhiên nội dung trò chuyện không liên quan tới Chi, hay bất cứ thứ gì xung quanh Chi. Người như Trúc, dễ tuyệt tình như vậy sao?

Huyền cắt điện thoại đi, cũng đã đến giờ cô đi kiểm tra bệnh tình của Chi. Việc Chi không hề khá hơn khiến cô đau đầu suốt thời gian từ hồi đến giờ.

- Cô cảm thấy hôm nay như thế nào hả Chi?

Huyền vẫn phải nở nụ cười chào bệnh nhân. Hơn ai hết, cô biết nụ cười của mình đang là gắng gượng. Cô thật mệt mỏi mỗi khi gặp Chi. Giả như Chi cũng có tiền triển như Dương... giá như...

Chi quay đầu lại, thấy người đang hỏi mình là cô bác sĩ bạn của Trúc... chính người bác sĩ này mọi ngày vẫn có thể liên lạc với Trúc, còn cô thì không.

- Tôi chỉ khá hơn nếu cô cho tôi liên lạc với Trúc!

Chi cương quyết nói, cô vẫn kiên trì suốt thời gian qua. Suốt hai tháng, thứ mà cô mong đợi nhất... người bước vào từ cánh cửa kia là người mang tới cho cô nụ cười đầy yêu thương...

- Cô biết chuyện cô bị bệnh đã kinh động tới cỡ nào... vì gia đình cô đâu có vừa vặn gì ở Hà Nội này... khoa ngành đã cấm tôi không được cho phép cô gặp Trúc!

Huyền cảm thấy may mắn khi mình không mang theo điện thoại. Cô không biết Chi có thể làm gì nếu như có một thứ đồ gì ở đây có thể liên lạc với Trúc.

- Tôi biết. Nhưng tôi không tin... Trúc có thể bỏ đi mà không gặp lại tôi dù chỉ 1 lần...

Chi đau lòng nói. Cô thực sự nhớ Trúc, chưa bao giờ cô thấy đau lòng tới mức như thế này. Cô không thể nghĩ ngợi nhiều, cô chỉ thấy... người cô yêu đang muốn bỏ mặc cô!

- Nếu cô có tiền triển bệnh tình, tôi vẫn có thể giúp cô gặp Trúc. Chỉ có điều chính tôi không biết cậu ấy trốn đi đâu!

Huyền chán nản. Cô cũng không rõ vì lý do gì mà Trúc một lời hỏi han tới Chi cũng không nói. Thật ngu ngốc! Những người khi yêu luôn làm những điều ngu ngốc! Những chuyện mà Chi gặp phải, là do bệnh

viện gây ra, Trúc không hề có lỗi, thế nhưng Trúc đã nhanh chóng vợ hết một mình, rồi im lặng biến mất. Huyền không đủ thân để biết Trúc nghĩ gì, Huyền chỉ biết Trúc đang đau khổ.

- Trúc luôn như vậy. Không chịu nói rằng bản thân mình đau buồn đâu, Trúc sẽ tỏ ra rằng bản thân mình đang vui, vẫn chịu đựng được. Đạo này... tôi không thấy con tôi đến đây nữa. Tôi có được phép xuất viện không?

Chi nói dối, trong mắt cô, những nhân vật ấy vẫn đang ngồi trong căn phòng này, chỉ trừ Mạnh. Tất cả đều đang nhìn cô.

- Tôi không biết ... điều đó không thể hiện ở việc cô nói với tôi! Cô có muốn gặp Dương không? - Huyền biết Chi đang cố nói dối. Nhưng cô vẫn muốn 1 trong 2 người có thể khỏi bệnh sớm nhất. Ít nhất cô bớt đi một gánh nặng trên vai.

- Tôi vẫn luôn hỏi thăm về Dương, con bé không muốn gặp tôi.

Chi biết sự việc này, cô biết cả việc Dương đã làm những gì với Mạnh. Cô không biết bản thân mình nên trách móc hay tha thứ bởi với cô đó vừa là em gái bị bệnh, đó vừa là lời nói dối khiến người trong cuộc phải đau lòng. Cô không dám tin rằng Mạnh và Dương đã có những chuyện đó... Từ khi cô biết chuyện, Mạnh không đến nữa. Có lẽ anh ta xấu hổ mà không đến, cô nghĩ như vậy. Nhưng chính Mạnh là một suy nghĩ khiến cô day dứt, có thể trước khi cô bị bệnh, cô đã có nghi ngờ về mối quan hệ đó... cho tới bây giờ khi mọi chuyện được xác nhận, Mạnh không còn xuất hiện nữa. Hiện tại, chỉ có hai đứa nhỏ, luôn xuất hiện một cách mạnh mẽ trong mắt Chi, không có thứ gì có thể xóa nhòa đi được.

- Xin cô đẩy Huyền, cho tôi... gặp... à không, tôi chỉ muốn nói chuyện với Trúc. Tôi không tin Trúc có thể chia tay...

Chi rơi nước mắt xin Huyền. Đây là lạy lục cầu xin, chứ không còn là nhờ vả đơn thuần nữa.

- Trúc không nghe điện thoại, chỉ trả lời tin nhắn thôi. Nhưng nếu tôi cho cô, tôi sẽ bị đình chỉ giấy phép hành nghề liên ngành...

Huyền cũng có khó khăn riêng. Xung quanh đây đều là CCTV theo dõi Chi một cách nghiêm ngặt. Nếu như bị phát hiện, Huyền sẽ bị đình chỉ...

- Vậy tôi sẽ xin phép về nhà... rồi cô giúp tôi liên lạc, được không? Tôi xin cô đấy... mà cô có nói cho Trúc... rằng chân của tôi không đi được nữa không?

Từ sau lần phẫu thuật, một bên chân của Chi không thể đi lại bình thường được nữa. Không phải là liệt, nhưng chính xác hơn là dây chằng bị co rút và bên chân đó đi không vững. Nếu đi lại trong gia đình vẫn có thể đi được, nhưng để đi đường xa, thì cần có xe lăn trợ giúp. Xác định mình bị khuyết tật, Chi cũng không mong đợi gì nhiều ở tương lai.

- Tôi chưa nói. Chưa có dịp để nói vì chúng tôi nói chuyện rất ít... không có thời gian!

Huyền thú thực với Chi.

- Đừng cố làm tôi vui. Có lẽ... Trúc nói chia tay là thật!

Chi mỉm cười. Nụ cười đầu tiên từ hồi tới giờ. Cô biết đây là bệnh viện nhà Trúc, dù Trúc cách xa cả trăm cây số thì một cuộc điện thoại cũng có thể biết tình trạng của cô như thế nào. Nhưng Trúc không quan tâm nữa. Vì Trúc mà thấy cô bị gì, liền sốt sắng như thể cô bị thương còn Trúc chịu đau, giờ thì không còn nữa. Mọi thứ với Chi có lẽ bây giờ thật vô nghĩa.

- Tôi có thể xin phép ra về chứ? Các cô không thể ép tôi ở đây mà! - Chi cương quyết nói tiếp. Cô biết rõ điều này nhưng đã gắng gượng ở đây hơn hai tháng chỉ để đợi Trúc. Nhưng nếu Trúc đã tuyệt tình với cô như vậy thì cô không còn gì để lưu luyến lại nơi này.

Huyền khẽ ém đi tiếng thở dài trong chính mình. Hóa ra lâu nay, Chi không hề có suy nghĩ chữa bệnh. Hóa ra hơn hai tháng cô từ bỏ sự nghiệp, chỉ để lao đầu vào một bệnh nhân chịu tin rằng những ảo giác xung quanh có tồn tại.

- Được thôi, nếu như cô muốn, tôi không cần. Nếu như cô ra ngoài, cô nghĩ rằng cô sẽ an toàn, cô nghĩ rằng cô sẽ tìm được Trúc, thì tin tôi đi, cô không bao giờ làm được!

Huyền lấy sổ bệnh của Chi ở bên cạnh tủ, mở trang cho phép bệnh nhân về nhà, cô không nghĩ ngợi gì nhiều, mau chóng ghi thông tin rằng bệnh nhân yêu cầu được về, ký xác nhận và đưa tận tay cho Chi.

- Thoải mái chứ! Đây là cô tự yêu cầu về. Cô chỉ cần nhớ, nếu cô cần, sẽ chẳng ai cười nhạo cô khi cô quay trở lại đây!

Huyền vỗ nhẹ lên vai của Chi một cách an ủi. Đúng như những gì cô nói, nếu như Chi ra viện, đối mặt với thế giới ngoài kia, họ sẽ ghẹo Chi là một kẻ điên, dù đã lớn tuổi, nhưng đa số họ sẽ xem như Chi mang bệnh truyền nhiễm và tránh xa Chi.

- Sao cô biết những gì tôi nghĩ? - Chi cũng cảm thấy lo sợ.

- Tôi không chỉ là bác sĩ, tôi cũng có thể là bạn cô, có thể hiểu những gì cô nghĩ sau hai tháng qua. Tôi sẽ giúp cô tìm Trúc, nhưng tôi không thể đi cùng cô được, còn em gái của cô nữa!

Huyền lấy một tờ giấy, ghi số điện thoại mà Trúc đang dùng ở thời điểm hiện tại. Cô biết Chi không thể tìm nổi Trúc... với một cô gái chân không còn lạnh lặn như trước, Chi làm sao có thể tìm Trúc tại Whistler Canada chứ? Huyền đưa tận tay cho Chi, những gì cô biết, chỉ là những con số này. Địa chỉ của Trúc, Trúc làm gì bên đó, cũng là một con số bí ẩn với cả cô lẫn gia đình Trúc. Hoàn thành mọi việc, Huyền rời đi ngay.

...

Chi được về nhà như cô ấy mong muốn, tất nhiên, cô đi tới đâu, ảo giác theo cô tới đó. Ngay cả khi về nhà, Chi vẫn làm những điều vô ích, vô ý nghĩa với ảo giác mà cô nhìn thấy. Chân đau, nhưng cô vẫn đi lại trong nhà để nấu cơm cho 3 người ăn...đó là cô và hai đứa trẻ. Ngày trước có Dương ở đây, Dương có thể làm mọi thứ được gọi là “hiện trường giả”.

Ví dụ như thức ăn Dương chỉ nấu cho hai chị em nhưng Dương có thể giả vờ như thể hai đứa trẻ và Mạnh đã ăn cơm trước. Thế nhưng không có Dương ở đây, Chi nhận ra rằng, hai đứa con của cô không hề ăn những gì cô nấu. Chúng chỉ là ảo giác, chúng vẫn ăn uống bình thường khi cô đang thấy ảo giác. Nhưng khi chúng biến mất, những bát cơm vẫn còn nguyên vẹn.

Chi đã nhìn nhận ra mọi thứ, nhưng cô vẫn chọn cách tin rằng hai đứa con của cô, vẫn phải ở bên cô, cô với lòng thương yêu của một người mẹ, dù chỉ là ảo ảnh thôi cô cũng chấp nhận. Cô chấp nhận cô bị tâm thần, chỉ để nhìn thấy hai đứa nhỏ bé bỏng của cô.

Chi dùng số điện thoại mà Huyền đã đưa, rút hết can đảm của mình, thử gọi một cuộc gọi cho Trúc. Cô về nhà đã được vài tuần... nhưng cô dù có cầm số điện thoại của Trúc cũng cảm thấy không đủ can đảm. Nhưng khi nhìn thấy các con chỉ là ảo ảnh...người mà cô biết sẽ cho cô sự hi vọng...chỉ có thể là Trúc.

“Huyền, Huyền vẫn cố tình liên lạc với Trúc à?”, là giọng Trúc gắt gỏng trong điện thoại. Bên điện thoại có vẻ ồn ào lắm, nơi đó đang ăn mừng, hoặc có thể...Trúc đang ở một quán ăn...

“Là em...”

Chi thổn thức nói. Đúng là Trúc đã đi đến một nơi vui vẻ hơn, ấm áp hơn, và không có kẻ điên như cô. Mà cô mới thốt nên lời...

“Chi sao? Em...làm cách nào...?”, Trúc ở bên Canada, có thể nghe được giọng Chi là điều không thể tin được. Vì Trúc nghĩ, Chi đang ở bệnh viện, và họ đã có lệnh cấm Trúc không được gặp cô ấy.

“Em xuất viện rồi. Trúc không thể...tới thăm em sao?”, Chi cố gắng hỏi thăm, cô cảm thấy mình giống như đang xin lòng thương hại từ Trúc. Vẫn dĩ cô không thể tin Trúc đã nói chia tay với mình.

“Chi, em đã khỏi bệnh sao?”, Trúc không ngờ tới trường hợp này.

“Không...chỉ là ... Trúc biết em không thể nói dối, em tự xin viện đi về!”, Chi kể lại chuyện mình đã xin Huyền được về nhà, và tốn không ít thời gian để có thể đủ can đảm gọi điện cho Trúc...

“Vậy nếu đó là tốt cho em, em có thể lựa chọn mà. Trúc cúp..”

“Không...đừng...nói chuyện với em thêm một lát thôi. Em hứa, nếu Trúc không muốn, sau lần này em không gọi điện làm phiền Trúc nữa!”, Chi vội vàng cướp lời trước khi Trúc định cúp máy.

“Em đừng nói như vậy, Trúc vẫn có thể gọi điện cho em!”, Trúc cảm thấy khổ sở, vốn dĩ Trúc đã không muốn liên quan, nhưng Trúc không thể nhẫn tâm tới độ không quan tâm tới những gì Chi nói.

“Chỉ khi Trúc cần, đúng không? Trúc biết...em phải ngồi xe lăn cả đời chưa?”, Chi vô thức nói. Cô không biết lý do gì khiến cô nói ra. Nhưng cô tin Trúc đã biết, Trúc đang cố gắng ... giả bộ như không biết.

“Trúc biết, em tin đi, một ngày nào đó Trúc sẽ tới thăm em...”, Trúc đau khổ nói. Trúc biết điều đó đầu tiên, ngay sau cái đêm Chi nổi điên lên tiến về phía Huyền, bác sĩ đã nói chân của Chi khó có khả năng hồi phục lại như cũ.

“Và Trúc đã bỏ rơi em, ngay khi em cần Trúc nhất! Em đáng bị như vậy sao? Trúc có nhớ chiều hôm đó, em và Trúc nghe những gì trên Radio không? Chúng ta có thể chọn cách cúi nhìn mặt đất, chúng ta có thể chọn cách ngắm bầu trời đầy sao kia. Nhưng không, Trúc chọn cách bỏ mặc em ở đó...và em chết mòn ở đó chỉ để đợi Trúc đến thăm em mỗi sáng...”, Chi không nhận thức được tông giọng mình đã cao tới cỡ nào. Cô chỉ biết đó là những gì cô chịu đựng suốt hai tháng trời trong viện.

“Em không biết Trúc ở bên em, em càng gặp ảo giác nhiều hơn sao? Và em thừa biết, bác sĩ không thể đẩy ảo giác đi, trừ phi em chịu hợp tác với họ. Và đây chính là nguyên nhân... Em vì muốn tìm Trúc nên mới ở lại đó, đâu có ý định chữa bệnh?”, Trúc không dám to tiếng, chỉ có thể nhẹ giọng nói chuyện với Chi.

“Những gì em muốn, là Trúc ở ngay bên em...ngay bây giờ! Nếu Trúc chịu gặp em, em sẽ ngoan ngoãn quay trở về đó...trở về bệnh viện!”, Chi không nén được nữa, cảm giác tủi thân ập đến, cô đã khóc.

“Được thôi, em thử lựa chọn, về việc Trúc không gặp em ở thời gian này, nhưng tương lai, Trúc sẽ còn gặp lại và ở bên em như một người bạn, với việc Trúc gặp em ngay, sẵn sàng bắt chuyến bay gần nhất để về với em còn tương lai, em sẽ không bao giờ gặp lại Trúc. Em chọn đi!”

“Và Trúc tin, em sẽ khiến bên chân còn lại của mình vĩnh viễn không sử dụng được nữa chứ? Đừng bắt em lựa chọn tiêu cực. Nếu Trúc thực sự muốn em bình yên, hãy về đây!”

Chi cúp máy. Cô không biết mình đã nói những gì, nhưng việc cô nhớ và yêu thương Trúc, đã tác động không tốt tới chính cô. Cô chưa bao giờ ra điều kiện cho Trúc, cô chưa bao giờ ép buộc Trúc yêu cô giống như cuộc trò chuyện vừa rồi. Chính sự cô đơn đã khiến cô làm như vậy...

...

Tít...tít..tít...

Tiếng bấm mã khóa của nhà cô vang lên. Cô giật mình tỉnh giấc, cô muốn đi lại nhanh, chỉ có thể ngồi xe lăn điện của chính mình và điều khiển cho nhanh nhất. Mạnh đã xuất hiện sau từng ấy thời gian mất tích sao?

- Trúc...

Trời ngoài kia đang mưa... còn người Trúc đang ướt đẫm. Ngay khi Chi cúp máy giữa chừng, Trúc sợ, Chi làm điều gì đó đại đột, ngay lập tức ra sân bay về đây ngay. Chính tình yêu khiến cho Chi ích kỷ. Cho tới khi Chi khỏi bệnh, Trúc sẽ rời đi. Đó chính là cách Chi lựa chọn, cho tới sau này, vĩnh viễn Trúc sẽ không gặp lại Chi nữa. Đúng như Huyền đã nói, gặp Trúc rất khó, để có được điều này, Chi đã tự đánh đổi... Đó là những gì mà Trúc đã nghĩ trên đường về, nhưng khi nhìn Chi ngồi xe lăn, ánh mắt không khỏi ngỡ ngàng nhìn về phía cửa...Trúc không thể mãi nhẫn tâm được.

- Em không ngủ đi? Bây giờ đang là nửa đêm mà!

Trúc nhìn đồng hồ. Đang là 2h sáng, một bệnh nhân như Chi cũng cần nghỉ ngơi, ngủ thức đúng giờ giấc.

Chi rời xe lăn, bước chân cô đi khập khiễng. Đủ để biết Chi đang nhắm mắt chịu đựng những gì mà cơn đau đem đến cho mình. Cô đi tới phía Trúc, vội vã ôm Trúc dù cho người Trúc đang ướt sũng.

- Ngày hôm qua Trúc không về. Nhưng hôm nay Trúc xuất hiện, sao có thể ngủ được. Nói cho em đi đây có phải là em đang mơ không?

Chi khóc lóc, ghì đầu vào cổ Trúc. Sau lần cô cúp máy, cô nghĩ Trúc sẽ vì cô mà về ngay. Nhưng đợi cả một ngày trời, cô không thấy ai liên hệ, sang đến ngày thứ hai cũng không. Và rạng sáng ngày thứ ba, Trúc thực sự có mặt tại đây.

- Em biết đó... vé bị delay và Trúc phải đợi. Em đừng làm gì dại dột. Trúc xin em!

Trúc ôm chặt Chi hơn, cảm xúc mãnh liệt hơn bao giờ hết...

- Có Trúc ở đây, em không bao giờ ... không bao giờ!

Chi nói với nụ cười trên môi. Ít nhất... người cô cần cũng đã xuất hiện ngay ở bên cô.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phia-duoi-cay-tam-gui>